

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગજરાતી કાપીરાખિટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૨૦૫૮ ધર્મીક

પુસ્તકનું નામ ૨૫૦૫૮૫૧

દિવસ ૬-૪

ઓખાહરણ.

શ્રીગણેશ ચનમઃ

ત્રીની પ્રારથના-રામ આસાવરી. એક નામ મુળને સાંભરયું; શ્રી ગૌરી તાર્વતિના અગથી ઉપન્યો, તાત તણો ઊપદેશ. ૧ માતા જેની પાર્વતિને, ૨ શુકર દેવ, નવ ખંડમાં જેની સ્થાપના, કરે જુગ ભુતળ સેવ. ૨ સીંદુરે શણગાર મેળવ્યો, કંઠે પુષ્પના હાર; આયુષ્ય કરસી કર ધરોને, હણ્યા અમુર અપાર. ૩ પેહેલા કરમાં જળ કમંડળ, બીજા મોદિક અહાર; ત્રિજ કરમાં કરશી શોહીએ, ચોથે જપ-માળ. ૪ ચાલો સૈયરો દેવ જઈયે, પુણ્યે ગણપતિરાય; મોટા લીજે મોદિક લાડુ, લા-ગીયે શંભુ સુતને પાય. ૫ એવા દેવ સાચા મુની વાચ્યા, પુરે મનની આશ; બેઉ કર જેડી કહે જન વૈશ્રવ, દાસ તણો જે દાસ: ૬

શ્રી અંબાજીની પ્રારથના કડવું ૧ લું

આજ શકિતમા અંબા પ્રગટયાં, જ્યાં પવન નહી પાણી; સુરીનર મુની જન સર્વે કળાણા, તું કોણે ત કળાણી. ૧ તારૂ વર્ણન કેઈપર કરીએ, જો મુખ રશતા એક; સહસ્ર ફેણા શેષનાગને, મા તોયે ન પ્રાપ્યો શેષ. ૨ જુવાં જુવાં રૂપ ધરે જુક્ત અંબા, રહિ નવખંડે વાપી; મહા મોહા જડમુઠ હતા મા, તેમની દુરમત કાપી. ૩ ભકિતભાવ કરી ચરણે લાગું, મા આઘશકિત જાણી; તેમને સહાય કરવા તું સમસ્થ, તમર કોટની રાણી. ૪ તું તારા ત્રિપુરાને ભોતળા, નમલકેશ રંગ રાતી બીજી શોભા શી મુખે કહીયે, રચના બની બહુ ભારી. ૫ હંસાવતીને ખમલા મુખી, વહાણુવટી તું માય; ભીડપડે તમને સંભાર; કરંજ્યો અમારી સ્થાય. ૬ મા શેવકજન તારી વિનતી કરે, ઉગારજો અંબે માય; બ્રહ્મા આવી પાટ કરે; ત્રિશુ વાંસળીવાય. ૭ શીવજી આવી ડાક વગાડે, નારદજી ગુણ ગાય; અબીલ ગુલાલતણા હોય ઓચ્છવ, મૃદંગેના ઝમકાર. ૮ સિંહાસન બેઠાં જુક્ત અંબા, અમૃત દ્રષ્ટે જોતી, સોળે શણગાર તે સંભ્યા મા, નાકે નિરમળ ભોતી. ૯ ખાર ખાંડ વ્રત મદ શર્કરા, આરોગો જુગ માય; અગર કપુર તારી કડં આરતી, શેવકજન શીર નામી. ૧૦ તું બ્રહ્માણી તું બ્રહ્માણી તું રે-દ્રાણી, તું દેવાધી દેવ; શકલ વિશ્વમાં તું છે માતા કડં તમારી શેવ. ૧૧ માના શરણ થયા પ્રતિપાવન, પહોતી મનની આશ; કુશળક્ષેમ રાખજો, અંબામા સર્વને, એમ કહે ત્રીપુરાદાસરે. ૧૨

ઓખા હરણ રામ કેદારો કડવું ૨ લું.

હુંતો શ્રી પુરશોતમ શીર નામું, હુંતો સકળ પદારથ પામું; વામું વાપુરે, કુઃખ સકળ કુળી વર તણારે.

રામ હાળ. કુઃખ સકળ વામું કુળીવરનાં, સુણતાં પ્રાશિત જાય; ઓખાહરણ જે સંભળે; તદ્દારોમથકી મુકાય. ૧ તાવ તરીયો એકાંતરીયો, ત અંદે તેની કાય; ભુતનો

ભણકારો તેને, ન આવે સ્વપ્નામાં. ૨ પરિક્ષિત પુછે કહોને શુકલ, ઓખાનો મ
કોણ રીતે થયો ઓખા, અણિરૂઢનો વિવાહ. ૩ પ્રથમ હુતા નવ સુતાને, કેહ
સસ્કંધ; હવે દશમની કહું કથા, જેમ ઉપજે આનંદ. ૪ હીએ વૃંદાવનમાં
વાયો મધુરો વંસ; પ્રથમ મારી પુતનાને, પછી પછાડયો કંસ. ૫ પછી પધાન
પરણ્યા છે બહુ રાણી; સોળ સહસ્ર શત આગળી, તેમાં અષ્ટ કરી પટરાણ
જે રૂક્ષભાણી, પ્રદ્યુમન તેના તન; પદ્યુમનના અણિરૂઢ કહિયે, કર્મ કથા
થ બ્રહ્મા શ્રદ્ધી કરતા. મરીચી જેના તન; મરીચીના સુત કશ્વપ કહીએ, હિરણ્ય
જન. ૮ વિરણું ભકત પ્રહ્લાદજી, તેને બહાલા શ્રી ગોપાલ; પ્રહ્લાદનો સુત વિરોચન,
ળીરાય તેનો તંન. ૯ બળિતણે સુત બાણાસુર, જેતું મહારૂદ્ર વરણે મન; એક સમે ગુરૂ
શુક આવ્યા, બાણ લાગ્યો પાય. ૧૦ આઠો ગુરૂજી અઠો ગુરૂજી, કહોને તપ મહિમા; શુક
વાણી બોલિયા, તું સાંભળને રાજન. ૧૧ ત્રણલોકમાં ભોળા શભુ, આપશે વરદાન; મધુ-
વનમાં જઈ તપ કરો, આરાધો શીવ ભગવાનરે. ૧૨

રાગ મા૩—કંડુ. ૩ બું.

રાય તપ કરવાને જાયરે, એતો આવ્યો મધુવન માંયરે; કીધું કીધું મુશળ સ્નાનરે,
ધરિયું શીવજી કેડે ધ્યાનરે. ૧ રાય બેઠો છે આસન વાળીરે, કર જમણામાં જપ માળી-
ને; માળા ઘાડ્યા સુગ્રિએ કાનરે, તોયે આરાધે શીવ ભગવાનરે. ૨ રૂધિરમાંશ સુકાઈને
ગયુરે, શરીર સુકા કાષ્ટવતું થયુરે; મહા તપિઓ કેમ નવ બોલેરે, એના તપથી ત્રીલુ-
વન કોલેરે. ૩ વળતી બોલીયા શકર રાયરે, તમે સાંભળો ઉમીયાયરે; એક અસુર મહુ-
તપ સાધેરે, મા૩ ધ્યાન ધરીને આરાધેરે. ૪ કોણ કહીયે જેનો બાપરે, તે તો માંડી બેઠો
મહા જપરે; તમે કહોતો અને વરદાન આપુરે, કહોતો પુત્ર કરીને થાપુરે. ૫ વળતાં
બોલ્યાં રૂદ્રાંશીરે, મારી વાત સુણો શુભપાણીરે; દુષ્પ પાઈને ઉઠેરીયે સાપરે, આગળ
ઉપજવે સંતાપરે. ૬ બેદ ભસ્મમાંગધનો લહયેરે, વરદાન પામીને પુઙ્ગ થયેરે; વરદાન
રાવણને તમે આપ્યારે, તેણે જનકીનાથ સંતાપ્યારે. ૭ તેણે સાધુ ઘણા સંતાપ્યારે, માટે
શી શીખામણ દીઠેરે; ભોળા રૂદ્ર ગમે તે કીઠેરે, વળતા બોલ્યા શીવરાયરે. ૮ તમે
સાંભળો ઉમીયાયરે, શેવા કરી ચઢાવે જળરે, તેની કાયા કડ નિરમળરે, શેવા કરી ચ-
ઢાવે મુગધરે. ૯ તેની બુદ્ધિ કડ ધન ધનરે, જે કોઈ ચઢાવે બીલીપતરે; તેને ધરાવું
સોનાનું છત્રરે, શેવાકરી વગાડે ગાત્રરે. ૧૦ તેને કરી નાખું ન્યાસરે, નારિ પાનિયે બુ-
દ્ધિ તમારીરે; આપતાં નવ રાખીયે વારીરે, હુતો ભોળો નાથ કેનાઉરે. ૧૧ હવે કપટી
નાથ કેમ થાઉરે, એવું કહીને ચાલ્યા ભોળો નાથરે; મુક્યો બાણાસુર સીર હાથરે, તુતો
જગ્ય બાણાસુર રાયરે, ૧૨ તને વરદાન આપે શીવરાયરે. ૧૨ હુતો જગુછું મહારા-
જરે; આપો શાણીતપુરનું રાજરે, શીવ માગુંછું વારંવારરે. ૧૩ મુને આપો કર હજારરે,
શીવ અમર કરોને મારી કાયરે; ઘેસા અમરતો નથી સ્વર્ગના દેવતાયરે. ૧૪

રાગ આસાવરી—કંડુ. ૪ બું.

વરદાન પામી વળીયો બાણાસુર, શાણીતપુરમાં જય; વનમાં વાશી પંશુરે પંખી
તે લાગ્યાં બીવાય. ૧ કાંઈ નવ દીઠું સાંભળ્યું, જેમ વૃક્ષ આલ્યું જય; આવીને બેવા

ભગવા, દોઢા બાણાસુર રાય. ૨ નગર સમીપે ચાલી આવ્યો, બાણાસુર બળવાન; કૌ-
નામે રાય તણે ઘેર, પ્રગટ થયો પ્રધાન. ૩ કોઈક દેશની કન્યા લાવી, પરણાવ્યો
નાં દેશ જીતવા સંચર્યો, રાય બાણાસુર બળવંત. ૪ પાતાળે નાગ લોક જીતી, ચા-
લેણીવાર; દેશ દેશના મહિપતી જીત્યો, કેહેતાં નાવે પાર. ૫ સ્વર્ગે જઈને દેવ જી-
ત્યો, દેવ નાડા જય, સુરજે વળતી સાંગ આપી, બાણ તણા કરમાંય. ૬ જીતી સુરને
જીએ વળીયો, મળીયા નારદ મુન્ય; પ્રણામ કરીને પાયે લાગ્યો, તેણે સમે રાજન. ૭
મેા નારદજી એા નારદજી; ના થયું મારું કામ; એક બેઠ્યા ન મળ્યો સ્વામી, પોહોંચે
મનની હામ. ૮ નારદ વાણી બોલીયા, તું શુણ બાણાસુર રાય; જેને તુજને હાથ આ-
પ્યા, શીવશું કરય સંગ્રામરે. ૯

રાગ દાળ કડવું ૫ મું. કૈલાશપર્વત જઈ રાજ્યે, ભલી ભરાવી બાથ; જળમાંહી
જેમ નાવ ડોલે, એમ ડોલે કૈલાશ. ૧ દોપ કવચને ગદા ફરશી, કડકડાટ બહુ થાય; તેણે
સમે ઉમયાજી મનમાં, લાગ્યારે બીવાય. ૨ જઈને શંકરને ચરણે નમીયાં, અહો અહો
શીવરથ; શાને કાળે બીહો પાર્વતી, આવ્યો બાણાસુર રાય. ૩ શોણીતપુરનું રાજ્ય આ-
પ્યું, ઉપર કર હજાર; વળી માગવા શું આવ્યો છે, અંધ તણા કુમાર. ૪ શહજી હાથ તો
મુજને આપ્યા, તેતો સ્વામી સત્ય; એક ચોઢ્યા મુજને આપો, શુદ્ધ કરવા સમરથ. ૫ પ-
ર્વત ઉપર જે પછાડું, પર્વત ચુરણ થાય; પૃથ્વી ઉપર જે પછાડું, પૃથ્વી ફાટી જય. ૬
આવો મહારૂદ્ર આપણે બે વઢીયે, તમે આવ્યા છો મારી નજર માંયરે. ૭

રાગ દાળ કડવું ૬ ઠું. તેતો તારે વણ કહે મેં, ઉપજવ્યો છે શેષ; તારા કાળે રાખશે
કર બેને મુસ્તક એક. ૧ તેતો સ્વામી કેમ હું જાણું, ચિંતા મુજને થાય; લે બાણાસુર લે
જ, તુને આપુ એક ધ્વજનય. ૨ જ્યારે ધ્વજમાગી પડશે, તારા કર છેદાય; રૂધીર તણા વ-
રસાદ વરસશે, તારા નગર મોઝાર. ૩ ત્યારે તું એમ જાણજે, રીપુ ઉત્પન થયો સાર; વ-
રદાન પામી વળિયો બાણાસુર, શોણીતપુરમાં જય. ૪ પાર્વતીને પુત્ર ઉપન્યો, તેતોકહું
મહિમાય; એક સમે મહાદેવ કહે, મારે તપ કરવાનું મન. ૫ તેણે સમે ઉમયાએ માંડ્યું,
અતિધણુ રૂદન; અહો શીવજી અહો શીવજી, જનમારો કેમ જય. ૬ મારે નથી એક બા-
ળક તે, કહો વલે શા થાય; મહારૂદ્ર વાણી બોલીયા, જ એ મહારૂ વરદાન. ૭ એક પુત્રને
એકજ પુત્રી, ઉપજવજે સંતાન; વરદાન આપી મહાદેવજી, વનતપ કરવાને જય. ૮ ઉ-
મીયાજી નહાવાને બેઠાં, વિચારયું મનમાંય; શિવનાં ઘર મોટાં જાણીને, રખે આવતું કો-
ય. ૯ બે બાળક મેહેલું બારણું, તે બેઠાં બેઠાં જાય; દક્ષિણ અંગથી મેલ લઈને, અગ્રડ
ઘડિયું રૂપ. ૧૦ હાથ ચરણને ઘુંટણ પાની, ટુંકુ અંગ સ્વરૂપ; ચતુર્ભુજને ફાંદ મોટી, દી-
સે પર્મ વિશાળ. ૧૧ શોભા તેની શી કહું, કંઠે ધુધરમાળ; પેહેલા કરમાં જળ કમંડળ,
બીજે મોટીક હાર. ૧૨ ત્રીજા કરમાં ફરસી સોહીયે, ચોથેરે જપમાળ; ગણેશને ઉપજવીને,
બેઠ્યાં પાર્વતી માત. ૧૩ એની પાસે બેઠ હોય તો, કરે તે બેઠાં વાત; વામ અંગથી મેલ
લઈને, ઘડીયું કન્યા રૂપ. ૧૪ શોભા તેની શી કહું, શુકદેવ કહે સુણ ભુપ; સંથો ટીલડી
રાખડી, અબોડા વાંકી મોડ. ૧૫ કંઠ કપોળને કામની, તેડે મોડા મોડ; કોથળી ફલડી
વેણણુ પ્રખલી, રમત નાની ભાત. ૧૬ કંકુપડો નાડાછડી તે, આવ્યો બઈને હાથ; ઉમી

આજે નાહાવાને બેઠાં, દીડા નારદનો સંગ. ૧૭ એરે દેવ હવે શું થાશે, નગન જેખશે અંગ
ખીટલીઆળા કરાહતા, ઉમયાનાં તેણી વાર ૧૮ સરીર પોતા કેડે હાંડીયું, કાણુ નસાગી
ઉઘેલો—નારદ વાણી બોલીયા, ઉમીયાણ તારો ખાડરે; માંડ નામનારદ ખરો,
હો મોહિ કરાણું વહવાડરે.

રાગ કડવું ૭ મું. નારદ ચાલી આવીયા, જ્યાં તપ કરે મ્હાદેવ; એરે શીવજી એ
શીવજી, નફ્ટ ભુંડી ટેવ. ૧ માડા મસીદે ભમતો હીંડો, માથે ધાલો ધુળ; આક ધંતુરો
જીયા ચાલો, કરમાં દેવો ત્રિશુળ. ૨ તમેરે વનમાં તપ કરોને ઘેર ચાલ્યું ધર સુત્ર; તમે
વિના તો ઉમીયાણ એ ઉપખંચાં છે પુત્ર. ૩ મ્હાદેવ ત્યાંથી પરવયા, કૈલાસ જેના અખ
ગણપતી વાણી બોલિયા, આડી ધરી જેઠીકાય. ૪ અહ્યા જટિલ જેગી ભસ્મ અંગે, દિ-
સંતો અદ્ભુત; આજ્ઞા વિના અધિકાર નહીં, જે હોય પૃથ્વીનો ભુપ. ૫ વચન એવું સાં-
ભળીને, કોપીયા શીવ રાય; લાતો ગડદા પાટ મુકી, આંખ્યા માંહો માંચ. ગણપતીનો ગ-
ડદો પડે, ક્ષણાંડ ભાગી અય; ત્રિલોકતો ખળખળવા લાગ્યું આતે શું કહેવાય. ૭ ત્યારે
શીવજી કોપિયાને, ચડી મનમાં રીસ; કોપ કરીને ત્રિશુળ મેલ્યું, છેદ્યું ગણપતીનું શી-
શ. ૮ માગશર વદી ચોથ્યનેદાહોડે, પુત્ર માર્યો તર્ત; તે દાહોડેથી ચાલ્યું આંખ્યું, ગણેશ-
એથનું વૃત. ૯ તે મસ્તક તો જળને પડીયું, ચંદ્રના રથમાંચ; તેથી ચતુરથીને દીવશે,
ચંદ્ર પુજન થાય. ૧૦ એવે શીવજી ઘરમાં આંખ્યા, જ્યાં ઉમીયાણ નાહાય; આખા બેઠીતી
ખારણે, તે નાશી ગઈ ઘરમાંચ. ૧૧ લવણ કોટડીમાં જળને પેડી, મનમાં વાત વિચારી;
ભાઈના કટકા કીધા માટે, મુજને નાંખશે મારી. ૧૨ મ્હાદેવજી ઘરમાં ગયાને, ખખડ્યાં
ઉમીયા મના નેત્ર ઉઘાડી નિરખીયુ, ત્યારે દીડા પંચવદન. ૧૩ વચ પેહેરો ઉમીયા કહે
છે, કેમ આંખ્યા મ્હાદેવ; આગ ભાંગ ધંતુરો ચાલો; નફ્ટ ભુંડી ટેવ. ૧૪ નાહાતાં ઉપર
શું દોડયા ચાલો, સમજ્યો નહી મનમાંહે; બે બાળક મેડ્યાં ખારણે, કેમ આંખ્યા મંદીર
માંહે. ૧૫ છાતી રહે તું પાપણી, મેં જેયું પારખું બાધું; આટલા દહાડા સતી જણતો, પણ
સર્વસં છુટી બાધું. ૧૬ પણ મુજ વિના તેં પ્રજા કીધી, એવું તારું કામ; પારવતીજી તમે
રાખ્યું, હિમાચળનું નામ. ૧૭ વચન એવું સાંભળીને, ઉમીયાને ઉઠી જવાળ; કાલે તમે
કહી ગયા હતા જે, પ્રગટ કરજ્યો બાળ. ૧૮ ત્યારે શંકરે નીચું જેયું, મનમાં વાત વિચાર-
રી; તારી પુત્રી તો નાશી ગઈ, તારા પુત્રને આંખ્યો મારીરે.

કડવું ૮ મું. સાખી. પુષ્પ વિના જુરે પીપળી, ફળ વિના જુરે અય; આંધવ વિના જુરે
બેનડી, પુત્ર વિના જુરે માય. ૧ પુત્ર કરશાળું પુત્ર ધન, પુત્રજ આગેવાન; જે ઘેર પુત્ર ન
નિપજ્યો, તેનાં સુનાં બળે મશાણ. ૨ પુત્રવિના શીવ મારે પાંજર, વનઉભે અગ્નિખળીશ;
શિવ શાથી માર્યો ગણપતિ, મ્હારો પુત્ર ક્યાંથી મળીશ. ૩

રાગ વિલાપનો વલણ. બોલો હો બાળારે હો ગણપત, બોલો હો બાળા. ૧ ઉમી-
યાજી કરે છે રૂદન હો ગણપત; શિવ શામે માર્યો મારો તન; હો ગણપત. ૧ શિવપુત્રવિના
જેવી માય, હો ગણપત; તેની સંપત પરઘેર અંચ. હો ગણપત. ૨ શિવ પુત્રવિના જેવી
માય, હો ગણપત. ૩ શિવ પુત્રવિના જેવી માય, હો ગણપત. તે તશણથી હજીવી થાય, હો
ગણપત. ૪ ત્યારે શિવને આંખ્યું છે જ્ઞાન, હો ગણપત. મેં તો આંખ્યું હતું વરદાન, હો ગ-

ગુપ્ત. ૬ પેલા નારદીયાનુ કામ, એ ગણપત. બુડા બોલો જેનું નામ હો ગણપત. ૭ અણે કરી શર્વ બુડી, હો ગણપત. હુતો તપથી આવ્યો ઉડી, હો ગણપત. પુત્ર કેરો શોક રો, હો ગણપત. ૯ મેતો માયો તમરો તન, હો ગણપત. હુતો જીવાડું પાવન, હો બોલો હો બાળા. ૧૦

રાગ આશાવરી કડવું ૯ મું. નંદી ભુગી મોકલ્યા તે, પેહેલી પોળે જાય; હસ્તી એક ત્યો મરગમાં, તે શિર કિધો ઘાય. ૧ તે ગજનું મુસ્તક લાવી, ધડ ઉપર મેલ્યું નેટ; ગાડીને હેડે બેઠું. આગળ નિકળ્યું પેટ ૨ કાળા એત્રા કુંભસ્થળ, વરવા એના દાંત; આગળ એને મુઠ મોટી, લાંબા પહેાળા કાન. ૩ દેવમાં જશે શુ પોસારો, અપાર મુંજને કુંખ; દેવતા સર્વે મેળ્યાં દેશે ધન પાર્વતિની કુંખરે. ૪

સાખી કડવું ૧૦ મું. ૩૫ ગુણને વાદ પડયા, આલ્યા રાજદ્વાર; ગુણને આખ્યાં બેસણાં, રૂપને કર્યો બુહાર. ૧ રૂપતો આખ્યાં શીવ નામરાં, કોઈ જોગી અબધુત; ચતુરાઈ દીધી જે ચારણાં, વળી કોઈકોઈ રજપુત. ૨ પુન્ય વિના ધન કછુ કામકો, કયા કામકો ઉદક વિણ કુંપ, એ દો વસ્તુ કછુ કામકી, જેમ ગુણવિના રૂપ. ૩ સ્વરૂપ દિયો શિવ ચાતુરી, નિઠર રૂપ તાર પાછુ લે; રૂપ ગુણ ચતુરાઈ નહીં, એતો દુઃખ માંદે. ૪ માયા દીની તે શામકુ મુખ ઘર દીની નાર; લોચન દીયે કુકડકું, જય બેસે ઉડી જાડ. ૫

રાગ ગાઝ. પંથી જ્યારે ચાલે ગામ, પેહેલું લે ગણપતિનું નામ; કથા પ્રથમ આરંભે જોઈ, પ્રથમ ગણપતિ સમરે તેહ. શોભાગ્યવંતી શણગાર ધરે, ગણપતીકેર સ્મરણ કરે; સોની સમરે ધડતાં ઘાટ, પંથી સમરે જતાં વાટ. પંચવદનના દેહરા માંચ, પહેલી પુજા એની થાય; એ વિના મુજને પુજે તો, નહીં લેઉ પુજાય, લાખેણી પુજા કરે તો સર્વે ભથ્થા થાય.

ઉચ્ચો—શાને કાળે રૂવે પાર્વતી, શાને લોચન ચોળે; જેને ઘેર વીવાહ વાજન હશે, ત્યાં બેસશે ધીને ગોળેરે.

રાગ હાળ કડવાં. ૧૧ મું. ઓખા ઓખા કહી ઉમીયાએ, સાદ કર્યા બે ચાર; ત્યારે ઓખા આવી ઉભી, નિસરીને બહાર. જાઈ મરાવી ભામનીને, તુંતો નાસી ગઈ; મ્હાદેવે ગણપતીને માયો. તે શુદ્ધ મને નવ કહી. તે માટે તાર અંગ ગળાજે, લુણે ખેળે કાય; જ દૈત્યના કુળમાં અવતરજે, એણીપેર બોલ્યાં માય. ૩ ઓખાબાઈતો થરથર ધુન્યાં એત્રા વાંત એટલે; અપરાધ પાખે માતા મારી, આવડો શો રૂડ. ૪ ઉમીયા કહે મે શ્રાપ દીધો, તે કેમ ભિથ્યા થાય; દૈત્ય કુળમાં અવતરજે, દેવ વરી કોઈ જાય. ૫ ચૈત્રના મેનારકમાં, બાઈતહારેરે મહીમાય; ઓખાહરણ જે સાંભળે, મ્હા રોગથકી મુકાય. ૬ એક માસ તો મીઠા મોળુ; ભોજન કરલુ જોય; એક માસ જે નવ પળેતો પંદર દીવસ સોય. પંદર દીવસ નવ પળેતો, દીવસ કરવા સાત; સાત દીવસ નવ પળે તો, દીવસ કરવા ત્રણ. ૮ એ અલુણુ મીઠા મોળુ, કરંબુરે ભોજન; ઓખાહરણ ત્રણ વાર સાંભળવું, કરવું મીઠાનું દાન. ૯ ત્રાંચ, સોનું રૂપ વસ્ત્ર, પુન્ય ત્રાધે મેર સમાન; ગુરુ જોશી સુણ રાયજીને, એતાં ગ્રહ વિચાર. એ કથા રહી એટલે કહું બાણાસુર મહિમાય. ૧૦

રાગ રામગ્રીની ચાલ કડવું ૧૨ મું. રાધે બાણાસુરને ખારણે, વાળવા આવડે ચંડાળ; નીત્ય પ્રત્યે રજ વાળતી કર્યું ગ્રાક ઝમાળ. બાણાસુરને ખારણે. ૧ રામ મેહેડિયેથી હે-

ઠો ઉતરી, થયો પ્રાતઃહઠાળ; મખ આગળ આડી ધરી સાવરણી સાર. બાણાસુર. ૨ રાય બાણાસુર વળતી વઢે, મનમાં પામી દુઃખ; મુજને દેખી કેમ ફેરવ્યું, અત્રી તારે ૩ બાણાસુર. ૪ ત્યારે ચંડાળણી વળતી વઢે, સાંભળીયે રાય; તમે ઉંચ અમે નીચ ખ કેમ દેખાડય. બાણાસુર. ૫ ત્યારે બાણાસુર વળતો વઢે, સાંભળે રંડાય; સાચું લોકામતી, કડં બે કડકાય. બાણાસુર. ૫ ત્યારે ચંડાળણી વળતી વઢે, સાંભળો રાજ સાચુ બોલે જે ઘટે તેવો દેજો હંડ, બાણાસુર. ૬ રાય પેહેલો મેલો કુમરો, તેથી મેલો લે ભ; સહુથી મેલો વાંઝીયો, મુવે નવ પામે મોક્ષ. બાણાસુરને.

રાગ આશાવરી કડવું ૧૩ મું. ચંડાળ તો કાંઈ એક નથી, રાય દસ વિધના કહેવાય; પહેલો ચંડાળ જેને કહીયે, નહીં ઉતરી નવ નાહાય. ૧ બીજે ચંડાળ જેને કહીયે, પુત્રીનું ધન ખાય; ત્રીજે ચંડાળ જેને કહીયે, દુભે માત પીતાય. ૨ ચોથો ચંડાળ જેને કહીયે, હરે પારકી નાર; પાંચમો ચંડાળ જેને કહીયે, પરદારાશુ ખાય. ૩ છઠો ચંડાળ કોને કહીયે, હરે પારકું ધન; સાતમો ચંડાળ કોને કહીયે, જેનું મેલું મન. ૪ આઠમો ચંડાળ કોને કહીયે, કરમાયુ વદન; નવમો ચંડાળ કોને કહીયે, નહીં તનીયા કે તન. ૫

ઉચ્છેલો. દસમો રાજ કરમચંડાળ, એ દસ વિધના કહેવાયરે.

રાગ આશાવરી કડવું ૧૪ મું. બળિયોરે બાણાસુર રાજ, પુત્ર માગવા જય; મહા-દેવજીની પાસે આવી, બેઠો તપ કરવાય. ૧ હજાર હાથે તાળી પાડી, તવ રીઝીયા શ્રી મહાદેવ; આપોને આપો શિવજી, પુત્ર એક તત્ખેવા ચીત્રકોપ લહિયા તેડાવ્યા, કર્મતણા જેનાર; પુર્વે રાજ તુંતો કહાવે, વશ્ય તણો અવતાર. ૩ તારે વેગે એકજ હતો, લાડકવા-યો બાળ; ભોજન કરવા તું બેઠો તે, સાંભળને ભુયાળ, તુજમાં તે જન્મવાને આવ્યો, વેગે તારો બાળ; માટીવાડા હાથ ખરડયા, બાળકના કહેવાય. ત્યારે તુજને સંજ્યા આવી હાંકી કાડ્યો બાળ; બાળક ત્યારે થર થર ધુજ્યો, સાંભળને ભુયાળ. બાળકને તો રીસ અઢીને નવ ગણ્યો કાંઈ તાત. તુજને પુત્ર બહાલો નથી; તું વાંઝીયો જન્મ સાતરે. ૭

રાગ ઢાળ કડવું ૧૫ મું. ઉમયા વાણી બોલીયાં, તું શુણ બાણાસુર રાય; તારા મનમાં જે ગમે, તને આપું એક કન્યાય. ૧ મુજને આપો દીકરી, આપ્યા દીકરા સાત; વાંઝીયાથી ભલી દીકરી, દીકરીયે દીવા થાય. ૨ કોઈક દેશનો રાજ બેઠશ, રાખશે માફ નામ; પોષ મારથી પુરણ મારે, પ્રગટસે ઓખા આજ. ૩ વરપાંખી વળીયો બા-ણાસુર, ઓણીતપુરમાં જય; બાણામતીને ગર્ભ રચ્યા છે, તેનો કહુ મડીમાય. ૪ પોષ માસથી પુરણ માસ, પ્રગટ થઈ કન્યાય; વધામણી સ્વરયા તે, રાજસભામાં જય. ૫ જણા જેસો તેડીઆ, તેની જન્મ પત્રિકા થાય; વિદ્યા બળ કરી ગુરૂજી બોદ્યા, પોતે તેણીવાર. ૬ પેહેલી ઉમયાજીનાં અંગથી, પ્રગટી ૭ કન્યાય; તેને નામે રાશી બેઠને, નામ ધરો ઓખાય. ૭ ગ્રેહ લેખા શુભ લગનમાં, સંતાવ પ્રગટી સાર; એથા તારા હા-થનો, વેગે ઉતરસે ભાર. ૮ આકાશ વાણી એવી થઈ, તું શુણ બાણાસુર રાય; એ પુત્રી ઇચ્છા વર વરેને, તારા કર છેદાય. ૯ એ મુત્રી ઇચ્છાવર વરે, તો શહસ્ર હાથનો ભાર ઉતરે; એ મુત્રી ઇચ્છાવર વરે. બાણાસુર તું કેમ ઉગરે. ૧૦ તે મોટે તેડી પરધાન,

ઓણીપેરે પુછેછે રાજન. દેવ વચન મીથ્યા નવ થાય. તે માટે કરવો ઉપાય. ૧૧ રથો
ગિયાં સુંદર સાર, તે માટે ક ઉપાય; ઓખા અને ચિત્રલેહાને, મેલો મંદીર મા-
ન માંયરેવેર.

રાગ ધનાશ્રી કડવુ ૧૬ મું. પરીક્ષતે પ્રશ્ન કર્યું વિચારીજી. કહો કેમ પ્રગટ થઈ
કે નારીજી, ઓખાને ચીત્રલેહા કેમ ધરયાં નામજી, કેઈ વિધિયે આઠ્યા અસુરને
મજી. ૧

હાજી. ધામ આઠ્યા અસુરને, તેણે કામ સૌ દેવનાં કર્યા; મુને વિસ્તારીને વરણવો
વી રીતીએ અવતર્યા. ૧ સુકદેવ કહે સુર પરિક્ષત, અભિમન્યુ કુમાર; પ્રશ્ન તે પુ-
છ્યું મને, તેનો સંદેહ ખોડી નીરધાર. ૨ એકવાર દેવ પાતાળ નાહા, બાણાસુરના તા-
પથી; ત્યારે વરણ કેરા જનનમાં, કન્યા પ્રગટી આપથી. ૩ કન્યા કહે કેમ પ્રગટ કીધી,
કહો અમ સરખું કામ; ત્યારે દેવ કહે દૈત્ય દુઃખ દેહે. બાણાસુર જેનું નામ. ૪ કન્યા
કહે દુઃખ કાં ધરો, બાણાસુર આવશે પાતાળ; એના પીતાના ચરણ પુજવા નીત્ય જાય
છે પાતાળ. ૫ ત્યારે મને પુત્રી કરીને સોંપજો. હું જઈશ એને ઘેર; સાંકડી સગાઈએ
સુતા થઈને, દરાવું ભુજની પેર. ૬ તેણે શમે પાતાળ આઠ્યો. બાણાસુર રાજન; તેને
દેવે દીકરી આપી, જા જાય તો પ્રધાન કહે સ્વામી સાંભળીયે, આપો મુજને બાળ; ક-
ન્યાદાન કુંવરીને દેડતો, ઉતરે શીરની ગાળ. ૮ ત્યારે રાજ કહે પ્રધાનને, આ પુત્રી મુકુ-
વન; કાલે તેડીને તુંતો આવજો, જાણે નહીં કે જન. પ્રભાતે તે પ્રધાન આઠ્યો, પુત્રી
ખેડી જ્યાંય; પુત્રી તો સમાધી લઈ, હરી ધ્યાન ધરે છે ત્યાંય. ૧૦ વાયુ દ્વાર જેણે રૂઢી-
યાને, રૂઢ્યા શ્વાસો શ્વાસ; જમણા પગના અંગુઠાપર, રહી છે ખટ માસ. ૧૧ તેજેઠ
પાછો વળ્યો, પછા પુર ભયી પ્રધાન; ખટમાસ પુરણ તપ થયું, ત્યારે પધારયા ભગ-
વાન. ૧૨ માગ્ય કહેતાં કન્યા કહે, મને કરો આજ્ઞા પ્રકાશ; ભુત ભવિશવર્તમાનસહુ તે,
ઉઠા ચહકું આકાશ. ૧૩ એટલે પ્રભુએ તેને પાંખ આપી, વર આપીને વળીયા હરી;
પ્રધાન આઠ્યો પુર વિશે, તે કૈલાંડ પુત્રી કરી. ૧૪

વલણ. કુંવરી થઈ પ્રધાનની, તેનું પ્રાક્રમ કો પ્રીછે નહીં; શુકદેવ કહે રાય સાંભ-
ળી, એ ચીત્ર લેહાની ઉમતી કહી.

સાખી કડવાં ૧૭ બાહરવે જે કરે હરોતરા, શત્રુ પાશે માગે શીખ; જે ઘેર પુત્રી લા-
ડકવાઈ, તેનાં માખાપ માગે ભીખ. ૧ બાળો અગ્નિ બધું વન દહે, છળ વડે પર્વતકોરાય;
અખળા રૂઠો જે કરે, મણીધર નવ કળમાં; એતાં અંત ન લીછએ, જે વીછીએ કુશળાં.

રાગ હાજી. નગર થકી એક જોજન રાયે, મેહેલ રચાઠ્યો સાર; તેને ગોખ બારી
ને અટારી, કહેતાં ન આવે પાર. ૧ મરકટ મણિ મોતીએ જડયાં, માંહે પીરોજના
પાટ; હયશાળા ગજશાળા છે, હીંચવા હોડોળા ખાટ. ૨ દિવસ મારાને વર્ષજાં, કન્યા
મોટી થાય; ચિત્રલેહાને સંગે રમતાં, ઉલટ અંગ ન માય. ૩ સવા લાખ જોડા રખવા-
ળ, મેહેલ્યા છે રાજન; એમ કરતાં ઓખાબાંધને, આઠ્યું છે જોખન. ૪ તમે રાત્રે જ-
ગો દિવસે જગો, નવ મીચો લોચન; ઓખા કેરા માળિયામાં, રખે સંચરે પવનરે. ૫
રાગ હાજી કડવું ૧૮ મું. શોણીતપુર પાટણ ભલું, રાય બાણાસુરનુ ગામ; ઓ-

ખા તેની પુત્રી, વળતી કરતી ઉત્તમ કામ. ૧ ઘડી એકમાં લાવે શોખટાં, ઘડી એકમાં પાટ; નાના વિધની રમત રમે, ઘડી એકે હીડોળા ખાટ, ૨ ઘડી એકમાં હીમલ તીયાં. રમતી હોડાહોડ; હિડોળે હિચવાને કાજે રેશમ કેરી દોર. ૩ ધમધમ ધમ ધુધરા ગાજે, ધુધરડીનો ધોર; નાનો વિધનું ગાણું ગાતાં, મધુરા નિકળે શોર. ૪ જમે આનંદ કરે; પહેલા મંગળ ગાય; જ્યનવંતી થઈ છે ઓખા, મંદીર આજ, માંયરે. ૫

રાગ સામેરી કડવું ૧૯ મું. જ્યનયુ વાપ્યુરે ઓખા નાનડીરે લોલ, મારે ને ખનીયાના જય બેની મારે ઘડી ઘડીરે લોલ; તુતો સાંભળ સૈયર બેનડીરે લોલ; મારા મુરખ પીતા કાંઈ જોતો નથીરે લોલ; બોલી ઓખા વળતી વાણ, સાંભળ બેનડીરે લોલ; મારો જય કન્યા કાળ વર જોતો નથીરે લોલ. મારા જ્યનનાયાના દિવસ દહાડા આ-ર ને, નાણેરે મળશે પણ ટાણે નહી મળેરે લોલ.

રાઆશાવરી કડવું ૨૦ મું. પાંચ વર્ષની પુત્રી તેતો, ગૌરીરે કહેવાય; તેને કન્યા-દાન દેતો, કોટી જજા ફળ થાય. ૧ પણ પુત્રી કેરાં પીતાને કોઈ, સરખવી કહો વાત; દેવ વિવાહનું ફળ જેને, વરસ થાયજે સાત. ૨ પુત્રી કેરા પિતાને કોઈ કહાવો રે ધવધ-વ; ગાંધર્વ વિવાહનું ફળ જેને; વર્ષ થાય જ નવ. ૩ એમ કરતાં વળી વચમાં, આવી પો કાંઈ વાંક; મનુષ્ય વિહીવાનું ફળ જેને, અમીયારે આડો આંક. ૪ એમ કરતાં વર-સ જયને, ખાર પુરાં થાય; પુત્રીનું મુખ પિતા જુવે, બેસે બ્રહ્મ હત્યારે. ૫

રાગ આશાવરી-કડવું ૨૧. ચિત્રલેહા એણીપેર બોલી, સાંભળ સૈયર વાત; તુજને કાજે નહીં પરણાવે, બાણ તારો શાત. ૧ તુજને કાજે જો પરણાવે; છેદાય રાયના હાથ તુજને કાજે નહીં પરણાવે, પ્રધાન મારો તાત. ૨ તાત કેરી આજ્ઞા લેઈ, આંખેને ઓ-ખાય; વચન સાંભળી ઓખા વળતી, ત્યાંથી ચાલી જય. ૩ તાત આપો આજ્ઞા તો, શંભુ પુજવા જઉં; બાણામુર પ્રત્યે પુત્રીયે, વચન પ્રકાશી કહું. ૪ ઘેલી પુત્રી એમ જ કરીયે, બેશી રહો મંદીર માંય; ધેર આવે મહાદેવજી. પુજને લાગો પાચ. ૫ વચન સાંભળી ઓખા ચાલ્યા, પોતે તેણીવાર; ચીત્રલેહા સૈયર મ્હારો, ઉપાય કરવો સાર. ૬ તારી જોડે હું એ કુંવારી મુને લાંગ્યાં તારાં પાપરે.

રાગ સામેરી કડવું ૨૨ મું. ઓખા તારે શ્રવણે અધુકે જાલરે, ઓખા તારા કુમ કુમ રાતા ગાલરે; ઓખા તુતો ચાલે હંસની ચાલરે, ચોળીને રંગરેઓખા તારી ચુંદડીરે. ૧ ઓખા તારે બાંધે બાજુ બંધરે, ઓખા તાર મુખડું પુનમ ચંદરે; ઓખા તારે મન ઉપજ્યો આનંદરે. કસબાને કોરે ઓખા તારે સાળુડેરે. ૨ ઓખા તારા શોભીતા શણ-ગારરે, ઓખા તારા તેજતણો નહી પારરે; ઓખા તને વર્ષ થયાં દસ બારરે, પાવણે ને-પુરરે ઓખા તારે વાજતાંરે. ૩

સાખી કડવું. ૨૩ નેહેરે બેની તારે વિધુવા; કર કંકણ મુદ્રિકાનેહાર; એ પુરુષ સિના મેહેરે પ્રેમદા, તેનો ધિક પડયો અવતાર. ૧ સેથા ટીલડી. રાખડી, નેણે કાળજી કુમ કુમ આડ; પુરુષ વિના મેહેરે; જો પ્રેમદા, તેનો ધિક પડયો અવતાર. ૨

ચોપાઈ આલોક. બાઈયે તોડી નાંખ્યા હારરે, આતુ લે તારો કાચુગારરે; હુંતો નહી

પ્રમુખ ભરથારે, નહીં ઓઢુ ઘાટડારે, ૧ બાણસુર મારાં બાપરે, મારાં કાણ જનમના પા-
મુને નહીં પરણાવે બાપુ, નહીં જોડે ઘાટડારે. ૨

રાગ ગોડી કડવાં. ૨૪ વર વરવાને ચોગ્ય થઈને, પ્રમટયાં સ્ત્રીનાં ચેનજ; ઓખા
છે ચાંચલેહાને, વાત સાંભળ મારી બેનરે. સૈયર શું કીજે, અતીહારે દાડસા કેમ
રે; મારી બેનીરે દોષ કર્મને દીજે, અતીહારે કે વિષ ઘોળી ગોળી પીજે. ૨૬.

આજ મારે ભુડું બેમનીયુ, મદ પુરણ મારી કાયજ; પિતાનો પ્રીછે નહી, મારા
મારે ભવ કેમ જાયરે. સૈયર. ૧ સાસરે નિત્ય જાગ ને આવે, સૈયર મુજ સમાણીજ;
અમાધાણ હરખે પીઠાળી, આંખે ભડું નિત્ય પાણીરે, સૈયર. ૨ એરે દુઃખે હું દુખ-
ળી, મને અન્નઉદક નવ ભાવેજ; આ અવાસ રૂપી શું ખીચે સુતાંતો નિદ્રા કેધપેર
આવેરે. સૈયર. ૩ જાગવિનાની ત્રેલડીને, લુણવિના જેવું અમજ; ભરથારવિના ભામ-
ની એતો, દોહોલા કાઢે દુનરે. સૈયર. ૪ ધન્ય હશે કામનીને, જેણે કહે કંથ ગ્રહી રાખ્યો-
જ; હું અભાગ્યણીયે પરણીયા પીડિતો, અપર સુધારસ નવ ચાખ્યેરે, સૈયર. ૫ મર-
જદા માટે માણસ કરે, આંખનો અણસારોજ; તે સુખતો મેં સ્વપ્નેન દીડું વ્યર્થ ગયો
જનમારોજ. સૈયર. ૬ સ્વામી કરો સંગ નહીં સ્વામને, એથી બીજુ સું નરતુંજ; હવે
નવ રહી આશા પરણ્યા કરી, મુજ જેબન જયેરે ઝરતું. સૈયર. ૭ બીજવાતે રૂચે નહી
મુજને, ભરથાર ભોગમાં મનજ; આંધિ પુરૂષ આવેતો પરણું, નવ પુછું બેશીને લમ્પરે
સૈયર. ૮ વચન રશીક કહેતાં કરૂણા ભારે, આવે લટકતી ચાલેજ; પ્રેમ કટાક્ષ પિયુને
બોલખે, તે રૂદ્ધીયા ભીતર સાતેરે. સૈયર. ૯ સુખ દુઃખ કમ્મેં કરયુ છે હું લેવાઈ મારે
પાપેજ; બધોગરી મારા કમ્મેં કરી. શું ખીચે ચઢાવી મહારા બાપરે. સૈયર. ૧૦ મરકલ
મુખ મધુરે વચને, મરજદા નવ આણીજ; સાકપાક પિયુને નવ પિરસ્યાં, આઘો પાલ-
વ તાણીરે. સૈયર. ૧૧ અકળ ગતિ છે ગોવિદજની, શું નિપજશે બેનીજ; ગોપાળજ-
નું ગમતું થશે, મનડુ માડું રહે નહીરે. સૈયર. ૧૨

રાગ મેવાડની દેશી ઢાલું રૂપ ઓખાને કહે ચિત્રલેહા જે, તું તો સાંભળ બાળ-
સ્નેહા જે; આપણ મોટા માખાપનાં ડોડ જે. કેમ કહિયે કાણું કે ગોડ જે. બેની લાંછન
લાગ કુળમાં જે, પ્રતિષ્ઠા જ્ય એક પળમાં જે; અમે તો તમ પાસે ન રહિયે જે, જઈ
બાણસુરને કહિયે જે, વાત બાણસુર રાય જાણ જે, આપણ બેનો અંતજ આણે જે;
મને મેલી ગયો તારી પાસે જે, તારા બાપ રહ્યો વિસ્વાસે જે. મેતો ન થાય તારૂં રક્ષણ
જે, તુજમાં દિસેછે અપક્ષણ જે, બેની છોકરવાદ ન કીજે જે, તારા બાપ થકી તો
બીજે જે તને દેખુછું મદમાતી જે, નથી પેટભરી અંન ખાતી જે; તારૂં વચન મુને ન-
થી ગમતું જે, જેબનાયું હશે સડિને દમતું જે. કામ વ્યાપે સર્વ અગે જે; બેની રહીયે
પ્રેતાના હગે જે; તું તો બેડી નિહાળે પંથ જે. કાળા ગ્રહમાં ક્યાંથી હશે કંથ જે. તે તો
મુને આંખમાં ઘાલી જે, માથે છાણા થાપીને ચાલી જે; હું પ્રીછી કામતું કારણ જે,
બેની સખજે હૈયામાં ધારણ જે. તું તો જુવે લોકમાં ઓઢાં જે, વામણ ક્યાંથી પામસે
કોઢાંજે; બેની રૂગણાં ન ભરીયે લાંબાં જે, ઉતાવળે ન પાકે આંખા જે. મારી ઓખા-
બાઈ સલુણા જે, આંખો ચેતર માસ એમ કરતાં જે; પછી ઓખાજ વૃત આચરતાં

જો, અહુણુ અન્ન જમી દિન ખુવે જો. (દપક બાળેને અવનિયે મુવે જો, માત ઉમીયાને આરાધે જો; થયું પુરણ વૃત એક માસે જો, કાણ જાણ એકાંત આવસે જો.

વલણ.

અવાસ એક સ્થાન વિસે, વૃત કીધુ ઓખાધરે;
સ્વપ્નામાં સંગે સ્વામીને, ભટ પ્રેમાનંદ ગાયરે.

રાગ દાળ કડવાં ૨૬. બાઈ તુએ કુવારી હુંએ કુવારી, સાંભળ સદયર વાત; ૧ રચમાની પુજ કરીયે, જો પામીશુ નાથ. ૨ કાણ મસવાડે કાણ દાહાડે, ગઉની પુજ થય; મને કરીને આપો પુતળાં, હું પુજી મોરી માય. ૩ ફાગણ વદ બીજના દહાડે કરવુર સ્થાપન; નૈતર મુદી ૩ ના દાહાડે, કરવુ ઉથાપન ૩ સદલક સદલ પાયરી, સંદેસરાનાં પુલ; પુજ અરચી ઓખા માગે, જે જે વસ્તુ અમુક્ય. ૪

રાગ ઘોળ કડવાં ૨૭. ગોરચમા માગુરે ગોરચા સાગુ માહારા બાપનાં રાજ; આત્મ સદાયે સોહાગણી. ૧ ગોરચમા માગુરે માહારા બાઈનાં રાજ; ભાભીતે હાલ કુલાવની. ૨ ગોરચમા માગુરે મારા સસરાનાં રાજ; સામુને પ્રજા કણી. ૩ ગોરચમા માગુરે ક્ષિયર જેઠનાં રાજ; દેરાણી જેઠાણીનાં જોડવાં. ૪ ગોરચમા માગુરે તમારી પાસ; અખંડ હેમતત્ત્વ ઘટડી. ૫ ગોરચમા માગુરે હુનો વારંમવાર, ચાંલો સુડોને રાખડી. ૬ ચોરચમા માગુરે સરખા સરખી જોડ; માથે મન ગમતો ધણી. ૭

રાગ દાળ કડવા ૨૮. એક દહાડો ચિત્રલેહાને, ઊંચ આવી સાર; વાશી પુષ્પે કરતી પુજ ઓખા તે નિરધાર. ૧ એટલે ચિત્રલેહા જમી, જુવેતો વાત વિખિત; વાશી પુષ્પ ચલાવ્યાં દોડાં, થઈ રહી ભયભીત રવાશી પુષ્પે પુજ કીધી, નહિ પામે ભરથાર; ભરથાર જો હુ નહીં પામુ, તુ સાંભળ મોરી માય. ૩ આલે તારાં પુતળાં, મારી પુજે છે બલાય; ઉપર પાણી રેડાયેતો, આકરતાં ધોવાય. ૪ ઉચેથી પછાડીયેતો, ભાગી ભુકો થાય; મારીયે મંદીર ચણાય, મારીયે ઘર લેંપાય, ૫ પંદર દાહાડા પુજ કીધી, બોલાવ્યાં નહીં બોલે; તુ તે બેની કંઈતી જો, નહીં ગોરમાને તોલે. ૬ પકવાન પેડા મેલાયેતો કડકો કોર ન ખાય; તુ આલે તારાં પુતળાં, મારી પુજે છે બલાયરે. ૭

સાખી કડવાં ૨૯. સીવનાં લીજે વારણાં, જેણે નેત્ર બોળ્યારે કામ; ત્રિપુરા દેવ્યને વિધારીયા, હુંતા કેમ મેલુ નામ. ૧ સીવ જેણે ગંગા ધરી શીશ; ભાગીસ્થી તપથી ઉડાડીયા; હુ તે કેમ મેલુ ધણ. ૨ શીવ ભાળે મુવે સમશાનમાં, ચોળે ત્યારે રાખ, માગે તાગે ભિક્ષાવૃત; આપે નેને લાખ શાવ.

દાળ, દિમાચળની ભાણેજ બાઈ, ગણપતી માસે ચીર, મ્હાદેવજીની પુજ કરીયે. મન સખીને ધીર. ૧ ખેચરી ગતમાં ઓખા આહ્યાં, તેનો કાકુ વિસ્તાર; રનાન કરીને કામતીયે તે, સજ્યા સોળા સણગારે. ૨ નેપુર વાજે વિજવા ગાજે, ઝાંઝરેનો ઝમઝમ નાગદમણી જુમણ, ઉપર એકાવળ હાર જડાવ સુડલો જુલતી કામણી, દામનીયે ચકલીયો ચાર; પગે પાવલાંને નેપુર વાજે, ધુધરીનો ધમકાર. વાળેચાળ મોતી પસેવ્યાં, મોતીની શેસે સોળા; દરપણ લીધુ હાથમાં, મુખે ભરીયાં તપોળા ૫ કનક યાગ મોતીયે ભરીયો, માંદે શ્રીફળ ફેફળાવ પાન; આક વંતુરે આગથીયો, રાખાવળી

નિરવાણ. ૬ આકાશ માર્ગે પસાણી તે, વેગે ચાલી જાય; ઇંદ્રકેર વિજ્ઞાન ચાલે; એવીછે
પાભાય. ૭ મહાદેવને પાર્વતી બેડાં, પાસા રમતાં સાર. મહાદેવ કહે છે પાર્વતીને, એ
તી કોઈ નાર. સ્વામી કાંઈચેત્તા થયે, એ પ્રાણ તણી કુમાર હાવે તું એમ જાણેછે જો,
તે અંગીકાર, પાર્વતીયે મન વિચારયું, હવે ને વંડી વાત; મહાદેવજીને કામી જાણી,
યને દીવા હાથ. ત્રિજી લોચન ઉડાડયું, શંકરને લેતાકા પાસે આવી ઓખા દીડી,
ન્યા પામ્યા તાત. ૧૧ તેને સમે ઓખા આવી, ઉમીચાને લાગ્યાં પાથ; આવડી ઉતાવ-
લ થઈ આવી, નહી પામે ભરવારરે. ૧૨

સાખી કહવાં ૬૦ ઓખા કહે છે અમે પેડાં પાણીમાં, તરવાં તુંખાં ઝૂંઘાં હું
આવી સમુદ્ર વચમાં, મારાં તુંખાં ટૂટી ગયાં. ૧ ઓખા કહે છે તરસ લાગી માશ તનમાં
સરોવર તારે હું ગઈ; પાવા ઝમોળાપાય, મારાં ભર્યાં સરોવર બયાં સુકાઈ. ૨ આ-
ણીજ તીરેથી અમે અળગાં થયાં, પેડી તારે નવ ગયાં કરમ તણે સન્નેજો, તમે મધ્ય
જળ વચે રહ્યાં. ૩ હું તો આવી ઇંદ્રવર પુજવા, સામે દીધાં શ્રાપ; પરણ્યા પેહેલું
રંડાપણુ થયું, મારાં કીયાજનમનાં પાપ. ૪ ઉમીચા તુંતો મોરી માવડી, છોડ ના દીજો
છેહ; માર્વાન તમે કમ છુટશો, હુતો પુત્રાં તમારી તેહ. ૫

લાળ. વર માગો વર માગો ઓખા, વર માગો આણવાર; માગુંછું માગુંછું મા,
સુંદર વર ભરથાર. ૧ જ લણવાર જે માગ્યો, તારે ત્રણ હજો ભરથાર; અરેરે માનવી-
યામાં, વાતકરી નવ જાય. ૨ પુરૂષને નારી ઘણેરી. તું સાંભળ મોરી માય; નારીને તો
પુરૂષ બીજો શ્રવણે સુરૂષો નવ જાય. ૩ તેં માળીયામાં નિવા કીધી, પુતળાંની સાર
તે માટે તને શ્રાપ દેઉં, જ ત્રણ હજ્યા ભરથાર. ૪ સુંદર માધવ માસ આવશે, દ્વાદ-
સીનો દન; તે સમાંમા આવી પરણશે, પ્રાણતણો જીવન. ૫ તું જગ્યા કેડે ઓળખજો,
તને કહુંછું સત્ય વિવેક; ત્રણવાર તો પરણશે; પણ વરતો એકને એક. ૬ વર પામી
ઓખાબાઈ આઠ્યાં, મંદીરમાળીયે સાર; અરબાઈ હું પરણી આવી, સુંદર વર ભર-
થાર. ૭ એમ કરતાં ઓખાબાઈનાં, દિન ઉપર જાય દિન; સુંદર માધવ માસ આવ્યો,
દ્વાદસીનો દન. ૮ સુંદર સજ્યા પાથરાને, સણગારયુ બોવન; આજ સ્વમેતરમાં આવ-
શે, મુજ પ્રાણતણો જીવન. ૯ સંધ્યા થઈ રવી આગ્યો, આથમીયો કપ્યપ તન, હ-
જીયે ન આવ્યો હજીયે ન આણ્યો, મુજ પ્રાણતણો જીવન. ૧૦ પોલેર રાતનો વંદી
મધને, હજી ન આવ્યા કોય; ઉમીચાજીને વચન કહ્યું તે, રખે મીથ્યા હોય; વા વા-
ચને બારી હાલે, ખડ ખડા ખડ થાય. ૧૧ ઓ આવ્યો ઓ આવ્યો, કહીને બેડી થાય; તમે
આઠ્યા તે જાણું છું; મારી સગી નણદના વીર. ૧૨ બોલ્યા વિના મહી ઉઘાડું, હઠકું
છે મન ધીર; વેણા લીધી હાથમાં ને, ગીત મધુરાં ગાય. ૧૩ ઓખા કેરા માળીયામાં.
ઉછવ ખડુ થાય; બેબાકળી બેલે નહી, તેને વાગે ભણકારા. ૧૪ વા આવ્યો દક્ષિણ
દિશાનો, દરિઆવ કેરો વાર; દક્ષિણ દિશાનુ જળીયુ; તેમાં ફર ફર વાયુ આવે; ઓ આવ્યો
ઓ આવ્યો. માહારા પ્રાણ તણો આધાર. ૧૫ તેવામાં બીજી બારણુ, ખડખડવા લાગ્યું
જ્યારે; ઓખા બાઈએ તો દોટ કરી દ્વાર ઉઘાડુ ત્યારે. ૧૬ બાણાસુરે મેહેલ રચ્યો
છે, તેનો સ્થભજ એક; તે તણા પડછાયો, તે ઓખા નજરે દેખ. ૧૭ ઓ પેલા આઠ્યા-

છો, તમ ઉપર જાણે વારી; બોલ્યાં વિના તો નહીં બોલાવું, છું મુણવંતી નારી. ૧૯ બાણામુર જે જાણેશો તો, લેશે બેઉનાં પ્રાણ; શાને કાળે આંહી ઉભાંછો, સાસુનાં મન ન. ૧૯ ઓખા બાઈ તો માળાંઆમાં પાડે છે બકાર; ઇશ્વરને પાર્વતી ગગને. સાંભળે શોર. ૨૦ ઇશ્વર કહે છે ઉમીયાળને, કાણુ ફવે છે નાર; ઉમીયાં કહે છે માંહાં જાને, ઓખા ફવે નિરધાર. ૨૧ વચન આપણું મીઠ્યા કરવા, બેઠી બાણુ દુમાર; મશી વિદ્યા મોકલી તે; નિદ્રાનો ભંડાર. ૨૨ મધ્ય શત તો તો વહી ગઈમે, મીયાં લોચન; સ્વપ્નાંતરમા આવી પરણ્યો, પ્રદ્યુમનનો તંત.

રાગ ધોળા કડવું ૩૧ મું. સ્વપ્નાંતરમાં દીઠી સોરડીયાની જનરે; સ્વપ્નાંતરમાં વડ-સસરો ભગવાનરે. ૧ સ્વપ્નાંતરમાં ખગડે મીડણ ચુડીરે; સ્વપ્નાંતરમાં ઓખા દિસેછે અતી રૂડીરે. ૨ સ્વપ્નાંતરમાં વરત્યાં છે મંગળ ચારરે; સ્વપ્નાંતરમાં આરોગ્યા કંસારરે. ૩ સ્વપ્નાંતરમાં ફરેછે પીઉજીયું વાતરે; સ્વપ્નાંતરમાં હશી હશી તાળાં લેછે હાથરે. ૪ ચિત્રલેહા ભરીરે નિદ્રામાંથી જાગીરે; ઓ ઓખાબાઈને કાણુ કરમ ગતી સાગીરે. ૫ ઓખાબાઈને નાટક ચેટક સાગ્યુરે; તેતો કેમ કરીને યાશે અજગુરે. ૬ જગરે જાગ્યે ઓખા તહારે; જે જોધયે તે માગ્યરે, ૭

રાગ માડ કડવું ૩૨ ઓખા ભરીરે નિદ્રામાંથી જાગી, અંગોઅંગ અગીઠી લાગી; ફટ પાપણી સંઘને જગાડી, મને ભક્ષી અમૃતમાંથી કહાડી. ફટ પાપણી એ શું કીધું. અમૃત લેધને વીખ દીધું; ખીડી પાંનની અડધી કરડી, ખાધી મનવિના મુખ મરડી. જીવો મહારા કરમની કરણી, વર સે મેલી ગયા મુને પરણી; મહારા પિઉને મની જે આવી, મહારા નાય ગયારે રીસાવી. મહારા હઠ્યા કરે હાર, આખીરે આપો આણીવાર.

રાગ શેરડા કડવાં ૩૩ સૈયર શત્રુ સે થઈને લાગી, મને સ્વપ્નામાંથી જગાડીરે હો; ઉમીયાનો વર આજ સકળ થયોને, જપતાંછે દહાડી દહાડીરે હો. અધવચ કૃવામાં મુજમે ઉતારીરે, વચેથી વરત મેઝ્યું વાડીરે હો; બાગ બગીચામાં ફૂલ ફૂલ્યાંછેરે હો, ફૂલી મહારી તનડાની વાડીરે હો. પ્રેમાનંદ પ્રભુ જાતાં ન ઓળખો હો, ખેતરી જાયછે દહાડી દહાડીરે હો; સૈયરરે ભુંડી સૈયર શત્રુ સે થઈને લાગી મુને સ્વપ્નામાંથી જગાડીરે હો.

સાખી કડવું. ૩૪ અંત તુને જાણે દોડ વરસ, સ્વપ્નને થયો સંજોગ; શ્રાપ દેડેછું મુરજ દેવતા, મુજ જાગે પડીયો વિજોગ. સ્વપ્નામાં મહારા પિઉજીશ. અમે કરતાં કીડીલે-હેર; અમૃત રસ હું પીતી હતી, તેમાં તે મેઝ્યું જેર. કંઈ વિજોગે એ કામતા, ગઈ પંડીતની પાસ; ભુલ જે પુછું પંડીતો, એક દીન કેહેતી માસ. ફરી ફરી પંડીત એ કહે, સાંભળ ઓ કરજો; ચુદી ત્રહો એ પિઉજી. એ વરસે કાડ. ઓખા પુછે ઓ પક્ષીડા, તારી બે પાંખો માગીશ; હું મહારા સંજ્જનને મળી, તારી પાંખો પાછી દમશ; પાંખ પ્યારી પંચતો વેગળો, તારો પિઉ કાણુજ દેશ. માખી તાગી પાંખડીયે, તારા સંજ્જનને કયાંથી મળશે, આંચ દહાવું અપઘ્યા તાહરી, ઉપર ડાફ વુણું ભીનેરગે પિઉ મહારો, તને પિઉ અગશે કુંણ; પિઉ વિજોગે પીતી ભાઈ, માડ તનમન સુદાઈ જાય, વગરી તું વાહન ચઢીતો, સંઉ સફર ના જાય; લેખ લખ્યા છડીતણા, તે મઠી કેમ જાય. કમ્મે લખ્યું તે ભોગવે, તેની પક્ષ કરે જુદાયા.

રાગ ધરંદી. મધ્યનીશાં સમયે, માળીયામાં રેતીરે રાજકુમાર, ક્યાં ગયો ક્યાં ગયો, બાઈ માહારો સ્વપ્નનો ભરથાર. ૧ મીઠળ માફ ક્યાં ગયુરે, બાઈ માશે ચુડલો હતો જો થયો ધાતામાં હતી ગયુરે, બાઈ મારે અમૃત આવ્યું જો હાથ. ૨ પીયુ પરદેસીયારે ભુંડા તે લીવી સે નવ સાથ આજવેણ થઈરે, બાઈ માહારો સ્વપ્નકેરી રાત. ૩ લાવ સખી વખ પીડેરે, બાઈ માહારા કાઠું પાપી પ્રાણ; હવે હું કેમ કરે, બાઈ મને વાગ્યાં વીહનાં માણ. ૪ પાપી મારો છંદોરે ઓખાબાઈયે પરંતુ મેલ્યું પ્રણ; રેતાં રેતાં જ્યાં ગયા રે, ઓખાબાઈયે રોષ્યું વાડીવન; પં જઈને પુણુ દમનેરે ક્યાંક માહારો દીકા પ્રાણજીવન; તું ગુણ બેલડીરે, બાઈ જોને દરમ વિચાર. ૬ નાથ મેલી ગયારે, બાઈ માહારાં કોણ જનમના પાપ, આજ વેરણ થઈરે, બાઈ માહારા સ્વપ્ના કેરી શત. ૭ જોખન મેનો અળવ્યુરે જણ્યું મારા પ્રભુને ભેટ કરીશ; જો પ્રભુ નહી મળેરે, હું તો માહારા પ્રાણતજશા ૮

સાખી કડવું ૩૫ ઓખા ઇવે ચિત્રલેહા વિનવે. ઘેલી રૈયર નવ રોય; સ્વપ્ને દીઠું જો નીપજે, તો દુઃખ ન પામે કોય, ૧ જળ વડોવે માંખણ નીપજે, તો લુખુ કાઈનવ ખાય; ચિત્રલેહા તું તો મુને વાહાલી હતી, જાણે મારા હૈયા કેરો હાર. ૨ કંથ વીજોગણ કરમ કેરી, જાણે મારા પાપ તણાં મારનાર, વેરણ થઈ વિધાત્રી એણે આડા લખીયા આંક. ૩ એકવાર આવે મારા હાથમાં, તો ઘસીને વાઢુ નાક કરમ લખાવે તો લખે, ભરીને મેલ્યો આંક; કરણી પ્રાપ્તી ભોગનો, તેમાં વિધાત્રીનો શો વાંક. ૪ વિધાત્રી આપે તેને લક્ષ દી-યો, ન આપે તેને છેક; એક વાર પોકારે બારણે, તેને પુત્રી જન એક. લાંચ લેઈ તું તો લખતી હતી. આપે સહુ પેહેલું; મારા પિઉ વિજોગણ ન અણતી, માફમરણ લખાવતી વેહેલુરે. ૭

રાગ આશાવરી કડવું ૩૬ મું. સ્વપ્નું સાચું ન હોય, સૈયર મારી સ્વપ્નું સાચું ન હોય, સૈયર મારી સ્વપ્નું સાચું ન હોય; એક રંક હતો તે રાજ્ય પામ્યે, સ્વપ્નકેરમાં સાર. ૧ તેને હસ્તી જુલે બારણ, રથ ઘોડા પરમ વિશાળ; જાગીને જોવા અય ત્યારે, ગાંધવ ન મળે એક. ૨ એક નિરધનિયો તે ધન પામ્યો, સ્વપ્નકેરમાં સાર તેને દેશ વિ-દેશ વહાણ ચાલે, વાણાતર છે સાર. ૩ જાગીને જોવા લાગ્યો ત્યારે, કેને લાવે પાસ; એક મુરખ હતો તે સ્વપ્નકેરમાં ભણીયા વેદ પુરાણ. ૪ જાગીને ભણવા અય ત્યારે, મુખે ન આવડે પાશણ; એક વાંઝીયા તે સ્વપ્નકેરમાં, વેગ પામ્યો બાળ. ૫ તેનું ઘોડીયું ઘોળરે બાંક્યું, પારણ પરશાળ; જાગીને જ્યારે જોવા અય તો, ત્યારે કોનું લાવે બાળ, સ્વપ્નું સાચું ન હોય. સૈયર મારી સ્વપ્નું સાચું ન હોય.

રાગ કલ્યણ કડવું ૩૭ મું. ચિત્ર ચાળીરે વાળે વાળીને, રંગ બેળીને ૮૮ મેલીને; લેખણ લાવીને કરમાં સાહીને, રંગ મતીરે ચાત્ર કરતારે. હવે સ્વર્ગના લોક લખાવે, લખ્યા સ્વર્ગ લોકના રોયરે; ઉપર લોક લખ્યું ને સુર લોક લખ્યું, જમલોકને તપલોક લખ્યા. સત્યલોક લખ્યા ને વૈકુંઠ લખ્યું, ગુણલોક લખ્યા ને ગાંધવ દેશ લખ્યા. હવે ઓખાબાઈ તમે ચોરાં આવોને, આમાં હોય તેને આવીને બોલાવોરે. ઓખા આવીને કાગળમાં જોયરે, એતો રાતે સતે લોચને રોયરે; બાળ્ય બાળ્ય આતો નથી ગંભીર, એને રણવગડામાં મેલો જઈને રંભતુરે, ચિત્રચાળીને વાનો વાળીને, લેખણ લાવીને

કરમાં સાહીને; હવે પાતાળ લોક લખાયરે, અતળ લખ્યુંને, વિતળ લખ્યું, શેતુતળ લખ્યુંને પાતાળ લખ્યું, તળા તળ લખ્યું; રસાતાળ લખ્યું, મ્હાતાળ લખ્યું તેણી વારરે, લખ્યા પાતાળ લોકના રારે. નાગ લોક લખ્યા તેણી વારરે, વાસુદીનાગ લખ્યુંને ત્રિશ્વક નાગ લખ્યા પુરૂરીક નાગ લખ્યાને મણિધર નાગ લખ્યા, શંખ નાગ લખ્યું તેણી વારરે. મારી ઓખાબાઈ સલુણી ઓરાં આવોને, આમાં હોય તેને હરીને ઓસારે રે; બાળ્ય બાળ્ય એના કર્પરે, હું શું સ્વમાંતરમાં પરણી આવા સર્પરે. આતો કાળા લીલા, પાળા, સાપરે, લખનારી ચિત્રલેહાતારા બાયરે. ચિત્રચાળીને વાનો વાળીને, દીવો બાળીને કાળળ પાડીને; હવે મૃત્યુલોક લખાયરે, લખ્યા મૃત્યુ લોકનાર. યરે. અજમેર લખ્યુંને અલીયાર લખ્યું, મુલતાન લખ્યુંને મારવાડ લખ્યું ખોરાસન લખ્યોને બંગાળે લખ્યોને, એક મુખા લખ્યાને અષ્ટમુખા લખ્યા. સ્વાન મુખા લખ્યા મંજર મુખા લખ્યા, હસ્તિ મુખા લખ્યાને ગંધર્વ મુખા લખ્યા; અંકરંગા લખ્યાને અશ્વિ વાળા લખ્યા, લખી વનસ્પતી ભાર અડારે. ઓખા આવી જીવો ભરથારરે, બાઈ કાગળ લખ્યો તે તારો પાડે; હું શું સ્વમાંતરમાં પરણી આવાં ઝાડરે, બાઈ લખતાં તે લેખણી તુટીરે. ખડીઆમાંથી રૂશનાઈ ખુટીરે થયા કાગળના અંબારરે; તને સ્વપ્ન નથી લાધ્યું સારરે.

શાખી કડવા ૪૮ સોરઠ દેશ સોહામણો, મુળને બોયાના કોડ; શ્રીરત્નાગરને ગોમતી, ત્યાંતો રાજ કરે રણછોડ. ૧ સોરઠ દેશ સોહામણો, ન અડ્યો ગઢ ગોરનાર; ન ન હાથે ગંગા ગોમતી, તેનો એળે ગયો અવતાર. સોરઠ દેશ સોહામણો, વેલ વેલ કેલ કરત; ગંગાદક ભરી કંચુકી; રાય હરી ચરણે ધરંત. ૩ સોરઠ સુધડ માનવી, રાજ નીત નીત કરે વહેવાર; એકનગર નહીં માનવી, તેને ઉભા ઉભા જીહાર. ૪

રામ હુલારી. આજરે સ્વમામાં દીડી પોરડીયાની જનરે; જાણ્યુરે જાદવરાય આઠ્યા પરણવા બે. આજરે સ્વમામાં દીડી ગોમતીની તીરે, આજ સ્વમામાં દીડા હરધરજના વીરે; આજરે સ્વમામાં દીડા સુંદર વર ભરથારરે, તેમાં અડધાં ઉધ્યાંને અડધાં જમતારે.

રામ કડ્યાણ કડવા. ૩૯ ચાંત્ર ચાળીને વાનો વાળીને. રંગ ભેળીને પટ મેલીને; રંગ ભરતારે ચીત્ર કરતારે, લેખણ લાવોને કરમાં સાહીતે. હવે સોરઠ દેશ લખાયરે, ત્યાં નગર લખ્યું દ્વારકાંયરે; લખી જાદવપતી રાજધાનીરે તેની સોભાતો મુરજ સમાણીરે. લખ્યા જાદવનો પરિવારરે, ઉચ્ચસેન લખ્યા તેણીવારે; કુતવરમા લખ્યા સાતવીક લખ્યા ઓધવ લખ્યા ને અકુડ લખ્યા. વાસુદેવ લખ્યા તેણીવારે. ઓખા આવી જીવોને ભરથારરે; બાઈ તેનો એધાણ મળીયારે. આ ધરકાને માથે પળીયારે, તેને માથે મુગટ કુંડળ કાનેરે. એવા જ્યો લખ્યા ભગવાનરે; ઓખા આવી જીવોને ભરથારરે, બાઈ તેના સરખુ રૂપ તેના ચાળારે. મારા નથજી. ગોરા ને આતે કાળારે, તેને વડસસેરો વડસસેરો સહુ કહેતારે હું પરણી તારે ચોરી સહોને રહેતારે. લખ્યા કૃષ્ણ તણા કુમારરે, એક લાખ કરતા હજારરે; એશી આગળ લખ્યા તેણી વારરે, ઓખા આવી જીવોને ભરથારરે. એતો રીંછડાના બાળરે, એને માથે મોટા વાળા; એના કુળમાં મારો કથ, એને ધાવણના છે દંત એતો રૂપાળો ને ઊંચો એને સોડે નથી મુછ; ત્યારે લખીયા પ્રદ્યુમ્નરે,

ઓખાણું કંઈક માન્યું મનર. જાણે હોયકે નહાય મુજને પરણ્યા તેનું માહાય, અને સગો સસરા સો કહેતારે; હું પરણી તારે મારી પાસે રહેતારે.

વતણ. એમ કહીને અનિરૂધ લખિયા, કાણું ન લાગી વારરે; કરીમલકલણં ઉત્તરી રહી, બાઈ એ મારો બરથારે.

રાગ દાળ કડવાં ૪૦ ચિત્રલેહના હાયમાં, પેલું સખ્યું પુતળું ઝંહ; પ્રેમઆણી ઓખા બાઈયે, ઝુટી લીધું તેહ. ૧ કરમાં લેઈને કામના, કાંઈ દેહે આલીચન, મળીયામાં મેલી આડ્યા, પ્રાણતણા; જીવન, ૨ પેહેલી વાર તો માળિયામાં, મુજને ગયા મુકી. ૩ આખી વાર હું નહી જવા ફેડિ, મેં જાડ્યો છે છેડો; મારા પેડિજી પરવરો તો, મુજને સાથે તેડો. ૪ ચિત્રલેહા એણીપેર બોલી, શબ્દો છે બોડ; તેતો પોડોડ્યો દ્વારીકામાં આતો ચીત્રાંમણના ધોડારે. ૫.

રાગ પરજ કડવાં. ૪૧. આપો આણી, એ વર મુને આપો હો આણ. ટેક નીકર કાઢુ મારો પ્રાણી, એ વર મુને આપો હો આણી. મેતો સ્વપ્ને દીઠા જે ઊગાળોરે તેની પાપણનો છે આળોરે; માડ મનડુ હરયું લટકાળે, તે વર મુને આપો હો આણી. ૧ જેના દીર્ઘઆહુ અખણરે. મકરાકૃત કુંડળ કાનરે; અગે શોભે એ ભીનેવાન, તે વર મુને ૨ જેનાં લક્ષણ વીસને ખારે. મુને પરણી ગયો છે કાલરે; તેને વરસ થયાં દશ ખાર, તે વર મુને ૩ વરની લટકતી છે ચાલરે. મુને પરણી ગયો છે કાલરે; તેને ટપકું કીધું ખેરે માલ, તે વર મુને ૪ રાજે પીતાંખર પરીયામરે, મુને કહેતો ગયો નહી નામરે; ત્યારે ક્યાંથી સરે માડ કામ, તે વર મુને ૫ ચીત્રલેહા બોલી વાણરે, સઘિર કેમ થઈ અખણરે; બાઈ મારી ત્યાંતે જાએ કોણ, તે વર મુને ૬ કેટ ડાંગરે ચાંમડાયરે, છપ્પે કોડ છે એકો માંહેરે; ચક જળ હળતું છે ત્યાંયરે, મુને મારે હેલામાંય. તે વર મુને ૭

રાગ માડ કડવું ૪૨. ઓખા કહેછે સુણ સાહેલી, લાવ્ય કથને વેહેલી વેહેલી; બાઈ તુછે સુખની દાતા. લાવ્ય સ્વામીને થાય સુખસાતા. ચતુરાને કહે ચીત્રલેહા, બાઈ આણ્યાના ઉપાસ કેવા; દુર પંથછે દ્વારમતી, કેમ જવાય મારો વતી. ત્યાં જઈ ન શકે રાય શક, રતણ કરે છે સુદરશન ચક; જતું જોજન શદ્ધ અગીયાર, તારો કેમ આવે ભરથાર. નયણે નીરની ધારા વહે છે, કરમેડાને કન્યા કહેછે; બાઈ તારી મતા છે મોટી, તને કોઈ ન કરી શકે ખેટી. દેશરને સૈયર વહાલી, મેં તમને હાથે જાલી; આપણ બેડિ જણ સંખાતી. તું પ્રાણદાતા છે વિધાત્રી. માખાપ વેહેરી છે મારાં, મેતો ચરણ સેવ્યાં છે તમારાં; વિધાત્રી તું દીન દયાળ, એમ કહીને પગે લાગી બાળ. ચિત્રલેહાયે ધારણા દીવી. પછાં દેહ પક્ષણાંની કીધી.

રાગ દાળ કડવાં. ૪૩ ચિત્રલેહા કહે ઓખાબાઈ, મારે દ્વારકામાં જતું; પ્રભુના ઘરમાં ચોરી કરવી, નથી લાડવો ખાવું. ૧ અગીયાર શદ્ધ જોજન જતું હરવા મી જુગદીશ; સુદરશન જો ચક મળે તો, છેદે માડ શીશ. ૨ બાઈ તુજને તાણનો નવ પડે-ને, જેમ તેમ વેહેલી થાને; લાવ્ય મહારા કથને તું, ખોટી થાય છે શાને. ૩ અતી લે-ખા ઓખા કહે છે, મારે વર છે ફોડ; કરમે મળ્યાં હો કુવારાં. માટે રખે પેહેરતાં ચુડો. ૪ ચિત્રલેહાએ કહેવા માંડ્યું. મનમાં રાખો ધીર; તુજ સ્વપ્નામાં પરણી ગયો,

મારી માલી જવે વીર. ૫ ત્યારે ઓખા કહેવા લાગી જોઈ રી વાટી. મારે તર
 રેડા જાણી, રખે ઓઢતી વાટી. ૬ હું નહીં ઓઢું વાટી, તું એ શી બોલી વાત. ૭
 જ સ્વપ્નામાં પરણી ગયો, મારી માલી જયોજ્ઞાત. ૮ એવું કહીને ઉત્પત્તી તે પવન વેગે
 જાય; આકાશ મારગે સંચરી, પોહોવી, ગોમતી માંચ. ૯ ગોમતીમાં મરદન કર્યું
 વિતયું તે હાંમ; ખલુના ઘરમાં ચોરી કરવી. નહીં એકલાનું કામ. ૧૦ પછી તો નારદ
 મુતી સંભારય; તતક્ષણ આવ્યા ધામ; કહેરે મુજને કેમ સંભારયો, ચિત્તલેહા બાધ.
 ૧૦ બાણસુરનાં, દીકરીને, લાવ્યું છે સ્વપંન; અતિરૂઢ સંજે વરીગયો, વિભળ થયું
 છે મન ૧૧ ચારા કરવા હું આની, સુદર્શન આડું થાય; તે માટે તમને સંભારયા, કરન
 વા મહારી સહાય. ૧૨ નારદ કહે છે આરે બાધ, એમાં તે શું કામ; એક તામરી વિ-
 ઘા એવી ભણાવું. ઊંધે બાધુ ગામ. ૧૩ ચીત્તલેહા કહે સાચું કહું, પણ છેતરવા જુગ-
 દાસ; સુદર્શન પેહેલું ચક્ર મળે તો. છેદે માડે શારા, ૧૪ ચક્રની ચિતા નવ કરશે ચા-
 કા ફરવા; તર મારગે હું જૈશ, બેસાડીશ વાતો કરવા. ૧૫ પછી તામરી વિઘા ભણાવી
 જીભે જપતી જય; ચોસક કળામાં ચામડા તે, કમક રાહું ખાય. ૧૬ ગામ તો ધારણ
 પડ્યુંને, ઉંઘ્યા સઘળા લોક; ચિત્તલેહા નગરમાં પેડી, મુઠી મનનો શોક. ૧૭ નારદે વિ-
 ચારયુ ચિત્તલેહા અનિરૂધ્ધને લેઈ જશે; શીવને સાંખળાયા વઢશે, જુદું જોવા જેવું
 થશે. ૧૮ ચક્ર ચોડી ફરતુ આવ્યું, મારગમાં નિરંધાર; તે મારગે સામા મળિયા, નારદ
 બ્રહ્મામાર, ૧૯ નારદ કહે છે ચક્રને તુ દાહાડી જય છે ફરવા; એક ઘડી વાર બેશને
 મુજ સાથે વાતો કરવા. ૨૦ તુને હું તો કયાં મળીશ. તું સાચી કેહેને વાત; કોઈ
 જાહાડો મુજને સંભારે, દ્વારકાનો નાથ. ૨૧ ચક્ર મુખથી બોલીયું, વળી માડે તે ધન
 ભાગ્ય; તમારાં દરશનનો તો, કયાંથી પામુ લાગ. ૨૨ ભોળું ચક્ર સમજ્યું નહીં, બેહું
 નિરાંતવું થઈ; પેલી નારી ભાર્યા નયમાં, ચોરી કરવા ગઈ. ૨૩ જોતી જોતી જ્યાં
 ગઈ, કશ્ત તનુરે ભોવન; ત્યાંથી આપેરી પરવરી, જ્યાં પહોડયો પ્રદ્યુમન.
 ૨૪ ત્યાંથી આધેરી પરવરી, મહા નિષ્ટ કેરો વીર; સોડ ઘાલીને પહોડીયો,
 મહા ધનુષધારી ધીર. ૨૫ હમણાં જો હું એને જગાડું, માહારા મારી કરે કડકાય; માંથે
 હીડાળો લેઈ લીધોને ઉત્તર અંગ ન માય. ૨૬ જુગત અંબે જે જુગત અંબે, એમ ક-
 રી જય; હીડાળો લેઈ જતાં હીઠા, નારદે તેણીવાર. ૨૭ હીડાળો લેઈ પરવરીને, સમ-
 યા વૈકુંઠ રાય; પવન વેગે સંચરી, આકાશ મારગે જય. ૨૮ બે ઘડાંમાં આવી પોહોવી,
 શોણીતપુર મોઝાર; તે ઠેકાણે નારદજીએ. મન કયાં વિચાર. ૨૯ એ જ્યારે ગઈ ત્યારે હું
 એ મારે જઈ તેણે તેનું કામ કર્યું, હું ખોટી સીદને થાઉં. ૩૦ નારદ કહેછે ચક્રને, તું
 નિકળ્યું ચોડી ફરવા; આવડી વાર મુરખ કેમ બેહું, મુઠ સાથે વાતો કરવા. ૩૧ નારદ ક-
 હે છે ચક્રને ઉડ ગળ્ય તારૂં ગામ; કાલે પછી ચોરી થશે, તું ન લેઈશ માડે નામ. ૩૨ આ-
 કાશ મારગે પક્ષીણી, તે વેગે ચાલી જય ઓખા બાધતો વાટ જુવે છે. મંદીર માળીયા
 માંચ. ૩૩ વા વાયુને બારી હાલે; ખડખડાટ બહુ થાય; ચિત્તલેહા પાપણી ને. હજુએ ન
 આવી આંચ ૩૪ ચિત્તલેહા ચાલી આવી. મંદીર માળીયા માંચ; ભલે લાવી, હું જગા-
 ડું ભરથારે. ૩૫

રામ આશાવરીનો કડવાં ૪૪ ઉઘ્યાં પેઉને જગાડીયે; ભર નિદ્રામાંથી ઉઠાડિયે, મન સંગાથે એવા બીજીએ. ધ્રુવહત્યા તો શીદ લીજીયે. ૧ ભરથાર પેહેલી ભામની, જે અન્ન રાંધીને ખાય; વાંગાળ થઇને અવતરે, ઉઘે મસ્તક ટંગાય. ૨ ભરથાર પેહેલા ભામની, જે, સુવે સજ્યા માંય; આંધળી ચાકરણ અવતરે, પડે મારમ માંય. ૩ ભરથારનુ જે કહ્યું ન માને; આપ મતી જે નારી; તેતો નારી અવતરે, કાંધ બીલાડી મંઝારી. ૪ ભરથારનુ જે કહ્યું ન માને, કરે તરફેડા કંય; હડકાઈ કુતરી અવતરે, એને માથે પડશે જંત. ૫ ઓખા કહે છે ચિત્રલેહાને, તું તો બોલે આપ; પેઉ પોઢોડ્યો હોય પારણે, કરડવા આઘ્યા હોય સાપરે. ૬

રાગ સાખી કડવાં. ૪૫ સ્ત્રી ચરિત્ર અનેરડાં, કોઈ તેનો ન લહે મરમ; સ્ત્રિ શામને બોળવે, પણ ખોયો પોતાનો ધરમ. ૧

રાગ ઢાળ ઓખા કહે છે ચિત્ર લેહાને, હવે ન બોલીશ આંડું; તું કહેતો મારા પેઉને, પગ આંપી જગાડુ. ૧ ચિત્રલેહા કહે ઓખાખાઈ આવડી ઉતાવળી શું થાય; એ મોટાનેા કુવર કહાવે, કાંઈક હશે હથિયાર. ૨ ઓશીકે જઈ જોવા લાગી, તો મોટી એક મદાય ઉપાડીને અળગી કીધી, ઓખા આંપે પાયરે. ૩

રાગ માડુ કડવાં. ૪૬ મહા બળીયો તે જગીયો, તેના બળનો નાવે પારરે; હરડ હાક મારી કાંધો છે હોઝારરે. રમક ધમક ડગલાં, વાગે ઠારોઠારરે; આતોન હોયરે ન હોય, મારા બાપજીનું ગામરે. દ્વારીકામાં વસે સઘળા વૈષ્ણવ જનરે, અહો રાત્રી બેડા કરે છે કીરતનરે; નાદ કેરા ચરડકા તે, હોય અપારરે ભુત ભૈરવ જોમણી, અસુર કોઈની નારરે; ડાકણી છો સાકયણી છો કોણ છો બજાયરે. ચિત્રલેહા કહે છે વીરા, ખમા ખમા ખમાયરે.

રાગ દેવગ્રી કડવાં. ૪૭ અનિરૂદ્ધ તે જગીને પેખે, ભુવનથી આરડા દેખે; કોણ કા રણ અમને લાવીયાં હો, ચિત્રલેહા બોલી શીર નામી. તમને લાવીછુ જણી, ઓખાને કરો પટરાણી; વર વરવાને અરથે હો તમને લાવીયાં હો, તમે બે નારી છો ધન્ય. દિ-સોછો કુંવારી કન્યા, પરણુ તો થાય છે અન્યા; કેમ પરણુ હો અશુર નંદની હો.

રાગ ધવળ કડવાં. ૪૮ બાણાસુરની નગરીમાં, અરમડીયાં નિશાનરે; એણેને શ-જ્ઞે અનિરૂદ્ધ જગીયારે. ૧ જગ્યા જાદવ રાય, જુમતી ન દેખેરે; પેખેરે પેખે અસુરનાં માળીયારે. ૨ આતો ન હોય અમારી નગરી ન હોય અમારુ ગામરે; ન્હોય ન્હોય કન-કની દ્વારિકારે. ૩ ન્હોય અમારી વાડીરે અમે રમતા દહાડીરે; ન હોય ન હોય પુષ્પ કનકનો દોલીયારે. ૪ અહિયાં નાદ ઘણા વાગે, રણુરુરુ ઘણેરાં જાજેરે; ન હોય ન હોય શખ શખ સોહામણુરે. ૫ મને કેઈ રંડા લાવીરે, મારી દ્વારીકાં છંડાવીરે; કેઈરે ભા-મનીયે મુજને બોળવ્યોરે. ૬ આતો ગિયા ગિયા માળ, લોદે જડયાં કમાડેરે; રત્નાગર સાગર શે નથી ગાજતોરે. ૭ ચિત્રલેહા બોલી આળરે, તમે જોઈને દેખે ગાળરે, આઘ્યા છો આ કન્યા સુખે વરોરે. ૮ ત્યારે અનિરૂદ્ધ બોલ્યો વાત, મુછ ધાલી હાથરે; જણી જોઈને જાત ગળીમાં કેમ બોળીયેરે. ૯ મારો વડવો જુગજીવન, અમે પ્રધુમનરાયના તનરે; તે મોટે નહી પરણુ દૈતની દીકરીરે, ૧૦ ચિત્રલેહા બોલી વાતરે ઠાંકી રાખો ત-

મારી જાતરે; હવડાં વાતે કાઢીશ વડઉવા તણીરે. ૧૧ સુનકાસુરને મારીરે, સોળહજર લાવ્યા નારીરે; તારા સમજે તારા બાપે એકે નથી પરણીરે. ૧૨ એક લગ્ને વરીયા, પુછ્યાં કુળને પરીયારે; જાત જાત કોઇની પુછી નહીરે. ૧૩ તારા બાપની જે કંઈ, ૫, જુન સંન્યાશીને ગઈરે; મોં કાઢીને બોલે એવું છે નહીરે. ૧૪ જેણે વાથો વંદાવલે વેશ, જેણે મારથો મામો કસ; ધાવતા મારી માસી પુતનારે. ૧૫ ધાવતાં મારી માસ, કરી રાખી કંસની દાસીરે; કુખજના કુળની વાતો કહેતાં નથીરે. ૧૬ તારો વડવો દ માંખણનો ચોર, ચારયાં વંદાવનમાં ઢોન્ડે; છાશ પીનેતો ઉછેરીયોરે. ૧૭ સત્રાજીત કાઢેરે, મણી લેવા જયા માહારાજરે; ત્યાંથી પરણી લાવ્યા જાંબવંતી રોંછડીરે. ૧૮ ભાંખા નખને ટુંકા કેશ, વરવો હીસે એનો વેશરે, ભુંડા મુખના છુછા ઉપર શુ મોહી રહ્યોરે. ૧૯ કહેતો વાત વધારી કહીએ નીકર અહિયા છાંના રહીએરે; પુછો છો તો કન્યાનું કુળ સાંભળોરે. ૨૦ એનો વડવો જુગજીવન, એનો વડવો કઈજાશનો રાજનરે; ઓખાનો માડી તો ઉમીયા સતીરે. ૨૧ હિમાચળની ભાણેજરે, ગણપતી તેનો વીરરે; ઉમીયાના અરધાંગે ઓખા ઉપનીરે. ૨૨ તારો વડવો જુગજીવન, તેમ એનો વહવો ખળીરાજન; એક સમે ખળીરાયે જજા માંડીયોરે. ૨૩ ખળીરાજ જગનનો અધિકારી તારો વડઉવો ભીખારીરે; સાડાત્રણ ડગલાં માટે કર જોડીયારે. ૨૪ આટલી વડાઈ શાને કરોછો, એના બાપની ભુમીમાં રહેછોરે; કરમ હીણના કપાળમાં કોઈ ચોઢે નહીરે. ૨૫ કહેતો વાત વધારી કહીયે, નીકર આંહીથી છાના રહીયે; આવ્યાછો તો આ કન્યા સુખે વરોરે. ૨૬

રાગ ઢાળ કડવાં ૪૯ અનિરૂદ્ધ વળતો કોપીયોને, કયાં ગઈ મારી ગદાય; તમારા બેજાનના હવે, મારી કડ કટકાય. ૧ તમે જાણ્યુ અહીંયા લાવી, કર્યું ભલેડું કામ; તમને જે જાણુને મારી, ઉડીજીઉ દ્વારીકાં ગામ. ૨ ઓખા ત્યારે થર થર ધ્રુજ, વેગેઆવી આડ; મારા પેઉજીને હું મનાવું, તું લાવી તે તારો પાહારે. ૩

રાગ સીંધવો કડવાં. ૫૦ માહારા સોરડીયા સુજણ, મળ્યા મને મેલસો માં; મારા જીવના જીવન પ્રાણ, મળ્યા મને મેલસો માં. મારા સરીરના સણગાર, મળ્યા મને મેલસો માં; મારા હૃડકરા હાર, મળ્યા મને મેલસો માં. મારી સાસુડીના જયા, મળ્યા મને મેલસો માં; સ્વપ્ને શીદ જાલ્યો તો હાથ, મળ્યા મને મેલસો માં. તમને દાદા-જીની આણ, મળ્યા મને મેલસો માં. તમે ચાલો તો કાઢુ પ્રાણ. મળ્યા મને મેલસો માં. ત્યારે અનિરૂદ્ધ બોલ્યો વાણ; સાંભળ સુદરી; અખળાયે નાંખ્યા બોલ, અમશું ઉથલડી. મારા વોડવાની વાત, કાઢીને વહી; ત્યારે ઓખા બોલી વાણ, એંછ દાસલડી. કૌભાંડની તનીઆત, પગની ખાસલડી; ત્યારે અનિરૂદ્ધ બોલ્યો વાણ, હવે હું વડ. તને ગાળો દીધી સાર માડ વેર વાળ્યુ; ચિત્રલેહા બોલી વાણ, ગાળો દીધી સહી. તમે જે થયાં છો એક, પરણાવું નહી; પરણવાની પેર, સઘળી મે લહી. મને મળીયા નારદ મુન્ય; વિષ્ણુ શીખવી; ત્યારે ઓખા બોલી વાણ, હવે વાર શાની, પરણાવ માળીયા માંય રાજકુવર નાદાની.

રાગ ધોળ કડવાં. ૫૧ માળીયામાં મીઠ્યા અગ્નિ પ્રગટ કીધારે, માળીયામાં દે-

વતા સાક્ષી લીધારે; માળીયામાં નારદ તુંબર વાસરે, માળીયામાં ફળસ ચોરી બંધાયરે. આળીયામાં પેહેલું મંગળ વરતાયરે, પેહેલે મંગળ શાં શાં દાન અપાયરે; ચિત્રલેહા આપે છે કરની મુદ્રીકાયરે, દાન લે છે કશ્વતણો સંતાનરે. માળીયામાં બીજું મંગળ વર-
હાયરે, બીજું મંગળ શાંશાં દાન અપાયરે; ચિત્રલેહા આપે છે સોળ શણગારરે, દાન લે છે નેમીતણો સંતાનરે. માળીયામાં ત્રીજું મંગળ વરતાયરે, ત્રીજું મંગળ શાંશાં દાન અપા-
યરે; ચિત્રલેહા આપે છે તવસર હારરે, દાન લે છે કનતણો કુંભારરે; માળીયામાં ચોથું
મંગળ વરતાયરે, ચોથું મંગળ હાંશાં દાન અપાયરે; ચિત્રલેહા આપે છે ગાયેતાં દા-
નરે, દાન લે છે કશ્વતણો સંતાનરે. માળીયામાં સમે વરતે સાતધાનરે, માળીયામાં આ-
રોગ્યા કંસારરે; માળીયામાં ચાર સોભાગ્યવતિ તેડાવોરે, ઓખા બાઈને સોભાગ્ય-
વતિ કહી બોલાવોરે. માળીયામાં ઓખા અનિરૂદ્ધ પરણી કિડયારે માળીયામાં સો-
નધયે મેરૂ તુડયારે

રાગ ચોપાઈ ત્રિતાળ કડવાં. ૫૨ બોલ્યા શુકલ પ્રેમ વચન, સાંભળા પરિક્ષત
અજન; મળિને બેઠી બેઠી સઘયર નારી; બોલી વચન કોભાડ કુમારી. ૧ સુખ ભોગવો
શ્યામને સ્વામી, ચિત્રલેહા કહે શિરનામી; બાઈ તું કરજે પિઉનાં જતન, રાક હાથે આ-
વ્યું રતન. ૨ વર કન્યા સુખે રેહેજો, બાઈ મુજને જવા દેજો; અન્ન બેનું આપે છે રાય,
ત્રીજું માણસ કેમ સમાય. ૩ તમે નરનારી કિડા કીજો, હવે મુજને આજ્ઞા દીજો; બોલી
ઓખા વળતી વાણી, મારી સઘયર થઈ અજણી. ૪ હવે સતી ઓખા વળતી બાપે,
બાઈ કેમ છવું તુજ પાપે; આપણ બેજણ દિન નિરમમશું. અન્ન લેંચીને જમીશું. ૫
દુઃખ થારો તો દઈશું થાવા, પણ નહીં દેડે તુજને જવા; બેની હુતો રહીશ ભુખી,
તુજને નહીં થવાદેઉ દુખી. ૬ હુતો માપીશ મારો ભાગ, હમણાં નથી જવાનો સામ;
માખાપ વેરી છે માહારા, મેતો ચરણ શેવ્યાં છે તમારા, તુંજ તાત ઘેર ન જવાય,
જણ્ય બાણાસુરને થાય; ચિત્રલેહા કહે સુણ વાણી, મારી સયર થઈ અજ-
ણી. ૮ પ્રધાન પુત્રી કહે વાઊછું માત્ર, હુછું બ્રહ્મણીનું ગાત્ર; તુજ અર્થે
લીધો અત્તતાર; મેળવ્યાં નારી ભરથાર. ૯ એમ કહી કરી પ્રસન્ન, ચિત્રલેહા ગઈ બ્રહ્મ
સદન; ઓખાયે આંખડી ભરી, કંથે આશના વાશના કરી. ૧૦ સામી આશા બાંધી નારી,
પછી ચિત્રલેહાને વિસારી; જે દાહડે તુજને સ્વમ, તે દાહડે મુજને સ્વમ. ૧૧ અણે મ-
રણ્યો છું ઓખા નારી, ઊઘાડી મેલીતી ખારી; બેને સરખી વિબેગની પીડા; નર નારી
કરે કામ કિડા. ૧૨ બેની ચડતી જોખન કાયા; પ્રિત બંધને બાંધિ માયા; નેહ જણાવે
છે ઓખાનારી, રમે અનિરૂદ્ધ કુંજબિહારી. ૧૩ જે જોઈયે તે ઉપર આવે, ભક્ષ બો-
જન કરે મન ભાવે; પહોળો ઓખાનો અભિલાખ, પછી આવ્યો અસાડ તે માસ. ૧૪
આવ્યા વર્ષાકાળના દન, મેહ ગાજે વરસે બહુ પરજન્ય; જોલે આકાશે વિજળી કરી,
બોલે કોકીલા વાણી મધુરી. ૧૫ મહા તર્પસીનાં મન ડોલે, ત્યાંતો મોર બપૈયા બોલે;
તેમ મરદન કરે છે અંગે, કેસર ચંદન ચરચે રંગે. ૧૬ આંખે અજન આશ્રણ સાર,
કરે તંબોળ કેસ આહાર; તપે નીલવટ ચાંદલો તેવો ચંદ્ર સરદ પુનમના જેવો. ૧૭
શીશ પુલ સેથો સીંદુર, તેને મોહો અનિરૂદ્ધ સુર; કાને બ્રહ્મજમકતી બેઈ, કામ કુંભર

રહ્યો છે મોહિ. ૧૮ નાકે સોહિયે મોતીની વાળી, તેને રહ્યો અનિરૂદ્ધ નિહાળી; મોહ્યો મોહ્યો મુખને મોડે, મોહ્યો ભગૃદીને જોડે. ૧૯ મોહ્યો મોહ્યો છું ટીલાવડે; મો મોહ્યો કેસ કલકે; મોહ્યો મોહ્યો ધુધરાને ધમકે, મોહ્યો ઝાંઝરને ઝમકે. ૨૦ દીકું ડીયે સુંદર કામ, તેણે વિસારયું દ્વારીકાં ગામઃધણું ભક્ષ બોજન કરે આપ, તેણે વિસાર માને બાપ. ૨૧ પાખ્યો અધ્રામૃત પકવાન, તેણે વિસારયું હરીનું ધ્યાન; ઓખા સુખત સાગર, તેણે વિસાર્યો રત્નાગર. ૨૨ અનિરૂદ્ધની ચાલે છે ગમતી, નારી હીંડે નરને મતી; નારી નારી મુખે ઓચરતા, હીંડે ઓખાની પુઠળ ફરતા. ૨૩ ઘેલો કીધો મરજા એણી, નવ સુજે દીવસ કે રેણી; રાતદિન નિરગમે છે રમી, ચારે આંખે ઝરે છે અમી. ૨૪ મુઘબુઘ તો વિસરી ગઈ, એટલે ચોમાસુ ગયું વહી.

વલણ. ચોમાસુ વહિગયું, આઠ્યો આસો માસરે; કન્યા ટળી નારી થઈ; ઓખા પાખી સુખ વિલાસરે.

રામ ભલાર કડવાં. ૫૩ વર્ષાઋતુ વહિ ગઈરે, રમતાં રમતાં રંગ વિલાસ; સુખ પાખ્યા ધણુરે, એટલે આઠ્યો અરવીન માસ. ૧ એક સમે સઘયર, આવી સરદપુન-મની રાત; માણેકઠારી પુરણીમારે, ઉત્તમ દિસે આસોમાસ. ૨ ચંદ્રમાને કીરણુરે, બે-ઠાં હિડોળે નરનાર; હાસહિનોદમારે, કરતાં વિવીધ વિલાસ. ૩ રક્ષકરાયનારે, તેણે દીઠી રાજકુંભાર; કન્યા રૂપ ક્યાં ગયુરે, ઓખા દીસે હવે નાર. ૪ ચિત્રલેહા ક્યાં ગઈરે; એ-કલી દિસે છે ઓખાય; રાતી રાતી આંખડીરે, પુલ પુલ દીસે છે કાય. ૫ હીંડે ઉર ઢાંકતીરે, શકે થયા છે નખપાત; અધુરપે શામતારે, કોઈક પુરૂષ દંતનો ધાત. ૬ સેવક સંચર્યોરે, એજો દેખીને વિચાર; મંત્રી કૌભાંડનેરે, જઈને કહ્યા સમાચાર. ૭ પ્રધાન પ-રવર્યોરે, જ્યાં છે અસુર કેરો નાથ; રાયણ સાંભળોરે. મંત્રી કહે છે જોડી હાથ. ૮ લૌ-કીક વારતારે, કોઈક આપણને લાંછન; જીભ્યા હેદીયેરે, કેમ કહીયે વજ્રવ વચન. ૯ બાળકી તમતણુરે, તેતો થઈ છે નારી રૂપ; વારતા સાંભળીરે, આસનથી ઢળીયો ભુ-પ. ૧૦ ધ્વજ ભાગી પડીરે, એતો અમથી આકાસ માત; બાણ કોખ્યો ધણુરે, મંત્રી સાંભળી સાચી વાત. ૧૧ શિવે કહ્યું તે થયુરે, તારી ધ્વજ થશે પતન; તેચારે જણુજેરે, રીપ કોઈક થશે ઉત્પન્ન. ૧૨ જાઓ મંત્રી તમેરે, જાઓ પુત્રી કેરી પેર; કોઈ જાણે ન હીરે, તેમ તેડીલાવો ઘેર. ૧૩ પ્રધાન પરવર્યોરે, સાથે ડાહ્યા ડાહ્યા જન; ઓખાને મા-ળીયેરે, હેઠે રહીને કહે છે વચન. ૧૪ કુભાંડ ઓચર્યોરે, ઓખાજ દયોને દરશન; ચિ-ત્રલેહા ક્યાં ગઈરે, ચાલો તેડે છે રાજન. ૧૫ થર થર ધૂજતારે, પડી પેટડીઆમાં ફા-ળ; ચું થાશે નાથજીરે; આવી લાગા મહા જાળજા. ૧૬ તમે રખે બોલતારે, નાથજી દેશોમાં દરશન, મુખ ઉડી ગયુરે, ઓખા નિર બેરેલોચન. ૧૭ બાળા બહુ વ્યાકુળીરે, કોઈ કદળીકેરે વરણ; કશણ કર્યા વીનારે, કંચુકી પેહેડી અવળે વરણ. ૧૮ બારીએ બાળકીરે, ઉભી રહીને ત્યાં આવી; કૌભાંડ કુવરીનેરે, લયંકર વચને કરી બોલાવી. ૧૯ ચિત્રલેહા ક્યાં ગઈરે, તુ એકલડા દીસે બાળ; કન્યા રૂપ ક્યાં ગયુરે, ખીજશે બાણા-સુર ભુપાળ. ૨૦ શરીર સકાચતીરે, કરતી મુખડા કેરી લાજ; ધરમાં કોણુ છેરે, મુજને સાચુ કહેાને આજ. ૨૧ ગળસ્થળ કરી ધરીરે, કોઈ પુરૂષ દંતને ધાત; શણગટ તાણ-

તીરે, બોલી ઓખા ભાગી વાત. ૨૨ દીલ સાડ નર્થારે, ચિત્રલેહાયે કાંધુ સહન; તેણે
આકળીરે, દુખણી નીર ભરયું લોચન. ૨૩ મંત્રી ઓચરોરે ઓખા બોલી આળ
પાળ; હેડાં ઉતરોરે, નહીતો, ચહડીને જોઈશું માળ. ૨૪

વલણ. માળ જોઈશુ તમતણે, ભાગસે તમારો ભારરે; એવું જણીને ઉતરો,
યે કાપ્યા છે અપારરે.

રામ સામગ્રી કડવાં ૫૪ કન્યાયે ક્રોધ જણાવીયો, હાકોટયો પ્રધાન; લંપટ બોલતો
જાજે નહી, ઘઘડપણે ગઘ સાન. કન્યાએ ૧ પાપી પ્રાણ લેવા ક્યાંથી આવિયો, બોલ-
તો ક્ષુદ્ર વચન; એ વાત સાડ કીધી જોઈશે, જીભત્રડી છેદન. કન્યા. ૨ હુતો ડાહ્યો
દાનવ તુને જણતી, ભારેખમેરે કઉભાંડ; એવું આળ કોને ન ચડાવીયે, ભાગી પડેરે
બ્રહ્માંડ. કન્યાએ ૩ કહેવા દેને તું મારી માતાને, પછી તારી વાત; હત્યા આપુ તુજ
ને, કડું જંપાપાત. કન્યા ૪ કઉભાંડ લાગ્યો પછી કંપવા, પુત્રી પરમ પવીત્ર; પછી
કાલાવાલા માંડીયા, નજાણું સ્ત્રી ચરિત્ર. કન્યાએ ૫ બાઈ રાજાએ મુજને મોકલ્યો,
લોકે પાડ્યો વિરોધ; ઓખાજી પુછ્યા મોટે; આવડો શો ક્રોધ, કન્યા ૬ એવું કહેતાં
સેવક મોકલ્યો, બાણાસુરની પાસ; રાજાએ મંત્રીને કહાવીયુ જુઓ ચઢીને અવાસ.
કન્યા ૭ કઉભાંડ કોપ કરીને ગાજ્યો, વજડાબ્યાં નિશાન; માળીએથી બંને ઉતરો,
બાણાસુરની આણ. કન્યાએ ૮ દાસને આપી આગના, સ્થંભ કરોને છેદન, ઓખા-
એ આંસુડાં ઢાળીયાં, ચંપાશે સ્વામીન, કન્યા ૯ હોકારો અસુરનો સાંભળી, ઉભો
થયો અનિદ્રધ; મેઘનીપેરે ગાજ્યો. કંપી નગરી બુધ. કન્યા ૧૦ મંત્રી કહે સુભટ
સાંભળો, કોઈ જોઈયો બોલ્યો આંહી; આપણા નાદે ઉડીયો, મેઘ શબ્દથી સહી. કન્યા ૧૧
ઓખાએ નાથને બાથમાં ઘાલીઓ, શું જવોછો વહી; મરડી મરડી જાઓ જુદ્ધને
હવડા જાડી કહી. કન્યા ૧૨ આશો ઉઘમ વઢવા તણે, નથી બાપતું ધામ; દાનવને
માનવં જીતે કહી, ન હોય રૂતુ સંગ્રામ, કન્યા. ૧૩ નાથ કહે સુણ સંદરી, વાત સઘળે
થઈ; હવે ચોરી શાનો આપણે, બેસીએ ખારીયે જઈ. કન્યા ૧૪

વલણ. જઈ બેઠાં નરનારી બન્ને. વાત વિપ્રીત કીધીરે; છજે ભજે કામ કુંવર,
ઓખા ઉછંગે લીધીરે.

રામ રામકળી કડવાં ૫૫. જોડી જોવાને જોઈ મળ્યા ટોળેજી, ઓખા બેસારી
અનીદ્રધ ખોળેજી; કંડમાં બાંવલડી ઘાલી બાળાજી, દેખો કોભાંડને લાગી જવાળાજી. ૧

ઢાળ. જવાળા પ્રગટી ઝાળ, પ્રગટી, સુભટ સહુ જોવા મળ્યા; મંત્રીકહે ભાઈ
સખળ શોભે, જેમહરી ઉછંગે કમળા. ૧ લઘુસ્વરૂપને લક્ષણવંતો, આવી સુતાસંજ બે-
ઠો; જ્યાં પરશ નહી પંખોતણે તે, માળીયામાં કેમ પેઠો. ૨ નીશંક થઈને છજે બેઠાં
નિલેજ નરને તારી; હાસ્યવિનોદ કરે ઘણેાને, લજ્યા ન આણે મારી. ૩ ઓખાએ અ-
પરાધ માંડ્યો, ઘાઈઘાઈ લેછે સોઈ; મંધાન કહે એ પુરૂષ મોટો, કારણ દીસે કોઈ, ૪
અંબુજ વરણી આંખડીને બ્રહ્મટી રહી ખમ ખમી; રોમાવળી વાંકી વળી, વઢવા રહ-
યો ટમટમી. ૫ માળ ઘેરયો સુભટ સર્જે, બોલેછે આનંદ, અહો વિભિચારી ઉતર હેઠો
એમ કહે કઉભાંડ. ૬ અદ્ય આયુરાના મણી; જમપુરીના મારમ સત્ય; અસુર સરીખા

રીપુ માંથે. કેમ થઈ બેઠો રૂચ્છ, ૭ બાણરાયની દીકરી, તેને ઘંદે ન શાશ્ય આણ; તે રાજકુવરીની સંજે, તું સ્હીને બેઠો માણ. ૮ સાચુ કહે જેમ શીશ રહે, કોણ નાત કુળ ને ગામ; યથારથ તું ભાંખજે, કેમ શેવ્યું ઓખાનું ધામ. ૯ અનિરૂદ્ધ વળતી બોલીયે સાંભળો મુઠા મીત્ર; ક્ષત્રી નંદન હુ ઇચ્છાયે, આભયે બાણનો જમાત. ૧૦ મંત્રી કપ અલ્યા બોલ્ય વિચારી, ઉતરસે અભીમાન; જમાત કોનો બાળકો, કોને દીધું કન્યાકાન. ૧૧ અપરાધ પુરણ ઉતર હેઠો, તને બાણરાયની આણ; આ દાનવ તારા માણ લેશે મરણ આભયું જણ. ૧૨ વિચાર જણે જીવ્યાનો, જે પડયો વરાંસે ચુક; શીહ હોયતો હાકે ઉઠે, પણ દીસેછે જાંબુક. ૧૩ ખેડે જણાને બેઠને, પાછો ચાલ્યો કૌભાંડ; કૌભાંડનું વાયક સાંભળી, બોલ્યો બળીરાજનો તન. ૧૪ સાંભળતામાં ચાર લાખ ચોક્કા, મોકલ્યા તતકાળ; તે ઓખાયે દીડા આવતા, પરી પેટમાં ફાળ. ૧૫

રામ પરજ કડવાં, ૫૬. કામનીયે જ્યારે કટક દીડું, ઓખા થઈ નિરાશ; અરે દઈવ આ શું કીધું, મારા મનમાં હતી મોટી આશ. વાલા કેમ વઢશોરે વઢશો. ૧ મારા પાતળિયા ભરથાર વાલા કેમ. ૮૬.

અરે પીયુ તમે એકલા, કરમાં નથી ધનુષ્ય ને બાણ; ઓ પાપી પીતા કેપીયો, જે લેશે તમારા માણ. વાલા. ૧ આછી પોળી ધાંચે બોળી, માંહે આંખારસ ઘોળી; તમે જમતા હું પીસતી, ભરી કનક કચોરી. વાલા. ૨ આલોટ પાલોટ અવનીપર, રૂદન કરે અપાર; બોલાવી બેલે નહી, નછણે વરસે આંસુની ધાર. ૩ વળી બેઠો ઉઠે ને વલ્લ. યાચ, વદન વીકારાણ વીર; તીવ્રબાણ જ્યારે છુટશે. કેમ શેહશો દોમળ શરીર. વાલા. ૪ મારા માતૃપિતાને જણ થયુંને, કટક મોકલ્યું મોઢ; પાપી બાપે કાઢ નવ જણ્યું, બાણશૂર મહા મુઠ. વાલા. ૫.

રામ હાળ કડવાં. ૫૭. ઘેલી નારી કાલાવાલા, જે કરો તે ફેક; અમો એવું જીવું કરીયે, તે જણે નગરના લોક. ૧ તું જણે પિઉ એકલાને, હાય નહી હથિયાર; તારા બાપે ચાર લાખ મોકલ્યા તે, મારે મન છે ચાર. ૨ તું જણે પિઉ એકલાને, કર નથી ધનુષ્ય ને બાણ; એક ગદા જ્યારે ફરશે ત્યારે, લેઇશ સર્વના માણ. ૩ ચિત્રલેહા ચતુર નારી, વિધાત્રીનો અવતાર; ઓખાયે તે ધ્યાન ધરીયું, આવી મળિયા મોઝાર. ૪ એવું કહીને જ્યું સેજ્યામાં, ગદા તો નવ દોડી; ચમકીને પુછ્યું ચિત્રલેહાને, અંગ લાખી અંગીડી. ૫ ચિત્રલેહા કહે મહારાજ હું તો, ચતુર થઈ નવ ચુકી; મેં જણ્યું મુજને મારશે, ગદા દ્વારીકામાં મુકી. ૬ અનિરૂદ્ધ કહે શાને વઢું, મારે હાથ નથી હથીયાર; ચિત્રલેહાયે નારદ સંભારયા, માળીયા મોઝાર. ૭ નારદ કહે મુજને કેમ સંભારયો, કૌભાંડ કેરી તન; મહારાજ જીવે અદે અનિરૂદ્ધ દીજે આશીરવાદ વચન. નારદે દીધો, શો ભાગ્યવંતી ઓખા બાઈલલો લલો પુત્ર પ્રદ્યુમનનો, ચિરજીવી અનિરૂદ્ધ ભાઈ. ૮ ભલો તું પુત્ર પ્રદ્યુમનનો, વીર થણો વીઠાળ; અંતરીક્ષ ઉભો હું જેઉછું, આણ સરવનો કાળ. ૧૦ અલ્યા ઘણી વારતો બેશી રહ્યોને, વાત તણું નહીં કામ; બૈરામાં બરકરીયો બાંધી, તે બેજણું બાપનું નામ. ૧૧ અનિરૂદ્ધ કહે શાને વઢું, હથીયાર નથી કાંઈ એક; બેખા બાખા લોક કરે છે, ત્યાં શો કરવો વિલેક. ૧૨ નારદ કહે છે ઓખા બાંધને, તું

આજ જગતની માત; તારૂ સામર્થ હોય જેટલું, તે આપ સ્વામીને હાથ. ૧૩ ઓખાએ એક ભોંગળ લઇને, કાઢાડી આપી ધરમાંથી બાહાર; સ્વામીના કરમાં આપી, તેમાં ફેળવ મણનો ભાર. ૧૪ વીર વિકાશી ભોંગળ લીધી, માળીયામાંથી ધાય; ચાર લાખ પેદા તરવરીયા તે, સામો ભુક્ષ જય. ૧૫ ગેડી ગુપ્તી ફરશી તુંબર, છુટ ઝાઝા બા-
ણ; માળિયાને ઢાંકી લીધું, જેમ આલલીયામાં ભાણ, ૧૬ આવતાં બાણ એકમ્મ કરી-
ને, પાછાં નાખે બાળ; ઉચેથી આવી પડે તે, આણે સરવનો કાળ. ૧૭ ભડક લઇને ભોંગળ મારી, અણીરૂધે જેણી વાર, તે ઝણકારા કરતી આવી, તેણે કર્યો સંહાર. ૧૮ અણીરૂધકેરો માર ઘણો તે, જોધાયે ન ખમાય; મારી કટક સરવે કટકા કીધું, આપે ના-
કા જય. ૧૯ રહો રહો શા માટે નાસો, કાં થાઓછો રાંક; હું તમારા કાજ આવ્યો છું, મારો ન કાઢો વાંક. ૨૦ અંગ જેધું કાંઈ નવ મુજે, આવ્યા રાયની પાસ; બાણાસુર બેશી રહ્યોને, કટક થયું સૌ નાશ. ૨૧ જોધ્યા સહુ નાશ થયાને, ચોરીયે નાઠા સાર; તમને આવ્યો સંભળાવવા, ઘણું કરી પેકાર. ૨૨ નાશ રાજ ભુંગળ આવી, પ્રાણ તાહારો જય; બાણાસુર પડ્યો ગાભરો, દેવ આતે શું કહેવાય. ૨૩ ખીજ રાયે છ લાખ મોકલ્યા, જઈ કર્યો સંગ્રામ; મારી બાંચી લાવો કહુછું એનો કાંમ. ૨૪ જોધ્યા આવ્યા જોરમાં તે, કરતા મારો માર; છ લાખ આવી ઉભા રહ્યા, તેના બળ તણો ન-
હી પાર. ૨૫ કોઈ એક જોજનને બે જોજન જોધ્યા ઉંચાષ; કોને માંધે શીઝડાંનેલોચ-
ન ઉદરમાં હોય. ૨૬ ખડગ ખાંડાં; તુંબર ફરશી, ગોળી હાથે નાળ; તોપ કવચ રણ ભાલા ખરછી, મુઠ્ઠગરને ભીડી માળ. ૨૭ સાંગ ગેડી ગુપ્તી ગદાને. ઝળકતી તરવાર; બાણાસુરના ચોધ્યાને, કરતા મારો માર. ૨૮ કાંઈકે કચરંધાણ થયા ને, કંઈકના કડકા-
ય; કુલસ્થળ ફાટી ગયાને પડ્યા પૃથ્વી માંચ. ૨૯ અનિરૂધે પછી વિચારયું, ગદા પડી છે ધરણ; જોધ્યા આવ્યા જોરમાં તે, કેમ પામશે મરણ. ૩૦ પછી પડતું મુકલું પૃથ્વી ઉપર, ગદા લીધી હાથ; કાળચકની પેરે સજે, સૌ સંહારયા સાથ. ૩૧ કોઈ જોધ્યાને બીકી નાં-
ખ્યા, ઝાલ્યા વળતી કેશ; કોઈને અડખોઠ મુકીયે. કોઈને પગની ઠેસ. ૩૨ કોઈનાં મો-
ઢાં ભાગી નાંખ્યાં, હાથની લપડાકે; કોઈને મારી ભુકો કીધો, ભુગળને ભડાકે. ૩૩ એમ હુઝડ કર્યુને ત્રાસ પડીયો, તુંબરાણ બહુ થાય; છ લાખ ચકચુર કરીને; મયો માળિય માંચ. ૩૪ નાઠા જોધ્યા ઝાંચું ગયા, જ્યાં છે બાણાસુર રાય; ના રાજ ભુંગો-
ળ આવી. પ્રાણ તારો જય ૩૫ નોહું નોહું કાંઈ નાહોનો કુંવર, દીસે છે કોઈ બળિયો; ધ
ણીવારનો ભુક્ષ કરે છે કોઈનો ન જય કળિયો. ૩૬ કૌભાંડને તેડાવી પુછ્યું. હવે શું કરવું કાજ; આટલે છોકરે નીચું જોવરાવ્યું; ધીક ધીક મારૂ રાજ. ૩૭

રાગ ખિલાસ કડવાં. ૫૮ મતબાલો મહાલ માળમાં; જઈ જોધ્યાએ સભામાં સંભળાવ્યું; કૌભાંડને અહડાણે કાળ, મતબાલો મહાલે માળમાં. ૧ ભુગજીયુ પથ કાંઈ નવ દીકું, સ્વર્ગ મૃત્યુ પાતાળમાં; કહો કઉભાંડ હવે શું કરવું. મારો ભગ્યો ભા-
ર ભુખાળમાં. મતબાલો. ૨ સહુ સેન્યાનું સામ્રથ ભાગ્યું, બહુ બળ દીકું છે બાળમારે; હસે સાખનો દાઢજ વાળ્યો. હજી છે વઢવાની ચાલમારે. મતબાલો. ૩ કહો પ્રધાન હ-
વે શી વલે યારો બાણ પડ્યો જંજળમારે; રક્તમાં જઈને રોકી સખો, નાસે આતઃકા-

ખમારે. મતખાસો ૪ વિખિયારે વળગ્યો તે નહીં થાય અળગો. જેમ માખી મદ ખ-
ખમારે; બાળક બકરીને શાને ઓસરે, તેમ જેવા શીંહની કાળમાં. મતખાસો. ૫ એ
બાળકને જે બાંધી લાવે, તેને વધાવું રતન ભરી થાળમારે; સીંહપણું વેરાઈ ગયું
થયું સંત્રાંમ શીયાળરે. મતખાસો. ૬

જેમ સોરઠ કડવાં. ૫૯ કૌભાંડ કહે તું સાંભળ રાજ, કહું એક સાચો મર્મ; ન
ભુગળે દસ લાખ મારયા, તેણે ન રહ્યો તારો ધર્મ. ૧ અચરજ એક લાગે છે મુજને; પડી
અસંગે વાત; એક ભોગળે દસ લાખ મારયા, કંઠો મહા ઉતપાત. ૨ પુરવે મેં તને પ્રિછવ્યો
અહંકારે થયો તું અંધ; અંકારે લંકા ગઈ, રણરોળયાં દશસ્કંધ. ૩ અહંકાર ચદ્રમાયે કર્યો.
તેને રોહીણી શું સંભેગ; છત્રીશ નારી પરહરી, માટે ભોગવે બધેરાગ. ૪ એવા અહંકાર કહું
અનેક કહું, સાંભળ તે ભુપાળ; વાંક કોઈનો કહાડીયે નહીં, પણ પુટ્યુ તાડકમાળ. ૫ અ-
હંકાર તુજ બાપે કર્યો, જેણે જીત્યા દશ દીગપાળ; વામન રૂપ લોકલે ધરીને, બળી
આંધો પાતાળ. ૬ અહંકાર કોઈનો છાજ્યો નહીં, ગર્વ ન કીજે રાય; ગર્વ કોઈનો ર-
હ્યો નહીં, તમે વિચારો મનમાં. ૭ પેહેલી ધ્વજ ભાગી પડી, વરસ્યો રૂધીરનો વર-
સાદ; નક્ષત્ર તુટીને પડ્યું ને થવા માંડ્યો ઉતપાત. ૮ હવે તતખર થઈને સેન્યા સંભા-
ળો. બેઠાનું નહીં કામ; દસદસા તું જીતીને આવ્યો. છોકરે બોલ્યું તાડ નામ. ૯ રાય પે-
હેલો મેં તુને પ્રિછવ્યો, પ્રતાપ તારો પ્રતક્ષ; આ સમે એવી લોકતામાં, ઉદય પામ્યો
અસ્ત. ૧૦ સ્વર્ગ મૃત્યુ પાતાળમાં; કહેવાયો તું એક; તુણાવેત તુજને કર્યો,
એ છોકરે વાળ્યો છેક. ૧૧ વચન એવું સાંભળીને, રાયનો ગઈ છે મુધને સાન; સ્થીળ
અગ દેખી રાજનું, પછી બોલિયો પ્રધાન. ૧૨ કઉભાંડ કહે તું સાંભળ રાજ પ્રાક્રમ
તહાડ પ્રચંડ; શશા ઉપર સીંહ અખરછે, તેમ પૃથ્વી કડ શત ખંડ. ૧૩ કહેતો એને
બાંધી લાવું. એમાં તે કેટલું કામ; શાણીતપુરના સુભટ કેરા, અનદ ટાળુ શામ. ૧૪ ર-
ળીયાત થયો વચન સાંભળી; આપ્યા સહુ શણગાર; તુંમારો વડો બાંધવ, આ તારો
સરવ ભંડાર. ૧૫ જ્યો વીર તમે વેગે જઈને. કરીઆવો શુભ કામ; વધામણી વેહે-
લી મોકલજે, પેલા શત્રુનો ફેડી કામ. ૧૬ વચન શીશ ચઢાવીને ઉઠ્યો, તેણે કીધો સૌ
શણગાર; સેન્યા સઘળી સજ કરી, તેની સોભાનો નહીં પાર. ૧૭ માહા મોટા ગજ ગી-
રીવર સરખા, મગદળીત કહેવાય; હીરા માણેક રત્ન જડીત અંબાડી. તેનો જ્યો તે
રવી ઢંકાય. ૧૮ સુર્યવંશી ને શોમવંશી. પાખરીયા કહે કોણ; મોરડે મોતી જડીત તેને,
હીરા જડીત પલાણ. ૧૯ અનેક અશ્વ દોરીયા આગળ, ગણતાં ન આવે પાર; અનેક
પાલખી રથ ઉઠાસને, તેને સુભટ થાય અશ્વાર. ૨૦ શીંહલદીપના હસ્તી મોટા, તેને
જડયાં માણેક અપાર; મેઘાડમર છત્ર ધરીને, તેણે મંત્રી થયો અશ્વાર. ૨૧ નગારાની
તો ઘોશ વાજે, શરણીયાનાં તુર, સેન્યા સઘળી પરવરી; જાણે સાગર આવ્યું પુર ૨૨
નાળ ગોળા કવચ ભાથા, કરતાં મારો માર; માળીયા આગળ ઉભા એટલે, ઓખા
કરે વિચાર. ૨૩ સ્વામી તમારા મનમાં આવે તો, કહું વિનતી આજ; ચિત્તલેહા ક્ષત્રીકાં
લેઈ જય તો, સીંજે સઘળુ કાજ. ૨૪ વચન મુણીને જવાળા લાગી, ચઢી અનિરૂદ્ધને
રીસ; અરણ્ય કેરી આંખળીથી, જવાળા લાગી શીશ. ૨૫ યુધ્ધ વિશે સનમુખ રહુ તો

ન લાજે મારો વંશ, ત્યાસુરને એણીપેરે માફ; જેમ કશ્ત માર્યો કંશ. ૨૬ એવા માંહે
જેઠ્ઠા આગ્યા, દેવા લાગ્યા ગાળ; કોધ ચહડ્યો બહુ કામ કુંવરને, કીધી ઈચ્છા દેવા
ફાળ. ૨૭

વલણ. ફાળ દેઉ અંત લેઉ, હોકારો તવ કીધારે; ઓખાએ અનિરૂદ્ધ માળીયામાં,
ઉચકી કીધારે. ૨૮

રાગ ભુપાળ કડવું ૬૦ મું. ઓખા કહે કંથને એમ ન કીજે, બળીઆશું વઢતાં
ખીજે; એ ઘણાને તમે એક જાતે, સૈન્ય મોકલ્યું મારા તાતે. દૈત્યને વાહન તમે પાળા,
એ કઠણ તમે સુવાળા; એને તોપે કવચને બકતર, તમારે અંગે પીતાંબર. દૈત્યને સાંજ્યને
બહુ ભાલા, પ્રભુ તમે છો ડાલા માલા; આતો મસ્તાન બહુ બળીયા, તમે સકોમળ
પાતળીયા. પેહેલું મસ્તક માહાફ છેદો, સ્વામી પછી અસુરને ભેદો; તમારો દેહ દેખીને
હું તો મોહું, નેત્રે જુદ્ધ કરતાં કેમ જોઉં; મુવા દૈત્ય કરે હોકારા, પ્રભુ પ્રાણ કંપેછે મારા;
ઈચ્છા અંતરમાં પેડી, દૈત્યે માળિયું લીધું લીટી. ઘણું કોધી વીરોધી છે બાણ, હાકે
ઈંદ્રનું જયે ઓશાન; જકતસ્થભે તાતની હાકે, બાણ સૈન્ય ચઢાવી છે ચાકે. જેને નામે
તે મેફ હાલે. ચક્ર ધારી સરળે નવ ચાલે; ક્ષત્રી સાથ રહે છે ખીતો. તમે કંધપેર એને
જીતો, મંત્રી રહ્યો છે દંતજ કરડો, શું ધાઓછો મરડી મરડી; કંથ કહે ન કડ સંગ્રામ;
નાશી પેડાનો કીધો કામ. હવે જીવતાં છુટવું નહી, સૈન્ય મારીયે સામા થઈ; નથી ઉગ-
રવાનો ઉપાય, ત્યારે ભય પામે શું થાય, નાઠે લાંછન લાગે કુળમાં, છે શામને લાંછન
મુળમાં; મહુ વરચા જે મણીધર ડોલે, ન ડોલેતો અળશીયાં તોલે; ધન ગાજે કેસરી
દે ફાળ, ના ઉછળે તો જાણવો શીયાળ; ક્ષત્રી શોંઢે દેખીને દળ, ન શોંઢેતો જાણવો વિંદ
ળ, હાકે વાય ન માંડે કાન, ન માંડેતો જાણવો સ્વાન; ધરમાં જોદ્ધા કો રહે પેશી, તો
ચરણ વીનાતો-રહે બેશી. અંમ કહાને ઓખા અળગી કીધી, ભડ ગાજ્યો ને ભોંગળ
લીધી; અસુર સૈન્યામાં જઈ. અડીયો, છજેથી કપીની પેઠે પડીયો. જેમ ચંદ્ર પેસે
વાદળમાં, તેમ અનિરૂદ્ધ પેડો દળમાં; વાદળ ચંદ્રને લે જેમ વીંટી, તેમ અનિરૂદ્ધને
લીધો વીંટી, અસુર કહે એ માનવો કશું, બહુ શીલમાં બગતું તશું; જે મુગટ મંત્રીને
ચરણે ધરે, તો તું મૃત્યુ થકી ઉગરે. તેનાં વાયક એવાં સાંભળી, અનિરૂદ્ધ ધાયો હોકા
રો કરી; નાંખે દઈત્ય ખાંડાં મુદ્ગલ, તેમ વિષ્ણુ ભોંગળ. વીસ સહાસ્ર અસુર સૈ તુ-
ટયા, એકીવારે બહુ સર છુટયા; આયુદ્ધ ધારા રહી છે વરશી, છુટે પરીધ આયુદ્ધને
ફરશી. થાય દાનવ ટ્રાળે ટ્રાળાં, વરસે ભીડીમાળને ગોળા; બોલે દુઃહલીના ગડગડાટ,
થાય ખાંડાંતણા બડબડાટ. હાકે હસીને પાડ ચુચવાટ, રથચક્ર વાળે ગડગડાટ; હોય
હય ઘણા હણહણાટ. દેખી દોહલા નાથનો ઘાટ થાય ઓખાને ઉચાટ, દેખે દોહલો ના-
નો ઘાટ; પછા દાનવનો વાળ્યો દાટ, અનિરૂદ્ધે મુકાવી વાટ. કોઈ જીકયા ઝાલી કેસે,
કોઈને ઉડાડયા પગના ઠેસે; કોઈ હાડ્યા ભોંગળને ભડાકે, કોઈના મોં ભાંગ્યા લપડાકે,
કોને ભાલા વાગ્યા ભય, કોનાં નાક વઢાયાંટચ; કોઈ અડક્યરા કોઈપુરા, મારી સૈન્ય
કર્યું ચક્રચુરા. તે રણમાં ભયાનક ભારો, બળ દેખી ઓખા ઉતારો; મેતો આવડુ નાહો-
તું જણ્યું, ચિત્રલેહાયે રતનજ આણ્યું. થાય પરશેવો અનિરૂદ્ધને દીલે, નાથ ચારમાં

ઝીલે; ભડ ગાબ્યુ ને પડ્યું ભંગાણુ, નાઠો કોભાંડ લેઢનેખાણુ. થઈ બાણાસુરને જાણુ. એક પુરૂષે વાળ્યો ધાણુ; અસુરને ચઢીયા બહુ કોપ. સજ્યાં કવચ આયુદ્ધને તોપ. વાગી હાકને ચઢીયા બાણુ. તંતો થઈ ઓખાને જાણુ.

વલણુ. જાણુ થયું જે તાત ચઢીયા. કોણુ જીતશે શહસ્ત્ર હાથરે; ઓખા આંખ ભરતી રૂદન કરતી, પછી સાદ કરતી નાથરે.

રાગ રામગ્રી કડવાં. ૬૧ મરા સ્વામી હો ચતુર સુજાણુ, બાણદળ આંબુ રે જાદવજી; દીસે સેન્યા ચારે પાસે, હવે શું થાશેરે જાદવજી. એતો બળિયા સાથે બાથ, નાથ કેમ ભીડોરે જાદવજી; સામો દઢત્ય છે કપાત્ર. માટે હરીને હીડોરે જાદવજી. ઓદળ આંબુ બળવંત, દીસે રીસે રાતારે જાદવજી. એકલડા અસુરને મુખે, રખે તમે જતારે જાદવજી; ઓ ગજ આવે બળવંત, દંત કેમ શેહેશોરે જાદવજી. અસુર અરણુ વધાય. તણાણા જશોરે જાદવજી; એવું જાણીને ઓસરીઓ, નકરીયે કોધરે જાદવજી. એકલડાનો આશરો શાનો, માનો પ્રતિબોધરે જાદવજી; ધીરા થાઓને ધાઓ, વઢો તે ફાંસુરે જાદવજી. માહારી ફરકેછે જમણી આંખ, વરસેછે આંસુરે જાદવજી; મુને દિવશ લાગેછે આંખો. ભોંગળ હેડી નાંખેરે જાદવજી, હું તમને સમજાવું આવાર, વચન માડ રાખોરે જાદવજી; તમો મુજ દેહલડીના હંસ, મુકોને જીવંધરે જાદવજી, પાછા વળોજી લાગુ પાય, માનો મારી બુધ્ધરે જાદવજી; ઘેડી દીશંછે ધરણી, તારણી આશી દેવરે રાંણીજી. અમો બાણ થકી ઓસરસું તો ફરશું શેવરે રાણીજી; આંબો બાણાસુર ભુપાળ, તેને હું માડરે રાણીજી. એના છેદુ હાથ હજાર, દળ સંહારે રાણીજી; અનિરૂધ્ધ રણુથકી ઓસરે તો, લાજે શ્રીગોપળરે રાણીજી. હવે અંત આપણો આંબો. હવે નાઠો આળરે રાણીજી.

વલણુ. નાઠો આવે આળ, નવ કીજીયે ઉપવાદરે;

કહે પ્રેમાનંદ ઓખાબાઈ, અનિરૂદ્ધને કર્યો સાદરે.

રાગ વેરાડી કડવું ૬૨. ઓખા કરતી કંથને સાડરે, હો હડાલા રાણા; એ શા સાડે ઉનમાદ, હો હડાલા રાણા, ૧ હુનો લાગુ તમારે પાય, હો હડીલા રાણા; નાવી બેસો માળીયા માય, હા, હડીલા રાણા; ૨ હું તો બાણુને કડું પ્રણામ, હો હડીલા રાણા; છે કાલાવાલાનું કામ, હો હડીલા રાણા. ૩ એતો બળિયા સાથે બાથ, હો હડીલા રાણા; તેતો જોઈને ભરીયે નાથ, હો હડીલા રાણા. ૪ એતો તરણું છે સાગર નીર, હો હડીલા રાણા; બળે ન પામીએ પેલી તીર, હો હડીલા રાણા. ૫ એતો ભેદે તમારૂં ગાત્ર, હો હડીલા રાણા; સામા દઢત્ય છે કુપાત્ર, હો હડીલા રાણા. ૬ મને થાય છે માન શુકન, હો હડીલા રાણા; માડ ફરે છે જમણું લોચન હો હડીલા રાણા. ૭ મારો મોતીનો તુટ્યો હાર, હો હડીલા રાણા, ડાબે નેત્ર ત્રણે જળધાર; હો હડીલા રાણા ૮ દીસે ગગને આંખો ભાંચુ, હો હડીલા રાણા; દીસે નગરી તે ઉજડ રાંત, હો હડીલા રાણા; ૯ રૂવે વાયસ ગાયને સ્વાન, હો હડીલા રાણા; એવા માહયાય શુકન, હો હડીલા રાણા. ૧૦ હું તો ધુજળી દેખુ ધરણુ, હો હડીલા રાણા; એતો સાગરે શ્રોણીત વરણુ હો હડીલા રાણા. ૧૧ આંબો અગણીત અસ્વાર, હો હડીલા રાણા; માંદોમાંદે થાયછે હોહાકાર

હોહીલા રાણા. ૧૨ ઓ હુંદલા વાળ્યો ધાય, હો હીલા રાણા; એતો સેન્યા તમપ
૨ ધાય, હો હીલા રાણા. ૧૩ ઓ આઠ્યું દળ વાદળ, હો હીલા રાણા; ઓ ઝળકે
ભાલાનાં ફળ, હો હીલા રાણા. ૧૪ પારખ ખકતર પેરયાં ટોપ, હો હીલા રાણા. દઈ-
ત્ય ભરાયા આવે કોપ, હો હીલા રાણા ૧૫ ઓ વાજે ધુધરમાળ. હો હીલા રાણા; અ-
સ્વ દેતા આવે ફાળ, હો હીલા રાણા. ૧૬ એતો મુરવીર મહાકાળ, હો હીલા રાણા;
હવે થારો કોણ હવાલ હો હીલા રાણા. ૧૭ નાથ ભુવો વિચારી ગગન, હો હીલા
રાણા; ભુધ્ધ રહેવા દયો રાજન. હો હીલા રાણા ૧૮ જે લોપો મારી વાણ, હો હીલા
રાણા; તમને માતપીતાની આણ, હો હીલા રાણા; ૧૯ આઠ્યો બાણ તે પ્રદેસે કાળ,
હો હીલા રાણા, મેઘડમર છત્ર વિસાળ, હો હીલા રાણા.

વક્તવ્ય. મેઘાડમર છત્ર બિરાજે, ઉલટી નગરી બુધરે;

અગણિત અસ્વાર આવીયા, તેણે વીટી લીધો અનિરૂદ્ધરે.

રાગ સીંધુ કડવાં. ૬૩ આવી સેન્યા અમુરની, અનીરૂધ લીધોઘેરી; કામકુવરને મ-
ધ્યેજાવી, વીટી વળ્યા ચોકેરી. અમર કહે શું નીપજશે, ઇચ્છા પરમેશ્વરી, રપુગજના
ભુધ્ધ માંહે, અનિરૂધ લઘુ કેસરી. બાણરાયને શું કહી, જે ભોંગળ ધરી ફેકટ; વેરી
વાયસ કોટી મળ્યા હવે કેમ જીવશે પોપટ. બાણાસુરે સુભટ વારયા; નવ કરશો કોઘા-
ત, વીટો ચોદશ સહુ મળીને; હું પુછું એને વાત. માળીયેથી ઓખા બાધયે રૂદ્ધન
મુકયુ છોડી. પીતા પાસે ભુદ્ધ સરવે. હાથ રહ્યા તે જોડી; બળવંત દીસે અતી ઘણું,
સેન્યા બીહામણી. પવન વેગે પાખરીયા તે, રહ્યારે હણહણી; આદળ વાદળ કેમ શે-
હેસો, ઓ સ્વામી સકોમળ. અરે દઈવ હવે શું થારો, પ્રગટ કામનાં ફળ; દૈવના કી-
ધા દૈત્ય મુત્તા, તેને દયા નહી લવલેશ. કાચી વયમાં નાથજીને નહી આઠ્યા મછને
કેશ, ચાર દિવસનું ચાંદરણું, કર ચટી ગયું વહી. આ જોડ્યા પીડને મારશે. દૈવના
જીવું નહી; અરભક તમારે એકલો, તેને વીટી વળ્યા અમુર. એવું જાણીને સાહાય
કરજે, ઓ સાંમળીયા સુર; કષ્ટ નિવારણ કશ્વજી, હું થઈ તમારી વહું જે આંચ આ-
વશે તમ પુત્રને, તો લાજશે જાદવ સહુ; પ્રજના પ્રતિપાળજો; તમે પનોતા મોરારી. સં-
ભાળ સરવની લીજીયે. નવ મુકીયે વિસારી, અમને તોપણ આશ તમારી; અમે ત-
મારાં છોડી, લાજ લાગશે વૃધ્ધને. કોઈ કહેશે કાળુ ગોડ, પક્ષી પક્ષાણ પ્રભુજી; પુત્રી-
ની કરવા પક્ષ; ભગવાનને ભજતી ભામતી. ભરથાર છે રીપુ મધ્ય, મુખ વક્ર નેત્ર બી-
હામણાં; મુખ મુઝો મોટી મોટી. તેવા અમુર આવી મળ્યા. એક સંજને સપ્ત કોટી, દ-
ળ વાદળ સેન્યા ઉલટી; મધ્યે આણ્યો અનિરૂધ, વીર વાટયો વેરીએ. જેમ મક્ષીકાએ
મધ. ધનુષ્ય ચઢાવ્યાં પાંચસે, બાણ બહુ ચઢાવ્યાં બાણ; ગાયે ગુણીજન ગદગદે, બ-
હુ ગડગડે નીશાન. અંતર અરભક એમે વીંદીયો, તેમ શોભે છે ઈંદુ; લઘુ જેમ ઉલટ
ઘણીને, લોલાટે સ્વેત ખીંદુ. લઘુ કુંજરની સુઠ સરખા, શોભે છે બે ભુજ; સરાસન સ-
રખી બ્રગુટી, નેત્ર બે અંબુજ. તૃણમાત્ર જે વહતો નથી, બાણનો જે બાહુ; અનિરૂધ
અમુર એવા શોભે, જેમ ચંદ્રમાને રાહું. આવી જોયું વક્ર દ્રષ્ટે, મુઝો મોઝો મોટી ચ-
ક્ષ; વપુ શોભાવે ભુજ ભલાને, કેશ રૂપનુછે વૃક્ષ. આસમે કહોવાડો, અથવા ભોગળને

ધાર; અયો ટાળું સંસારનો; ઉતાડે એનો ભાર, શું વધુ બાણનું બાલવ છે. માંહે સર્પ-
નો સાથ; કે પેટમાં પુરવજ વસે છે, પીંડ લેવા કાઢે છે હાથ. કાષ્ટ નાકે નાખવા એણે
ઘડીને ચોઢ્યા કર; અથવા કોઈ પંખી હીસે છે. એણે વંખેર્યાં છે પર. ત્યારે હશવું
આવ્યું બાણને, એ સું બોલે છે બાળ; કૈભાંડ કહે સાંભળો; એ તમને દેહે ગાળ. બ-
ળિ સુત અંતર બળ્યો તે, લેકમાં બળવાન શું કરે જે લાંછન લાગે. નિકર વિધીયે દે-
ઉ કન્યાદાન સુભટ નિકટ રાય આવ્યો, બોલીયો બહુ ગરવે; નફ્ટ લાંપટ નથી લાજ-
તો, વિંટયો હણવા સરવે. કુળ લજમણો કોણ છે, તસ્કરની પેઠે નીરસજ; અપરાધ
આગળથી કેમ ઉગરે, જેમ સીંહ આગળથી અજ. અંગથી આવી ચઢ્યો, કાંઈ કાર-
ણ સરખું ભાસે; સાચુ કહે જેમ શીશ રહે તુજ, બાળક રહે વીશ્વાસે. કોણ કુળમાં
અવતર્યો, કોણ માત તાતને નામ; અનિરૂધ કહે વિવાહ હવે. હવે પુછ્યાનું શું કામ.
પીતૃ પીતામહ પ્રસિદ્ધ છે, જેનો દ્વારિકા સંસાર; છોડી છત્રપતીની વર્ચો, હવે ચતુર મ-
ન વિચાર. વૈષ્ણવ કુળમાં અવતર્યો, માડ નામ તે અનિરૂધ; જે છેડશે તો નગરી
બાધી, નાંખીશ સાગર મંદ્ય. બાણાસુર સામુ જોઈને, કૌભાંડ વળતું ભાખે; ચોરી કરી
કન્યા વર્ચો તે, કોણ વૈશ્રવ પાખે, પુત્ર જણા કૃષ્ણનો; પછી બાણ ઘસે છે કર; નીચવરે
કન્યા વરી, દૈવ માડ બેઠું ઘર. રીસે ડોક ધુણવાને, ધનુષ્ય કરમાં લીધું; બાણાસુરે
ચુદ્ધ કરવાને. દળમાં હુકુખી હીધું. ૩૫

રાગ ગોડી કડવાં. ૬૪ અસ્વ કુંવર રથ ભાથાભરી, આવ્યો બાણાસુર વગે કરી; જો-
દ્ધાને નવમાએ સુર, ચઢી આવ્યું જેમ સાગરપુર. ૧ વાળે પંચશબ્દ રણતુર, મારી
જોદ્ધા કાર્ય ચક્રચુર; બાણાસુરનાં છુટે બાણ, છાઈલીધો આભલીયામાં ભાણ. ૨ થયુ
કટક દળ ભેળાભેળ; જેમ કાપે કોવાડે કેળ; આવ્યો એટલા ધરણી ઢાળ્યા. તેમાં કોઈ
પાછા નવ વળ્યા. ૩ આ રી ગદા તે વાગો શીશ, નાઠો હસ્તી પાડીને ચોસ; બાણાસુર
ઉપર ભોંગળ પડી, ભાગ્યો રથ પડ્યો કડકડી, ૪ રાયની ગઈ છે મુઘને સાન, ભાગ્યું
કુંડળ છેઘા કાન; પાછો લેઈ આવ્યો પરધાન, ઘેર જતામાં આવી સાન. ૫ પછી બો-
લે છે રાજન, સાંભળો મારા પ્રધાન; હાય હમણાં ભોંગળ આવશે. જાણું છું જે જીવડો
જશે. ૬ પ્રધાન કહે કાં થયા અજણ, કયાં ગયું મહાદેવનું બાણ; મેલો તા થાયે કલ્યા-
ણ, અફણીએ બંધાશે પ્રાણ. ૭ તે લેઈ બાણાસુર પાછોડ્યો, તે ઉપર માળીએ સંચ-
ર્યો; અનીરૂધે વીચારી વાત, હવે હું બે જોડ હાથ. ૮ શીવનું વ્રત તે સાચુ કરે, વચન
એનું મસ્તક ધરે; અનીરૂધે બે જોડયા પ્રાણ, બાણાસુરે મેલ્યુ બાણ. ૯ આફણીએ
બંધાઈ પડ્યો, ઉપરથી પરવત ગડગડ્યો; લાતો ગડદા પાટુ પડે, તે દેખીને ઓખા રહે.
૧૦ ત્યાંથી મનમાં વિચારજ કર્યો, અનિરૂધને લેઈ સંચર્યો; મારતાં કુંવરને લેઈ જાય,
ઓખા રૂવે માળીયા માંમે. ૧૧

રાગ રામકળી કડવાં. ૬૫ મધુરે ને સાદેરે રેરેહો, ઓખા રૂવે માળીયેરે હો; બાઈ
માહારા પેડિને લઈ જાય, સખી માહારી વતીતો નવ ખમાય; હમણાં કોઈ કેહેશેરે રેરેહો,
પિઉંબુને મારીયારે. ૧ બાઈ મારાં પેલા તે ભવનાં પ્રાપ; બાઈ મારે આવડો શો સંતાપ,
શે નથી મરતો પાપી બાપ; માથેથી ઉતરતીરે રેરેહો, પ્રજો સગા બાપનેરે. ૨ હારે મા-

રા કંથની કોમળ કાય, એવા એવા માર તે કેમ ખમાય; ઓ પેલા દુષ્ટને ના મળે દયાળ, રંડાપણ આવ્યું રે રેરેહો. બાળપણા વેશમારે.

આલ. ચિત્રલેહા કહે બાઘ શાને રહેછે, તારા કંથની નહી થાય હાણુ; જઘને હું સમજવું છું જે તારા પીતાના પ્રાણ, ૧ ચિત્રલેહા આવી ઉભી રહી, જ્યાં પોતાનો તાત; સાંભળો પિતા વિનતી, કહેશો સમજવી નહી વાત. ૨ એછે મોટાનો છોકરો તે, તમે જોઈને છેદશો શીશ; માથા ઉપર શત્રુ થાશે, હજવરને ભુગદીશ. ૩ એને વડઉવે વળી પતાળે ચાંપ્યો, એવાં છે એનાં કામ; વગર વિચારે મારશો તો ખોશો ઘરને ગામ, ૪ પ્રધાનને જઘને કહ્યું, જ્યાં છે બાણાસુર ભુપાળ. રાજ રખે એને મારતા, એછે મોટાનો બાળ. ૫ પરણી કન્યા કોઈ પરણે નહીં, માથે રહેશે આળ; લોકમાં કહેશે જમાઈ માર્યો, એવી દેશે ગાળ. ૬ મોટે ઘાલો કાળાગ્રહમાં. હાથે ન કીલ્યે ઘાત; એટલે દશ લાખ માર્યો તે, મોટી કીધી વાત. ૭ પછી વજર કેરી કોટડીમાં, બેસાર્યો એ તંન; સરખે એને વીટીયાને, કયો કરતો અગન. ૮ તે પુઠે જળની ખાધયો ખોદી, મેલ્યા બહુ રખવાળ; સરખ કેરા ઝેરથી પરજળવા લાગ્યો બાળ. ૯ અનિરૂદ્ધને બંધન કરીને, વિટીયા બહુ સરખ; કામ કુવરને બાંધીયો, પછી ગાલ્યો તે નૃપ ૧૦

વલણ. નૃપ ગાજ્યો મેઘની પેર. ઉતરાવી ઓખાયરે; અનિરૂદ્ધને બંધન કરી, બાણાસુર મંદીરમાં લઈ જાયરે.

રાગ રામગ્રી કડવું ૬૬ મું. બાણે બન્યોને બાંધીયાં, નૈતમ નરને નાર; અનીરૂદ્ધ રાખ્યો મુખ આગળે, ગુપ્ત રાખી કુમાર. બાણે બન્યોને બાંધીયા. ૧ ચૌટામાં ચોર જણાવીયો, હાંક્યો વિભીચાર; ઓખા છાની મંદીર મોકલી, રાખ્યો કુળનો તે ભાર. બાણે. ૨ લક્ષણવતો હીંડે લેહેકતો, બેહેકતો તે અવાસ; દધત્યનું દળ તે પુઠે પળે, ઘેરી હીંડેછે દાસ. બાણે. ૩ એક પેચ છુટ્યો પાવડી તણો, તે આગ્યો પાવ પ્રમાણ; ચોરે તે મોરજ મારીયો, તેનાં કરે લોક વખાણ. બાણે. ૪ ઓખા કરીને વર જે પરણશે, તો ભુલશે ભવ ભરથાર, તે સ્વામી તે શુ મુખ પામસે, લીધું એણે અમૃત સાર. બાણે. ૫ કો કહે એમાં દૈવત દીસે ખરૂં, રૂપવતો રસાળ; કટાક્ષમાં કામની મોહી પડે, એવી માયા મોજળ. બાણે. તેની ભુલવણી બ્રહ્મી તણી, ભુલ્લી પડે તે નાર; કુવારી કન્યાને કામણ કરે, સંતાડો સર્વ કુમાર, બાણે, ૭ સખી પ્રત્યે સખી ઓચરે, દેખી અંગ ઉવેદ; બાંધ્યો ભુવે છે આપણા ભણી, એને છે એવી ટેવ બાણે. ૮ ચાર માસ આશા પહોતી ઘણી, લાગ્યો સ્નેહ વિવાદ; માળીયે મુખ પામ્યો ઘણુ, પછી લાગ્યો લોક અપવાદ. બાણે. ૯

વલણ. લાગ્યો લોક ઉપવાદ પણ, પામ્યો દેવ કન્યાયરે; પછી બાણાસુરે અનિરૂદ્ધને, રાખ્યો ઓખાના ઘરમાંયરે.

રાગ ધવળ ધનાશ્રી કડવાં ૬૭ શુકદેવ કહેછે પરિક્ષતને, તમે સાંભળો કહું એક રાયણ; કૃષ્ણ કુવરને બાંધી રાખ્યો, ઓખાના ઘર માંયણ. ૧ નાના વિધતાં બંધન કીધાં, કાહાડી ન શકે સ્વાસણ; એક એકનાં મુખ દેખી દામણાં, દેખી થાય ઉદાશણ. ૨ બાણમતી બાણાસુરની રાણી, નયણે, ભરે જળ ચક્ષણ, પુત્રીજમાઈને ભુખ્યાં બણી.

છાનુ મોકલે ભક્ષણ. ૩ કષ્ટ દેખી નાથનું, ઓખા નૈણે ભરે છે નીરણ; અનિરૂદ્ધ આપ બળે કરીને, ઓખાને દેછે ધીરણ. ૪ આદર તો અસુર કુળને, નેવડુ તૃણ માત્રણ; શોભા રાખવા સ્વસુરની ને; હું બંધાયો છું ગાત્રણ. ૫ આગમાં ઉડુ તો શીઘ્ર છુટું, દણુ દાનવ બુધ-ણ; શું કરું જો સ્વસુર પક્ષમાં, રાખવું છે સુખણ. ૬ આકાશ અવની એક થાશે, એવો નિપજશે બંધણ; અગ્ની કેરી જ્વાળા ધુમ્રમાં, અસુર થાશે અંધણ. ૭ સહાય થાશે શામરામ અખળા, સધ છુટશે બંધણ; કષ્ટ આવી બાણાસુરને, છેદશે સઘળાં સ્કંધણ. ૮ મારા શમ જો સુંદરી તમે. ઝાંખુ કરો મુખ ચંદ્રણ. બંધનપે દુઃખ દેછે ઘણુ, તારાં અસુરનાં. બુંદણ. ૯ એમ આશના વાશના કરીને, રાખ્યું ઓખાનું મનણ; ત્યાર પછી ત્યાં શુ થયુ, તમે સાંભળો રાજનણ. ૧૦ પછી ભવાનીનું સ્મરણ કરીને. બાળક લાગ્યો પાયણ; ભગવતી ભવતારણી મારી, આવી કરજો સહાયણ. ૧૧

આલ. મા તું બ્રહ્માણી તું ધંદ્રાણી કંબળા; સ્થાવર જંગમતુ સચરાચર, મૃગ ઉપર તૃષ્ણા, ૧ દૈત્યને પાતાળ આંખ્યા, રક્ત બીજ રણ રોળ્યા; શુભ નીશુભ મહીશાસુર માર્યા, ચંડ મુદ્દ ઢંઢોળ્યા. ૨ ધુમ્ર લોચનને હાથે હણીઓ. મધુ કૌટભ તેં માર્યો; અનેક રૂપ ધર્યાં તેં અંબા, સુરીનર પાર ઉતાર્યા. ૩ ઓ હીંગળાજ હીંગળી માત, કોઈલાપુર તે કાળી; આધ ઇશ્વરી તું છે અંબા, સનખલપુર બહુચર બાળી. ૪ નગર કોટની તુ સીધવાઈ, બગલા મુખી લાગુ પાય; રાણી રૂડી ઉટવાળી માત, બીરાજતી દક્ષીણ માંય. ૫ અન્નપુરણા ભૈરવી ત્રિપુરા, રેણુંકા છત્ર સંગી; રાજેસ્વરી ચામુડા માત, દુખહરણી માતંગી. ૬ એણી રીતે સ્મરણ કીધું, તત્તક્ષણ ભવાની આવી; અનિરૂદ્ધને માએ કહ્યું તે, બાળક કેમ બોલાવી ૭ અનિરૂદ્ધ કહે સાંભળો માતા, મારૂ દુઃખ કહ્યું નવ જાય, સરપ કેરા ઝેરથી મારી ઘણી બળે છે કાય, ૮ ભવાની પ્રસન્ન થઈને, ઝેર કર્યું સરવે તાસ; પછી અંતર ધ્યાન થયાં માતા. બાકળની પોદોચી અશ. ૯ એવામાં ત્યાં નારદ આવ્યા, બ્રહ્માના કુમાર, બુદ્ધે તો કાળા ગ્રહમાં અનિરૂદ્ધ વરસે છે જળધાર. ૧૦ નારદ કહે અનિરૂદ્ધને, માડું સંકટ કાપો; રૂડી વહુ તમે પરણ્યા માટે, મુજને દક્ષણા આપો. ૧૧ તમને દક્ષણાની પડીને; જાય છે મહારા પ્રાણ; શરીર ધુજો અતી ઘણુંને, બોલી ન શકે વાણ. ૧૨ શીદબીહિ છે પ્રાક્રમી તું બોલ્ય મુજ સંગાય; બાણાસુરની વરયો પુત્રી ને, થઈ પૃથ્વીમાં ખ્યાત. ૧૩ દિપાવ્યો વંસ વાસુદેવનો, બંધાયો લંછન શુંય; કાલે માંધવને મોકલ્યું, દ્વારકામાં જઈશું હુંય. ૧૪ ઝિંડળમાં તે આલ ઘાલ્યો, અંતરમાં શેન પુલે; ઘોડે ચડે તે પડે પૃથ્વી, ભણું તે નર ભુલે. ૧૫

વક્ષણ. અંતર શે ન પુલ્યો બુદ્ધા, મુકાવશે ભગવાનરે; અનિરૂદ્ધની આજ્ઞા લઈ, રૂપિ હવા અંતરધ્યાનરે.

રાગ બીહાગડો કડવું દટ દયા ન આવે પેતા દહતપતીને, માહાબળિયા દુરમત્યણ બાકરી બાંધી દ્રીજવર સાથે, વહેર વધારયું સત્યણ, દયા ન આવે. ૧ પાતાળીયા પંકજ મુખ પીઉછને, નાગ પાસના બંધણ; બાંધી લાધો, બળે કરીને, કોમળ રૂપે મદનણ. દયા. ૨ જોરે ધરણીધર શ્રીવર, આપદા પામે નાથણ; પુત્ર તમારા ઉપર પ્રહારજ, કરે છે દહત્યનો સાથણ. દયા. ૩ ભારોળ કૈભાંડે મેલ્યું, વધાર્યો બળિયો વી-

રજ; તો એ રણથી નવ ઓસરીએ; સાગરનું જમ નિરજ દયા. ૪ ભેદ કરીને બાંધી લીધો નાગપાસના બંધજ; સ્વાસ ન માવે બહુ અકળાયે, અંગ આકાસમાં સંવજ. દયા. ૫ તાપ સમાય નહીં સ્વામીનો. હું કરું દેહનો ખાતજ; વાર લાગે લક્ષ્મીવર તમને, તો થશે મહાઉતપાતજ. દયા. ૬ કામળ સુખ શ્રમથી સુકાંચુ, કન્યા કરે આકંદજ; અનિરૂદ્ધ સમરે સામળીયાને, કમળાવર ગોવીંદજ. દયા. ૭ ત્રાહે ત્રાહેરે ત્રીકમજ સુતની કરજ્યો સાહાયજ; વિપત વેળા વારે ચડીને, કરો ભક્તની રક્ષાયજ. દયા. ૮ અજ ગ્રહથી મુક્ત પમાડ્યો, કીની હરિચંદ્ર રક્ષાયજ; દાનવ કુળ નિકંદન કીધાં, કીચી પ્રલંકાદની સહાયજ દયા. ૯ આજ આંખેથી આસુણં ચાલે, જોશો મહારા પ્રાણજ; સુખ શરીર શાતા નહો અંગે લાગ્યો દવ નિરવાણજ. દયા. ૧૦ મનશા વાચાયે વર વરયો, અવર તે મિથ્યા જણજ; રૂપ અને ગુણવતો સ્વામી, સત્ય કહું છું વાણજ દયા. ૧૧ તાત કઠોર દયા નહીં રૂઢીયે, કામળ મહારો કંથજ; પ્રહાર કરીને બાંધી લીધો શ્રી હરી વેગળે પંથજ. દયા. ૧૨ કોણ સહોદર આવત અવસર; શોધ કરવાને જાયજ; તાત ખાતને જણ નહીં તે, કોણ ઉડીને ધાયજ. દયા. ૧૩ પિતા પિઉજને વેરીરે દેખે, પરભવે બહુ પેરજ; નાગતણા પુકારા હળાહળ, ફેરવી નાંખે હોરજ. દયા. ૧૪ હળવળે અંગ અમીરે ઉઠ્યો, કંઠે પડીયો શોષજ; પુનેતણાં કર્મ આવી નડીયાં, કોને દિજે દોષજ. દયા. ૧૫ તાત કાચારે પાડું, વિખ ખાઉં આ વારજ; રનેહ ન જાણેરે કોઈ મનનો, કોઈ પોંડે ભરથારજ. દયા. ૧૬ તાત તણ મન કાંઈ નહીં મુને, સખળો લાગે સ્નેહજ; છોડ પોતાનાં જાણી કીજે, દયાળ ન દાજે છેહજ. દયા. ૧૭ બાણામુર મહા પુરૂષ જ્ઞાતા. જોયી ચુક ન થાયજ; બાળક ઉપર પ્રહાર શો કરવો, જદવી હોય અન્યાયજ. દયા. ૧૮ વહાલા થઈને વેરજ વાળો, શું નથી આવતી લાજજ; નિચ પદારથ નથી કુળ નિચું, કશ કુંવર મહારાજજ. દયા. ૧૯ નીચું નાક ન હોયે એથી, નિર્થક શો સંગ્રામજ; મોટા સાથે વિરોધ ન કરીયે, નહિ નીરખળ હળધર શામજ. ૨૦ સકળ પૃથ્વી આકે ચઢાવી, અસુરનો ફેડ્યો ઠામજ; વૈર વધારી વીરૂલ સાથે, કયાં કરશે સંગ્રામજ. દયા. ૨૧ સ્વામી મહારાને શીર સમરથ, તેને ચઢશે કોપજ; ભદ્ર ઈચ્છે છે તાત પોતાનું, વિષનું ખીજ માં રોપ્યજ. દયા. ૨૨ ભુધ્ધ સમે આકાશે રહીને, ભુવેછે નારદ દેવજ; ભય માં આણીશ અમે જાણું દ્વારામતી, ભુધ્ધ કરશું તતખેવજ. દયા. ૨૩ નિર્ભય રાણી વીણાધર ગયા, પરવરિયા આકાશજ; પોહોત્યા રૂપી ઉતરીયા હેઠા, ભેટયા શ્રી અવીનાશજ. દયા ન આવે ૨૪

વલ્લજ. ભેટયા શ્રી અવિનાશને, કુશળ વારતા પુછી વળી, કહે નારદ અનિરૂદ્ધને, રાખ્યો કાળાગ્રહમાં દઈતે મળીરે.

રાગ ધનાશ્રી કડવાં. ૬૯ શુકદેવ કહે છે પરીક્ષતને, બાંધ્યો તે જાદવ બેધજ; હવે દ્વારીકાંતી કહુ કથા, જાદવ કરે શોધા શોધજ. ૧ હિંડોળા સહીત કુંવર હરીયો, છોડી ગયું કોઈ દોરીજ; હાહાકાર થયો પુર મધ્યે, અનિરૂધની થઈ ચોરાજ. ૨ રતિ અતિ આકંદ કરે છે, મળ્યું તે વિનતાનું વૃદજ, રૂકમણી રોહણાં દેવકી, સરવે કરે આકંદજ. ૩ જાદવ કહે છે માધવને, શું બેઠાં છો સ્વામીજ; વિચાર કરી વિલખ ન કી

જે, કુળને લાગી ખામીજી. ૪ વાસુદેવ કહે શામ રામને, શું બેડા છે. ભુપજી; વિચારો શકે જગમાં બુડયો, ક્યાં ગયો. કુવર અનુગજી. ૫ ઉગ્રસેન કહે અચરજ મોટું, કોણે હરયો હિડોળોજી; દેવી દૈત્ય રાક્ષસનું કારણ તે, ખપ કરીને ખોળોજી. ૬ સાથન જહુનાથ કહે છે, ભાઈ શાને કરોછો શ્રમજી; ગોત્ર દેવાનું ગમતુ થાશે, કુંવર હરાયાનું કર્મજી. ૭ અગિયાર વરસ ગોકુળ સેવ્યું. મામાજીને ત્રાસેજી; પ્રદ્યુમનને શંખ હાર ગયો, આઠ્ઠા સોળમે વરશેજી. ૮ તેમ આનંદ આવશે, તેમ સાચવશે કુળ દેવજી; કૃષ્ણ કુટુંબને રોતું રાખ્યું, આશા દીધી એવીજી. ૯ પાંચ માત વહી ગયાં, જલ્દવ છે મહાદુખોજી; શ્રાણીત પુરથી કૃષ્ણ સભામાં, આઠ્ઠા નારદ રૂપીજી. ૧૦ હરીઆદે જલ્દવ થયા ઉભા, માન મુનીને દીધુજી; આણંદી આસન આપ્યું ને, ભાવે પુજન કીધુજી. ૧૧ નારદજીની પુજા કરીને, હરીયે કર્યા પ્રણામજી; કહે મુનીવર ક્યાંથી પધાર્યા, અમ સરખું કાંઈ કામજી. ૧૨ કર જોડીને નારદ કહે છે, સાંભળો જુગજીવનજી; પુત્ર તમારા સવેરનું મારે, કરવું છે દરસનજી. ૧૩ મારા જેતાં પુત્ર સરવેને, કરવું છે દરસનજી. ૧૪ મારા જેતાં પુત્ર સરવેને, સાથેથી તેડાવ્યાજી; એક લાખને એકસટ હઝાર, એંશી આગળ આવ્યાજી. ૧૫ સર્વે પુત્ર સામુ જોઈને, પુછે છે નારદ મુન્યજી; આટલામાં નથી દીસતો, પ્રદ્યુમનનો તનજી. ૧૬ ભગવાન કહેછે નારદજીને, કાંઈ તમે જણોછો ભાળજી; ઘરમાંથી જતો રહ્યો છે, પ્રદ્યુમનજીનો ખાળજી. ૧૭ નારદ કહે છે હું શું જણું, તમે રહેોછો સાગર બેટજી; જેને ઝાઝા દીકરા, તેને તો દૈવની વેડજી. ૧૮ ત્યારે ભગવાન કહે છે નારદને પુત્ર વિના કેમ રહેવાશેજી; ત્યારે નારદ કહે છે પ્રશ્નમાં આવશે એવું કહેવાશેજી. ૧૯ પછી આશાન વાળી દીધી તાળી, નાક ઝાલ્યું મનજી; વેઢા ગણીને નારદ કહે છે, સાંભળો જુગજીવનજી. ૨૦ તમારા પુત્રનું એક નારીયે, કર્યું છે હરણજી ત્યારે હરી કહે દ્વારીકામાં આવે, તેતો પામે મરણજી. ૨૧ નારદ કહે છે તમે સુણો સામળા, સંભળાવું એક વાતજી; મારી એવી પ્રતિજ્ઞા છે, જુદું ન બોલું જતજી. ૨૨ શ્રાણીતપુર એક નગ્ર છે. તેમા બાણાસુરનું રાજજી; પ્રસંગે હું ત્યાં ગયોતો, મારે કાંઈ એક કાજજી. ૨૩ રાજ બાણની પુત્રી ઓખા, તેને હતું સ્વપ્નજી; અનિરૂદ્ધ સેહેજે વરી ગયો, તેનું વિભળ થયું છે મનજી. ૨૪ ચિત્તલેહા ચંચળ નારી, વિધાત્રીનો અવતારજી; તે આવી દ્વારીકામાં પછી, મન કર્યો વીચારજી. કહણ કામ કરવું છે મારે. એકલાનું નહીં કામજી; માફ તેણે ધ્યાન ધરીયું, હુ આઠ્ઠા તેણે કામજી. ૨૫ મેં તામસી વિદ્યા ભણાવી, તે ઊંધ્યું બધું ગામજી; અનિરૂદ્ધને લેઈ ગઈને, ઓખાનું થયું કામજી. ૨૫ કેઈપેરે લેઈ જાયે, એમ બોલ્યા શ્રી જુગદીશજી; ચક્ર માફ ઊધે નહીંને નાખે શીશજી. ૨૬ ચક્રનો વાંક નથીને, એ નીસરયુંતું ફરવાજી; અમ સરખા સાધુ મળ્યા, તેણે બેસારયું વાતો કરવાજી. ૨૭ ભગવાન કહે છે શાખારા નારદીયા, એવાં તારાં કામજી; માથાં ઉપર ઉભો રહીને, ભલું મરાવ્યું ધામજી. ૨૮ નારદ કહે છે કશ્નને, મેં નથી કર્યો અન્યાયજી; જેવાં પછી તમે જણજે, ઘણાં પુટડી છે કન્યાયજી. ૩૦ ભલીરે કન્યા ભલીરે વહુ, તમે ભલો કર્યો વિચારજી; હવડાં મારા પુત્રના ત્યાં, શાછે સમાચારજી. ૩૧ મહારાજ જેણે ભોગવી છે બાણાસુરના ખાળજી; દસલાખ દહત્યનો એક-

વારે પુત્રે આણ્યો કાળજી. ૩૨ શીવનો વર સાચે કરીને, ગયો અસુરને હાથજી; હમણા તમારા પુત્રની ઘણી કૃપની છે વાતજી. ૩૩ કિંધે મુસ્તક બાંધીયોને તળે લગાડ્યો અંગનીજી; લીલા વાંસનો માર પડે જેમ, ભાગ્ય હશે તો જીવશે તનજી. ૩૪ વાત સાંભળી વધામણીની, વગડાવ્યાં નીશાનજી; શામરા તતબર થયા હવે, જીતવો છે બાણજી. ૩૫ તે માટે તમને કહુ વિહલજી વેહેલા થાઓજી; જેપુત્રનો ખપ કરો તો, શોણી-તપુરમાં જઓજી. ૩૬

રાગ સારંગ કડવાં. ૭૦ કમળા તો કદ્યાંત કરે છે, હૈડે તે ઉઠી જવાળાજો; મારો કુંવર કાળાગ્રહમાં બાંધીયોરે, મારાને પાઘડી બાંધતાં ન આવડેરે; મારો અનીરૂઢ નાનેરૂ બાળજો, મારો કુંવર ટેક. ૧ રૂક્મણીયે કશ્ત તેડાવીયારે, તમે સાંભળો દીનાનાથજો; મારો બાળક અસુર ઘેર બાંધીયોરે, તેતો કહી નારદજીએ વાતજો. મારો. ૨ મારો અનિરૂક્ષ બોલી નથી જણતોરે, તેતો શું જણે જુદ્ધ કેરી વાતજો; હીંડતા ચાલતાં અખડાઈ પડેરે, અનિરૂક્ષ નાનેરૂ બાળજો. મારો. ૩ મારાને નીશાળે ભણવા નથી મોકલ્યોરે, નથી સહયો અધ્યાસનો મારજો; પ્રભુએ અમને પુરૂષ ન સરજડ્યોરે, તે સૌ પેહેલાં વઢવા જતજો. મારો. ૪ ત્યારે શ્રી કૃષ્ણે ગરૂડ તેડાવીયોરે; તેતો આવીયો તતકાળજો; ભગવાન કહે છે ગરૂડનેરે, તમે કેટલો શેહેસો ભારજો. મારો. ૫ તમે છપનકોટી જદવ જેટલારે, તેતો સરવે થાઓ અસ્વારજો; તમે સાંભળો કૃષ્ણ કોડામણારે; મારા અંગતણા રખવાળજો. મારો. ૬ મુજ ઉપર ચઢી બધી દ્વારીકારે, તોએ મુજને ન આવે આંચજો; છાશી જેજનની મારી પંખનારે, ત્રણ જેજનની મારી ચાંચજો. મારો. ૭ પછીગરૂડ ચડીને ગોર્વાદ પરવર્યારે, ત્યારે ગડગડીયાં નીશાનજો; પંખના વાગી જ્યારે ગરૂડનીરે; ત્યારે નાશી ગયા સર્વે સરખજો. મારો. ૮ મારો કુંવર કાળાગ્રહથી છુટીયો, જ્યારે ત્યાં આવ્યા સારંગ પ્રાણજો; શ્રી કશ્ત વાડીમાં ઉતરયા તેનાં કોણ કરે છે વખાણ. મારો. ૯ વલણ. કશ્ત વાડીમાં ઉતરયા, માગ્યું રાયનું વનરે; ગરૂડને આપો આજ્ઞા, મુકાવી લાવે તંનરે. ૧૦

રાગ ઢાળ કડવું. ૭૧ મું. ગરૂડ ત્યાંથી પરવર્યો, એક નદી આવી અપોશ; તેમાં તેણે ચાંચ બોળી, પાણી લીધું શોષ. ૧ ત્યાંથી આઘેરો પરવર્યો, જ્યાં ખોતરણા અગાર; પાણી પેલું પીધું હતુ તે, વાવરયું તે ઠાર. ૨ ત્યાંથી આઘેરો પરવર્યો, જ્યાં ભુતને પરેત; પાંખે મારી પાડીયાં, કીધાં સરવે અચેત. ૩ ત્યાંથી આઘેરો ચાલીઓ કુંવરને કોટે નાગ; નાહાનાને આપા ગળ્યા, મોટાના કરયા બે ભાગ. ૪ લલુ થજો ભગવાન તમારૂં. પુરણ પાચ્યો અહાર; કુંવરને મુકાવી લાવ્યા, જ્યાં છે જુગત આધાર. ૫ ઓધવને અકરૂડ બે હસીઆ, લડા કૃષ્ણના તન. તમેરે આવ્યા પરણવાને. અમને ન લાવ્યા જને; અમને પીરસ્તા લાવશી, તમે જમતા પકવાનરે. ૬

રાગ ઢાળ કડવું. ૭૨ આણી વાતે કુંવર મારા, શરમાણા નવ થઈયે; મારી વાતો તુજને કહું, તું રાખ્ય તાહારે હૃદયે. ૧ કુખજ પેલી રાંટી ટુંટી, કંસરાયની દાસ; મારા મનમાં તે ગમી. બેસારી રાખી અવાસ. ૨ નરકાસુરને મારીને, સોળ હજાર લાઈ ધરણી; તારા સમજે એમાં મુજને, એકે નથી પરણી. ૩ તારી માને જઈને લાઈ

બાંધવને બંધાવી; જાંબુવંતી રીછડી, તેને માનીતી કહી બોલાવી. ૪ તુંતો મારો દીકરો, ધન તારી માનું પેટ; બીજ સરવે દીકરા તે, દૈવ કેરી વેડ. ૫ આપણા કુળમાં આ લ્યું આબું, શરમાણા નવ થઇએ; રૂડી નારી દેખીએતો, હરણ કરી લેઇ જઇએ. ૬ ઓધવને અકરૂડ બે હરીયા, ખડખડ મેલ્યા દાંત; રૂડી શીખામણ છોકરાને, દયોછો સુંદર સ્યામ. ૭ બે આવી શીખામણ અમારાં છોકરાંને દેશેા તો, મુકબું પડશે દ્વારીકાં ગામરે

રાગ જેજેવંતી કડવાં. ૭૩ શ્રી કૃષ્ણ જદવ મોકલ્યો તે શ્રાણીતપુરમાં જઇ જઇને કેહેજો બાણાસુરને, પરણાવો કન્યા, શ્રી કંશણે. ૧ હોંસ હોયતો જુદને આવો, તેમાં નથી અમારે નાય; જદવ ત્યાંથી સંચર્યો, આવ્યો અસુર સભાની માંય, શ્રી. ૨ સાંભળને રાજ વીનતી, આવ્યા છે વૈકુંઠ નાથ; દીકરી પરણાવી ચરણે લાગો, નહીં તો જુદ કરો અમ સાથ, શ્રી. ૩ બાણાસુરને માહા દુઃખ લાગ્યું, નેત્રે વરસે અગન; નીચ જદવને બેઠાએ મારી, કુળલંતી એ તન. શ્રી. ૪

ચાલ. એ ભરવાડો એ પીંડારો, ગોકુળમાં ચારી ગાય; મારયા વિના મુકું નહીં. જે થનાર હોય તે થાય. ૫ સેન્યા લેઇને રાજ ચાલ્યો જોદ્ધાનો નહી પાન; હસ્તી ઘોડાને સુખ પાલો, બાંધ્યાં બહુ હથિયાર. ૬ ખડગ ખાંડાને તુંખરજોર. ગોળી હાથને નાળ; ત્રિસુળ સાંગને મુદગર ફરસી, તોમરને ભીંડી માળ. ૭ લાલ લોહમે ઝળકે ઝરી. હાથ ધરી તરવાર; જોદ્ધા જોર કરતા આવ્યા, તે કરતા મારો માર. ૮ કો જોજન કો બે જોજન ઉંચા, કોને સમ ખાવા નહી સીસ; વિકરાળ દંત મોટા દેખાડીને, વળી પાડે ચીસ. ૯ ભુમરાણ કરતા આવી પડીયા, જદવની સેન્યા માંહ; ગીરધારીને ઘેરી લીધા, પડે બાણાસુરના ઘાય. ૧૦ પારીધ ત્રીશુળને પડે કોવાડા, મુદગરને વળી ફરસી; સંગ્રામ સહુ સેન્યા કરે, આયુધ ધારા રહી વરસી. ૧૧ જુગદીશે જદવ હલકારયા, કર મનુશ્ય બાણને તીર; તુટે કુંભસ્થળ પુટે, દંતુશળ ચાલે નીર રૂંધીર, ૧૨ બહુ ભડ ત્યાં પડવા લાગ્યા, ભુગળને ભડાકે; વાંકડી તરવારયો મારે, ખડગને ઝડાકે. ૧૩ તુટે પાખરને પડે બક્તર, કીધો કચર ઘાણ; સર્વે જોધ્યાને મારી કરીને, પાછા વળ્યા ભગવાન. ૧૪

વલણ. પુરણ પુરૂષોત્તમ પાછા વળ્યા, કરી અસુરનો નાશરે; સેન્યામાં આવી કરીને, શંખનો કર્યો નાદરે. ૧૫

રાગ મારૂં કડવાં. ૭૪ શંખ શબ્દ તે વિકારણ, રીપુ દૈત્યનું વિદારણ; ફરણ આ વ્યા તે જણજ થયું, બાણ પ્રાક્રમ તે ક્યાં ગયું. ૧ અનિરૂધ્ધ કહે સુણ સુંદરી; શંખ જણાયો આવ્યા હરી; છુટયા બંધ તે આજ થકી, ઓ ગાજે હળધર સાતવીક. ૨ બોલે પ્રધુમન મોટે સ્વરે, બાણ પાણ છેદાશે ખરે, ગોવિંદની ગત્ય ન જાએ કળી, જદવ સેન્યા આવી મળી. ૩ જદવ સેન્યાયે ચાંપ્યો દેશ, મંત્રી કહે ઉઠો નરેસ, અતુચર આવ્યા તે લાવ્યો વાત. કહે દ્વાર દિસે ઉતપાત. ૪ મંત્રીને કરી નેત્રની સંગના, સેન્યાને આગે આગ્યના; ડુંદભી નાનાવોધ ગરગડે, આયુધ ધરીને યુધે ચટે. ૫ ત્યાં રૂપેઆ કહાડયા બી, સેન્યા સજી ટોપ જીવ રાખી; પાટ સ્વધર બક્તર પાળ, ડચકારે ઘોડા દે ફાળ, મારડે મણી પુમતાં લટકે, પોતાના પડછાયા દેખી ભડકે; વાંદરે વાદે નાચંતા, ઘુટે ને પાળી પંથા. ૭ કાળા કાખરાને કલંકી, કુર્મેદ લીલાને પંચરંગી; હાંસાળો હથે

હણીઓ જેઠ, કાળા કછી કાખરા તેહ. ૮ પાળા પાખર પોખટ સ્વેત, વાયુ વેગી માંક-
ડીઆ કેન; ૨૫ પાળા અવવાર અનેત, દીર્ઘ ઘસે પુખ કરડે દંત. ૯ પુરની પોળે સે-
ન્યા ન માય. હણો જદવ કહેતા જય; ટોળાં ઉપર ટોળાં આવે, પગને પ્રહારે ધરતી ધુ-
જવે. ૧૦ રીસે અંતરમાં ઘર હડે, રણે રાય બાણાસુર ચઢે; ઝટકાર કરે બાણાસુર મ-
ક્ષ, પૃથ્વી થઈ જ્યારે ઉથલ. ૧૧ ગર્જના કીધી મુખથી ભુવાળ, ખળભળ્યાં સાત પા-
ળાળ; બ્રહ્મલોક સુધી પોહાલ્યો નાદ, બાણે ક્રબ્ધને દીધો સાદ. ૧૨ ગડડ આસન આ-
વ્યો ખેપ કરી, નહી જવાદઉ કુશળો ફરી; ઉનમદ જદવ ઉછાંછલા, તમે પામે સક-
ળ સંસાર. ૧૩ કુંવારી કન્યા કપટે કર્યો, બોલાવે શ્રાપ થાય પાઘરો; કુડુ કરમ કીધું
કુંવરે, વળી તું વઢવા આવ્યો ઉપરે. ૧૪ ત્યારે હશીને બોલ્યા ભગવાન, અમે લેઈ
આવ્યાછું જન; જે વિધાતાયે કીધો સખંધ, વર કન્યાના છોડો ખંધ. ૧૫ ત્યારે બાણા-
સુર બોલ્યો તતકાળ, સખંધ શાનોરે ગોવાળ; એવી આપીશ પેહેરામણી, સૌને મોક-
લાંશ જમપુરી ભણી. ૧૬ બાણાસુર જ્યારે બોલ્યો વ્યંગ, ત્યારે ક્રબ્ધે કીધું સારંગ; ક-
ડા જુડ બે કટક થયાં, ઉઘાડાં આયુધ કરમાં ગ્રહ્યાં. ૧૭ ખાંડાં ફરશીને તરવાર, કો
કહાડે માંથેથી ભાર; ત્રિશુળ નોમર ગદા મુશળ, ગાજે રામે ધરી મુશળ. ૧૮ છપન્ન
કોડ જદવ ગડગડે, દાનવ ઉપર તુટી પડે; દાનવ દળ બહુ પળાય, બાણાસુર દેખી અ
કળાય. ૧૯

રાગ ઝુલાણા છંદનો કડવાં. ૭૫ અલ્યા જ પરો જ પરો નાદાન છોકરા, વઢવાને
તું મારી પાસ આવ્યો; અલ્યા નિચ ગોવાળિયા જત કહાવ્યો, મારી સાથે નહિ જય
કાવ્યો. અલ્યા. ૧ અલ્યા ગોકુળ માંહિ તુ ગાવડી ચારનો પરનારી કેરાં તુ ચીર હરતો; જ-
હાથમાં લાકડી ખાંધે હતી કામળો, મધુવન વિષે તુરે ફરતો અલ્યા. ૨ સાંગ્ય શ્રી સુ-
ર્યતણી તેજ ત્રિશુળ તણું, માહારા હાથમાં તેહ ઝળકે; મારે કોધે કરી ડોલે છે દેવતા,
ખત્રી ધરણી ધુજે રે અલ્યા શેષ શળકે. અલ્યા. ૩

રાગ ઢાળ કડવાં. ૭૬ એવી વાંણી સાંભળતામાં, કોખ્યા દીનદયાળ; બાણાસુરના
હાથ છેઘા, સ્વામી શ્રી ગોવાળ. ૧ કોપ કરી કરપાસ્ર મેહેલ્યું, વળતું તેણીવાર; બે
હાથ રહ્યા છે બાણાસુરને, તેનો કહુ વિસ્તાર. ૨ રૂધીર વહે છે બાણાસુરને, મન થયો
નિરાશ; માહાદેવજીએ હાથ આપ્યા, માટે ગયો કધલાશ. ૩ નારદ ચાલી આવીયા, જ્યાં
બાણાસુરની માય; તારા કુંવરના હાથ વાઢયા, કહો વલે શી થાય. ૪

રાગ ગુજરી કડવાં. ૭૭ શુકદેવ કહે છે વાત, વેવાણુ આવીયારે; જેની જેવા સર-
ખી જત, વેવાણુ આવીયારે. ૧ માંથે કેસ વાંસની જળ, વેવાણુ; જેનું નેત્ર સરોવર
પાળ. વેવાણુ. ૨ જેના મુપડા જેવા કાન, વેવાણુ; જેનું મસ્તક ગીરી સામાન. વેવાણુ.
૩ એની આંખ અંધારો કુંપ, વેવાણુ; જેનું મુખ દીસે છે કદરૂપ, વેવાણુ. ૪ હળ દાંડી
જેવા દાંત, વેવાણુ; દીઠે જએ એનો અંત, વેવાણુ. ૫ એનાં સ્તન દુગ્ધરશાં ડોઝાં, વે-
વાણુ; કાને ઘાલ્યાં હાથીનાં હોઝાં, વેવાણુ. ૬ કોટે ખજુરાનાં તનમનીયાં, વેવાણુ; કાને
ઉંટના ઓગનીયાં, વેવાણુ. ૭ પાસે રીંછ કક્ષાં વિકાળ, વેવાણુ, કેહેડે પાડાની ધુધરમા-
ળ, વેવાણુ. ૮ વાંકડા સરપ એના હાથે, વેવાણુ; ખળલી સઘડી મુકી માંથે, વેવાણુ. ૯

કોટરા આવી જ્યાં મોરાર, વેવાણ; કુવરે સાસુ ખોળી સાર. વેવાણ. ૧૦ જેની પીઠ કુ
મરશાં કોળાં, વેવાણ; એના મુસ્તકમાં ફરે રોળાં. વેવાણ. ૧૧ મુખ બોલે વચન વીકરા
ળ, વેવાણ; દેખી પડે જદવને ફાળ. વેવાણ. ૧૨ કોટરા આવી જ્યાં મોરાર, વેવાણ;
કુવરે સાસુ ખોળી સાર, વેવાણ. ૧૩

માલ. કોટરા કહે છે કરમરી, એના બાપને ચાંખ્યો પાતાળ; જાણશે તો ઘણું થયું
એછે તમારો બાળ. ૧૪ કડણા સાગર કપાનીવી, કામા કરો આ વાંક; દીન જાણો દયા
કરો એછે તમારો રાંક. ૧૫ ચક્ર ચતુર ભજે પાછુ તેડયુ, કડણા કરી જડુનાથ; નવસે છ
ન્નુ કર છેદી નાંખ્યાં, રાખીયા ચાર હાથ. ૧૬ રૂપીર ભર્યો આંસુ ગળતા, આવીયો શી
વની પાસ; એમ કહીને પાયે લાગ્યો, સાંભળો પતી કદજાસ. ૧૭ એક મારી વિનતી,
તમે સાંભળો જગદીશ; સાંભળી કોપે ભરાયો, પોતે ઉમયા ઇશ. ૧૮

વલણ. મનમાં રીસ ચઢી બહુ, તમે સાંભળો રાજકુમારે; સદાશીવ યુક્ષે ચઢ્યો,
તેણે ધુણ ધરા અપારે.

રામ સારંગ કડવાં. ૭૮ એ ભરવાડો એ પીડારો, ગોકુળમાં ચારી ગાય; માહારા
આખ્યા હાથને, તે છેદીને ક્યાં જાય. ૧ ગડબડતા ગણેશ ચાલ્યા, ઊંદરડે અસંખાર; ઉ
ર સ્વામી કારતીક, ચાલ્યા શંકરના કુમાર. ૨ શીઘ્ર ઉપર વીરભદ્ર ચાલ્યા, પ્રપલ ઉ
પર શીવરાય; સેન્યા બહુ ભેળી કરી, કહું તેહ તણે મહીમાય. ૩ ડાકણ સાકણ ભુ
તપ્રેત. પીશાચ વંતર ગાવ; દડુક દડુક ચાલે ભુતડાં, જેનાં હાંઘાં સરખાં માથાં. ૪ હરી
જઈ કૃતવરમાને કહે છે, જદવને સમજવો; અસુરનું ઉપરાણું કરી, જોગીડો વઢવા આ
વ્યો. ૫ શંકર મુખથી બોલ્યા આવી, લાગી મનમાં જવાળ, સનમુખ આવી ઉભા ર-
હી, માંહે માંહે ભાંડે માળ. ૬ હે કાળા અરબુનના સાળા, ભર્યા ડિયાળા જેહ; મધ્ય-
રાતે મથુરાથી નાહો, ગયો વીસરી તેહ. ૭ મારી માશી પુતવાને, દહીના લીધાં દાણ; મુસાળનુ છેદન કરીને, થઈ બેઠો રાજન. ૮ તુ આહીરડામાં અવતર્યો, નથી વાત મા-
રી અજણી; ત્યારે શંકર પ્રત્યે કોપ કરીને, બોલ્યા સારંગ પ્રાણી. ૯ મડે મસાણે ફરતો
હિંડે, રાખ ચોળે અંગ; આક ભાંગ્ય ધંતુરો ચાવ, નકટ તારા ઢંગ. ૧૦ ડાકણ સાકણ
ભુત પ્રેતને, નીચ સાંગનો જોડો; બળદ ઉપર ભાર મુક્યો, તાહારા ઘરમાં ન મળે ધો-
ડો. ૧૧ રાત દાહાડો બાવો થઈ ફરતો, તાહારા ઘરમાં રોતી નારી; ત્યારે કશ્મ પ્રત્યે કોપ
કરીને; બોલ્યા છે ત્રીપુરારી. ૧૨ અલ્યા છોકરીઓમાં છાશ પીતો, મરદ મટી થતો મ્હે
રી જગતમાં એવું કહેવાયું જે, કાનુડે કાંચળિ પેરી. ૧૩ પરનારી શુ કોણ કરતો, કેહે-
વાયો વિભિચારી; ત્યારે શંકર પ્રત્યે કોપ, કરીને, બોલ્યા દેવ મોરારી, ભગવાન કહે
હુ વીભીચારી, મુને બધી વિસ્ત્રે જોયો; તું એવો સાધુ હતો, ત્યારે ભીલડીશું મોહ્યો.
૧૫ વચન એવું સાંભળીને, કોપીયા શીવરાય; કડાક લઈને ત્રીસુળ મારયું, થનાર હો
યતે થાય. ૧૬ ત્યારે શ્રી કશ્મે મુક્યું સુદરશન, આળ્યા ચપટ ધાય; માંહેમાંહે યુક્ષ
કરે છે, બળ કહ્યું નવ જાય. ૧૭ ગણપતીને કુવર પ્રઘુમન, ગયા સુરે ને જાં કુમાર;
વસુ માનને બટુક ભૈરવ, પ્રશ્ન ચારને સ્વામી કુમાર. ૧૮ વિરભદ્ર બળરામ સામા,
યુક્ષ કરે માંહેમાંહે. શીવને શામળિયો લડે, ત્યાં જોવા સરખું થાય. ૧૯ કાળ ભઈરવ

કપાળ ભઠરવ, તૈક્ષણ ભઠરવ સાર; સંહાર ભઠરવ ક્રોધ ભઠરવ; દંભ ભઠરવનો આર. ૨૦ ઉચ્ચસેનને વીરસેન કહેવાય; આપ આપણા ભીડ લઇને યુદ્ધ કરે સ્થ માંય. ૨૧ કૃતવ રમાને, સુધનવા, સત્રાજીતને મંત્રજીત, યુદ્ધ કરે છે તેહ. ૨૨ ભુત પ્રેત પીસાચવંતર, ડાકણ વળગે ચુસે; અવળા પગ જેને ચુડેલ કહીએ, રૂઢીર સઉતું ચુસે. ૨૩ કશ્મ કેરા મારના. ભાલા વાગે ભય, તરવારચોના ધારારે, કોના નાક વાઢ્યાં કય. ૨૪ કોઇને અધસાતા કીધા, હાથ તણી લપડાકે; કોઇને માર્યા પાટું પાની. ભોંગળને ભડાકે. ૨૫ જાદવ કેરા મારથી બહુ ઝોળીયે ગાલ્યા અય; કોને રણમાં રોળીયા, તેની થરથર ધુળે કાય. ૨૬ પરીધ ત્રીસુળ તુંગર ફરશી, હસ્તનાળ છુટે સરસડાટ; મડગડોતા ગોળા પડે. થાય બહુ ખડખડાટ. ૨૭ હસ્તી ચર્મને માંસની, બે પાળ બંધન થઈ; સાગરસુ સંગમ મળ્યો, એમ શોહણીતપુરની સરીતા વહી. ૨૮ પાંડુરોગને હૈયાહોડી, ભગદર કેરી જાત હરથ નાડને પાડુ કહીએ, કહીએ કરણતુલ્ય સનેપાત. ૨૯ રોમ તણો માર બહુ દેખી, જાદવ નાશી અય; રોગના વરસાદથી કોને ઉભુ નવ રહેવાય. ૩૦ રોગના વરસાદથી, ચઢી હરીને રીસ; નાવની ટોળી બાંધીને છેદવા માંડ્યાં શીશ. ૩૧ તાવ વાણી બોલોયા, રહેવાનો આપો ઠામ, તમે મુજને પેદા કરીને, ક્યાં મારો ભગવાન. ૩૨ પાપી તમે મૃત્યુલોકના, માનવીના લ્યો પ્રાણ; તાવ કહે એ કથા સાંભળે, હરીહર કેરું જ્ઞાન. ૩૩ મહારાજ ત્યાં અમે નહીં જઈએ, સાંભળો અશરણ શરણ; ચતુર માસમાં સાંભળે, જે કોઈ ઓખાહરણ, ૩૪ તેના સપ્રાંતરમાં જેસોતો છેદી નાંખી. શીશ, તાવની વાણી સાંભળીને બોલ્યા જુગદીશ. ૩૫ ઓખાહરણ જે સાંભળે, મન ભાવ કરીને જેહ; તેને પીડિતો મારી નાંખુ, એમાં નહીં સંનદેહ. ૩૬ તાવ કહે એકવાર સાંભળે. તે વરસમાં ન જાવું; બે વાર જે સાંભળે તેને દીઠીથી નાશી જઉ. ૩૭ ત્રણવાર જે સાંભળે, અમારું તમારું જ્ઞાન; તેને જનમ માંહે નવ પીડું તમે સાંભળો. ભગવાન. ૩૮ ઓખાહરણ જે સાંભળે તેનું નવ લેઈએ નામ; કોલ લઈને સંચર્યો, ગયો કંઈલાશ ધામ. ૩૯ સુકદેવ કહે પરીક્ષતને, તમે સાંભળો કહું રાય; વળતી ભાથા ભીડયા, કંઈલાશ કરે રાય. ૪૦ શાસ્ત્ર એવાં કહાડીયાં તેનો કોઈ ન પામે પાર ઇશને જુગદીશ વદતાં, કોઈ ન પામે હાર. ૪૧ વજરાસ્ત્ર ત્યાં મેલીયું, પોતે શ્રી ત્રીપુરાર; ત્યારે મોહાસ્ત્ર મેલીયું, સામા રહી દેવ મોરાર. ૪૨ નાગાસ્ત્ર ત્યાં મેલીયું, સામા રહી ઉમીયા ઇશ; ઉડાસ્ત્ર ત્યાં મેલીયું, પોતે શ્રી જુગદીશ. ૪૩ પરવાસ્ત્ર ત્યાં મેલીયું, સામા રહી શાંવરાય; ત્યારે વાવસ્ત્ર ત્યાં મેલીયું, તેનું જેર કહું નવ અય. ૪૪ સુદરશન કહાડીયું. ક્રોધ કરી જુગદીશ; ત્યારે ત્રીસુળને લઈ રહ્યા, પોતે ઉમીયા ઇશ. ૪૫ એકે પોડોયોને, એકે લીધી ગડડ. ત્રીસુળને શુદરશન વળગ્યાં, તે આળ્યાં, તે આળ્યાં ચપટ ધાય; ત્યાંથી ઉછળ્યાં તે, આકાશ મારગે અય. ૪૬ તેમાંથી અજ્ઞિ વરસે તે, બ્રહ્માંડ પ્રલે થાય; રોસનાગ રાજકવા લાગ્યો, ભાર ન ખમે ધરાય. ૪૭ બ્રહ્મણી કહે છે બ્રહ્મજીને, તમે સાંભળો માહારા નાથ; શી વને શામળીયો વહે, નારદે કીધો ઉતપાત. ૪૮ રાડ જઈને ચુકવો તેમાંથી થાય કલ્યાણ, હસે. ચઢીને બ્રહ્મજી આળ્યા, વિચારીને જ્ઞાન. ૪૯

રામ ધનાશ્રી કડવાં ૭૯ મું. આ બેમાં કોને નંદુને, સાંભળો સીવ રણછોડજી;

વિરોધને વેગળો મુઠીને, પુરો જગતના કોડલ. ૧ શંકર કહે છે કૃષ્ણને, તમે કયારે આંખ્યા ભગવાનજી; હરીહર બે કોટે વળગ્યા; દીધું ઝાઝું માનજી. ૨ શીવે કશને તાળી મારી, બોલ્યાનો વિવેકજી; વઢનારાતો કોઠક હશે પણ આપણ એકના એકજી. ૩ કૃષ્ણે ચક્રને પાછુ લીધું, શીવે લીધું ત્રીશુળજી; અહાયે આવી સમાધાન કીધું, થયું પૃથ્વીમાં શુલજી. ૪ શાંવે લઈને પાસે તેડયો, શોણીતપુરનો નાથજી; અહ્યા તુજને જ આપ્યા માટે, વઢવા આંખ્યો મુજ સાથજી. ૫ વળી હોંશ હોય તો યુદ્ધ કરો, શામળીયાનો સાથજી; મદ મત્સર અહંકારથીમેં, ખોયા હજર હાથજી, ૬ બાણાસુર કહે હવે વઢુતો, છેદે માડ શીશજી; બાણ વળતી ચરણે ચાલ્યો, સાંજળો ઉમીયા ધશજી.

વલણ. મેં ખોયા હાથ હજરનેં, હવે શીર છેદાવુ રે; જેમ તેમ કરીને જન તેડાવો, પછી કન્યાને પરણાવુરે. ૮

રાગ સોહાણી કડવાં. ૮૦ હરીહર અહ્યા ત્રણે મળ્યા; ભાગીયારે; ત્યારે દાનવતું શું જોર, મળ્યા મન માનીયારે. ૧ અહ્યા વિષ્ણુ ત્રણે એક છે, દુઃખ ભાગીયારે, તેમાં તે શી વઢવાડ, મળ્યા. ૨ સિવે બાણ કૃષ્ણને નમાવિયો, દુઃખ; શરારે કૃષ્ણે ફેરવ્યો હાથ, મળ્યા. ૩ કાપ્યા કરની ગંડા મટી, દુઃખ જ્યારે પ્રસંન થયા જઢુનાથ, ૪ હવે ગરૂડને દ્વારીકાં મોકલ્યા, દુઃખ; તેડાવો સઘળો પરીવાર, મળ્યા. ૫ સોળ સહસ્ર એકસો આઠ પટરાણીયો, દુઃખ; તેનો તેડાવો પરીવાર, મળ્યા. ૬ ગરૂડ પ્હોત્યો દ્વારીકાં, દુઃખ; તેડવા જઢવની નાર. મળ્યા. ૭ તેડી છપન્ન કોડની માનની, દુઃખ; તમે તેડા સઉ પરિવાર, મળ્યા. ૮ તે ગરૂડ ઉપર સઉએ ચઢ્યાં, દુઃખ; ત્યારે ગરૂડની પાંખ ભરાય, મળ્યા. ૯ તેડી શ્રોણીતપુરમાં આવીયાં, દુઃખ; આવી જઢવની સરવે નાર. ૧૦ જનીવાસ આપ્યા મન માનીયારે, દુઃખ; તેમાં ઉતરયા છપન કરોડ; મળ્યા મન માનીયારે.

રાગ ઘોળ કડવું. ૮૧ પારવતીને પિયરનાં નોતરડારે, બેસણાં તો રૂઠાં લાવજો પાથરણારે; તેડાવોને ઉદીયાચળ અષ્ટાચળરે, તેડાવોને વિદ્યાચળ પીનાચળરે. વર રાયને નાવણ વેળા થાયરે, વર રાયને પીઠી ત્યાં ચોળાયરે.

રાગ ગુજરી કડવાં. ૮૨ કશ કેરી ધરણી નીંદ્રા નવ પોઢશોરે, અનીરૂધને તે લઈ સંચરે; રૂક્મણી જગવુરે. બળભદ્ર કેરી ધરણી નીંદ્રા નવ પોઢશોરે, અનિરૂધને તે લઈ સંચરે; રેવંતી જગવુરે. વાસુદેવ કેરી ધરણી નીંદ્રા નવ પોઢશોરે, અનિરૂધને તે લઈ સંચરે; દેવકી જગવુરે. પ્રદ્યુમન કેરી ધરણી નીંદ્રા નવ પોઢશોરે. અનિરૂધને તે લઈ સંચરે; રૂતુમતી જગવુરે. મહાદેવ કેરી ધરણી નીંદ્રા નવ પોઢશોરે, અનિરૂધ તે લઈ સંચરે રૂતુમતી જગવુરે. મહાદેવ કેરી ધરણી નીંદ્રા નવ પોઢશોરે, ઓખાખાઢને તે લઈ સંચરે; પારવતી જગવુરે, ગણપતી કેરી ધરણી નીંદ્રા નવ પોઢશોરે, ઓખાખાઢ તે લઈ સંચરે; સુધ યુધ જગવુરે. બાણાસુર કેરી ધરણી નીંદ્રા નવ પોઢશોરે, ઓખાખાઢને તે લઈ સંચરે; બાણમતી જગવુરે. કઉલાંડ કેરી ધરણી નીંદ્રા નવ પોઢશોરે, ઓખાખાઢને તે લઈ સંચરે રૂપમસ્તુ જગવુરે.

રાગ ઘોળ કડવાં ૮૩ હલહલ હાથણી શણગારીરે. હરતી ફરતી સોનાની અંખારીરે; તેના ઉપર બેસે વરજની માડીરે, સોનેરી કોર કમુખલ સાડીરે. માંથે મોડ ભ-

મરીયાળો ઝળકેર, સ્તોદકેકેવરને કરાવ્યું સ્નાનરે; નાની વીચેના વસ્ત્ર પેહેરાવ્યાં પરી
ધાનરે, કનક ધેરખા પુચીયો બાલુખંડરે અનોપમ ઉપન્યો આનંદરે, મગટ મણીમય
ધરયો અનિરૂપ શીશરે; લળકે ઝળકે ઉદયજ જેવો દીસેરે, કસ્તુરીનું; તીલક કરયુ છે
ભાસર. વળતી તેને ટપકું કરયું છે ગારે ગાસરે, હરી હળધરનો જશ બોલે બધા જનરે;
જાદવ સહિત સોભે છે ભુગળવનરે, સાત પાંચ સોપારી શ્રીફળ અપાયરે. વરજીને તો
ધોડીની વેળા થાયરે.

રાગ દેશી ધોડલીનો કડવાં. ૮૪ અનીહારે અનિરૂપની ધોડલી. ટેક અંત્રીક્ષથી
ગાડી ઉતરીરે, પુલ્યે કુમકુમ પુલ; ચંચળ ચરણે ચાલતીરે, એનું કાઈ ન કરી શકે
મુલ. અનિરૂદ્ધળની ધોડલી. ૧ મોરડે મોતી જડયારે. હિરા જડીત પલાણ; રત્ન જડીત
જેનાં પેંગડારે તેનાં વેદ કરે છે વખાણ, અનિરૂદ્ધ. ૨ અંગ જેનું અવ નવું, ઝળકે તે
ઝાક ઝમાળ; ઝણુકે જેમ વીળળીરે, તેને કહે છે ધુધરમાળ. અનિરૂદ્ધ. ૩ દેવદાનવ મા
નવીરે, જોઈ હરખ્યા તે સુંદીર સ્યામ; થનક થનક ચાલતીરે, એનું પંચકલ્યાણ છે
નામ. અનિરૂદ્ધ. ૪ રૂપવંતી ધોડી ઉપર, અનિરૂદ્ધ થયા અસ્વાર; પાનનાં આખ્યાં બી-
ડલારે, ઊપર શ્રીફળ ફેફળ સાર. અનિરૂદ્ધ. ૫ હિંડે હળવે હાથીઓરે, ઉલટ અંગ ન
માય; સુરીનર મુનીગન જાએ વારણેરે, આગળ ઇંદ્ર રહ્યા છડીદાર. અનિરૂદ્ધ. ૬ સનકા
દિક શિવ છત્ર ધરેરે, નારદ વેણાવાય; ચંદ્ર સુરજ બેઉ પેંગડેરે, આગળ વેદ ભણે બ્ર-
હ્માય. અનિરૂદ્ધ. ૭ વાળં છત્રીસ વાજતારે, નગર એને પરદેશ; લોક સર્વે બેવા મળ્યુ
શ્રોણીતપુર દેશ. અનિરૂદ્ધ. ૮ રાયે નગર શોહરાવયુરે, શોહરાવી છે વાટ; ધનપતાકા
જળહળેરે, શોહરાવ્યાં શ્રોણીતપુરનાં હાટ. અનિરૂદ્ધ. ૯ દેવ સરવે ત્યાં આવીયારે જશ
બોલે બંદોજન; જયક કરે બહુ જયનારે, જેને હરી ટાળે નીરધન, અનિરૂદ્ધ. ૧૦ સ-
મણદીવો કર રક્ષમાણીરે, લુણુ ઉતારે બેની ધીર; ગ્યાન કરે છે અપછારે, ત્યાંતો બેવા
ઇચ્છે જહુવીર. અનિરૂદ્ધ. ૧૧ એવી શોભાયે વર આવીયારે, તોપણ થાય વર રાય;
સાળો છાંટે છાંટણારે, મળી માનુની મંગળ ગાય, અનીરૂદ્ધ. ૧૨ ધુસળ મુસળ રવઘ-
યારે; સરીયો સંપુટ ત્રાક; ઇડી પીડી ઉતારતારે, વરનું તીલક કરી તાણ્યું નાક અનિ-
રૂદ્ધ. ૧૩ નાયે અપ્સરા ઇંદ્રનીરે નારદ તુમુર વાય; મધુરી વાણી વાજતીરે, એવો આ-
નંદ ઓછવ થાય. અનિરૂદ્ધ. ૧૪ પુંગલા આવી પ્રેમદારે, માંથે મેલી મોડ; રામણદીવો
જળહળેરે, રક્ષમણી ધાવ્યો મોડ, અનિરૂદ્ધ. ૧૫ ગળે ઘાટ ધાલી તાણીયારે, આવ્યા
માંહેરા માંહ; આડા સંપુટ દેવરાવીયારે, ત્યાં વરત્યો છે જેજેકાર. અનિરૂદ્ધ. ૧૬ ધોડી
ગાયને સાંભળે તેને ગંગાકેર સ્નાન; વાંઝીયો પામે ચુત્રનેરે, નીરધનીયો પામે ધન. ૧૭

રાગ ધોળ કડવાં ટપ બાણાસુર પખાળે ચરણ. શોભા ધણેરીરે; ત્યાંતો, બાણમતી
નામ વરણ, શોભા ધણેરીરે. ૧ ત્યાંતો પેહેલું મંગળ વરતાય, શોભા; ધણેરીરે,
પેહેલે મંગળ સોનાના દાન અપાય, શોભા. ૨ દાન લેછે કૃષ્ણનો સંતાન. શો-
ભા; ત્યાંતો બીજ મંગળ વરતાય. શોભા. ૩ બીજે મંગળ ધેનુના દાન અ-
પાય. શોભા; ત્યાંતો ત્રીજું મંગળ વરતાય, શોભા. ૪ ત્રીજે મંગળ હસ્તીના દાન અ-
પાય. દાન લેછે કૃષ્ણ તણો સતાન, શોભા. ૫ ત્યાંતો ચોથું મંગળ વરતાય, શોભા; ચોથે

મંગળ કન્યાનાં દાન અપાય, શોભા. ૬ ત્યાંતો વરત્યાં છે મંગળ ચાર શોભા; આપે
મરથ સહીત ભંડાર, શોભા. ૭ લાવે બાણમતી કંસાર, શોભા; ત્યાંતો પીરસે છે ચાર-
વાર શોભા. ૮ ત્યાંતો આરોગે નરનાર, શોભા; ત્યાંતો દુધડે સ્નાન કરાવે, શોભા. ૯
ચાર સોભાગ્યવંતી બોલાવે શોભા; આખા શોભાગ્યવંતી કહેવરાવે, શોભા. ૧૦ આખા
અનિરૂધ્ધ પરણીને ઉડ્યાં, શોભા; ત્યાંતો સોનૈયે મેડ તુડ્યા, શોભા ઘણેરીરે.

રામ પરજ કડવાં. ૮૬ બાણાસુર ગોરવ નોતરે સૌકો સાથસુરે; સાથે જમણસી
શીરીત હળધર બ્રાતશુરે. શ્રી કૃષ્ણ પ્રણામ, હળધર બ્રાત શુરે; તમો ગોરવ વેળા પધાર
રજે, સૌકો આવજેરે. સાથે માણસની શી રીત, ગમે તેને લાવજેરે; વેવાણો ઘરમાં ગઈ
જ્યાં વરની માવડીરે. તેના કુમકુમ રોળ્યા પાય, જઈ પાયે પડીરે; અનિરૂધ્ધની માવડી
બોલ્યાં; રીત અમારડીરે. તમારી પરડણ જેહ, મનાવું ગોરડીરે; બાણમતી બોલીયાં
રીત અમારડીરે. ગોરવ મનાવીને ચાલીયાં, મનશુ માલતારે હાલહાલ કરો રશોઈ,
રાંચણ ચાલતારે, જન બહુ પ્રકારની ગણતાં કાંઈ નવ લહુરે; કાંઈ વસ્તુ અનેક, ગણ-
તાં સૌ કહુરે, જદવ કેરી જોડ. સૌકો સાથશુરે; આવ્યા શ્રી કૃષ્ણ મહારાજ, છપ્પન કરો-
ડશુરે. વેવાઈની વાત, કાંઈક સાંભળીરે; ભોજન કરવા ઠામ, જુગતીયો ભરીરે. આજ્ઞા
આપી રાય, સૌકો બેઠા થયારે; એતો સ્નાન કરી, મંદીરમાં ગયારે. સ્મરણ કીધું નાથ
નું. બેઠા બેસણેરે; નવ જોખનવંતી નાર નિકળી પીરસણેરે. આખલીયા તકીયા ઘણા,
ઝારાને લેટડારે; માંહે બેસણ બહુ વીવેક દીસે પુટડારે. આવન પરની થાળી, સોનાના
વાડકારે; પીરસનારી પ્રમાણ. જમનારા લાડકારે. ખાંડ પકવાનના મેવા. બહુ ઘણારે;
પુરણને દુધપાક સાકરીયા ચણારે. ગોટા ગળ્યા તડબુચા, આંખા સાખશુરે પીસ્તાંને
અખરોડ, ડાડમ દ્રાક્ષશુરે, તલ સાંકળી મોળાં દહીયારે, શેવ છુટી કળીરે; બોખલોડે
પીરસે ખાંડ, મરડી બેવડીરે. ખાજાં જલેખાંને રેશમી, દળીયાં મશ મશેરે; ઘેબરને
મોતીચુર, જમતાં સહુ હસેરે. મગદળને મેસુર, પેંડા લાવીયારે; પકવાન બીજાં અને-
ક, લાખણસી ભાવીયારે. ખાટ બંધોટા રાંધીયા માંહે ખાટ ભેળીરે; ગવરીનાં તાવ્યાં
ધી, શેવો ગળગળીરે. સેવ ગળી કંસાર, પોળી પાતળીરે; રાકરની મીઠાસ આણ્યા ક-
ચોળે ભરીરે. જમવા બેઠી નાર, જદવનાં બાપડીરે; માલપુવાને માન, ગળી ગલપાપ-
ડીરે. જમવા કેરી જુગતી, કેરા રસ કાતળીરે; તેના ઉપર વણી, પોળી છે પાતળીરે.
આરીયાં તુરીયાંને; શાક સમારીયારે; કાલેરાં કંકોળાં પંડોળાં પ્રેમે વધારીયારે, મુળા મો-
ઘરી મેથી, મંદીર આણીયારે, મગ મડ ચોળાને ગવાર; શીંગથું આણીયારે, ઝાઝે શ-
રશીયે વધારયાં બહુ હાંગીશુરે, આરીયું કાળું વડીનાં રાયતાં; તીખાં તમતમારે. છમ-
કાર્યાં બહુ છાશમાં. રાખ્યાં છમ છખારે, અથાણાં બહુ ભાતનાં; કેરી કેરશુરે, આદુ
હાંબુ શરશીયે. કરમલા રાઠશુરે, શીતળ જળ ફેરવોને; તરસ્યાં પીયેરે, કેરીયાં ચલા-
ણાં માંહે. અથાણાં લીયેરે. દાળ ભાત જમવા; કઢીનો સરડકારે. તેના ઉપર સાદ. પા-
પડનો ખરડકારે, કમોદમાં કેસર ભેળી; સૌકોને ગમેરે, દાળ ચંપાનો છોડ. આવતાં સ-
હુ જમેરે, ઘેનુની છાશ નામળ; કુવરનો કરમળારે, તેના ઉપર દહીને છરા લુણ. જ-
મતાં કહો ભલેરે, લવીંગ સોપારી એલસી, ખાન સમારીયારે, બીડલે ખાસક પાન. સૌ-

ને આખીયારે, સાગન હેતુ શ્રી કૃષ્ણનું; તે સરવે જન્મ્યુરે, લાતણ પ્રભુ રૂઢનાથ. એટલે વહાણું થયું.

રાગ પેહેરામણીને કડવાં. ૮૭ આપ્યું મુક્યું સરવે પોક્યું. કન્યાને વળાવો; માહારા નવસા વેવઘઘોરે. રથ ઘોડાને પામરીયો, સૌ જદવને બંધાવો; માહારા નવસા વેવાઘઘો. જરકશી જમા તમે કૃષ્ણને પેહેરાવો; માહારા નવસા વેવાઘઘો. પંચવચ્ચને શાગાર, તમે જમાત્રને આપો; માહારા. દક્ષીણનાં ચીર રાણી, રૂક્ષમણીને આપો; માહારા. મુગટને શાલદોશાલા. જદવને તમે આપો; માહારા. સાળુ ધરચોળાંને, ઘાટ ધણેરા સતી સતભામાને આપો; માહારા નવસા વેવાઘઘો. પાટણનાં પટાળી. રાણી જાણુવંતીને આપો; માહારા નવસા વેવાઘઘો.

વલણ. પેરામણી પુરણ થઈ, હઈ હરખ ન માયરે; કન્યા તેડી કોડે કરી, હવે કૃષ્ણ દ્વારીકાં જાયરે.

રાગ વેરાડી-કડવું. ૮૮ ઓખા ચાલી ચાહણ હાર, સઘયરો વળાવા સંચરી; ઓખા ઉભી રેહે મળતી જ, માને વહાલી દીકરી કોઈ લાવે એકાવળ હાર. લાવે શોનાનાં સાંકળા; કોઈ લાવે સોળ સણુગાર, ઓખાખાઘને પેહેરવા. ઓખાને વળતાં બોલીઆં કહે બાઘરે, ચિત્રલેહા ઓરી આવ લાઠ્ય વાહરે; આલે સોનાનાં સાંકળાં બોલ્યા બાઘરે, શું કરે સોનાનાં બોલ્યા બાઘરે, તારા ગુંણ ઓશીગળ થાઉ બોલ્યા બાઘરે, નીત નીત ગોમતીને રણુકોડ આઠ્યા નાહીરે; ત્યાં મુજને સંભારજ્યો બાઘરે, એટલે પોહોઠ્યા મનતા કોડ લાઠ્યા વાહીરે.

રાગ ઘોળની દેશી. કડવાં ૮૯ ઓખાખાઘતો સાસરીયે હવે જાયરે, માનની તો મળીને મંગળ ગાયરે; રથ અગ્ર પધડુ ત્યાં શ્રીકૃષ્ણે સીંચાયરે, ઓખાખાઘને લાડ કચોળુ અપાયરે, ઓખાખાઘને સીખામણ દેછે માયરે.

રાગ ખીલાસ કડવાં. ૯૦ સાસરીયાના સાથમાં, તું ડાહી થજે દીકરી; હું તુજને શીખામણ દેઉ તે રખે જતી વીસરી, માસરીયાના સાથમાં હળવે ચાલીયે; સાસરીયાના સાથમાં ખોળે ખાવું ન ચાલીયે, સાસરીયાના સાથમાં માં કંથ સાડ માલીયે, સાસરીયાના સાથમાં સઘડકો આઘો તાંણીયે; સાસરીયાના સાથમાં સસરો બેઠા હોયતો, પિતાના ઠેકણે જાણીયે. સાસરીના સાથમાં કુવે વાત ન કીજીયે; સાસરીયાના સાથમાં પર પુરૂષ આવતો હોયતો, વાત કરતાં બીજીયે, સાસરીયાના સાથમાં સાસુને ગાળ ન દીજીયે; સાસરીયાના સાથમાં કુડી પાણી નવ લીજીયે, સાસરીયાના સાથમાં પર પુરૂષની હશી તાળી નવ લીજીયે. પેઉજને પરમેશ્વર જાણી; પગ ઘોઘ પીજીએ.

રાગ કૃષ્ણાણી ચાલ કડવાં. ૯૧ આઠ્યો દ્વારીકાંને ચોર, લાખેણી લાડી લેઈ વળ્યોરે; જોણે વગડે ચાર્યાં ઢોર લાખેણી. હાર્યો હાર્યો બાણાસુર રાય, કલ્યાણ રાય જીતીયારે; વેગે વહીને આઠ્યા છે દ્વારીકાંની ઝાંચ, કેશવરાય જીતીયારે; રાણી રૂક્ષમણીએ વધાવી ને લીધા ત્રીકમરાય જીતીયારે તેતો પુરાણે પ્રસીદ્ધ, ઢીંગલસલ જીયારે. તેતો ગોત્રજ આગળ જય, કલ્યાણ રાય જીતીયારે. બનેનાં હાં છોડાય, કલ્યાણ રાય જીતીયારે.

રામ ધીળ મંડાવે, કડવાં દર તારા બાપનો બાપ તેડાવ છેખાળા દોરડો નવ છુટે. તારો કૃષ્ણ વડઉંચો તેડાવ છેખીલા દોરડો નવ છુટે. તારી રૂક્ષમાણી માત તેડાવ, છેખીલા; તારો પ્રદ્યુમ્નતાત તેડાવ, છેખીલા તારી રતુમતી માત તેડાવ, છેખીલા. આશાની વાળી ગાંઠ તે કેમ છુટી જાય, છેખીલા. તારો બળભદ્ર કાકો તેડાવ, છેખીલા; તારી રેવતી કાકી તેડાવ છેખીલા. અનિરૂધ્ધે બાંધો ગાંઠ, દોરડો ઓખા છેડવાં જાય છેખીલા દોરડો નવ છુટે. બેડી ગાંઠ કરીને તે કેમ છુટી જાય, હો લાડી તારો બાણમતી તાત તેડાવ, હો લાડી. તારી બાણમતી માત તેડાવ, હો લાડી; તારો શંકર તાત તેડાવ, હો લાડી દોરડો નવ છુટે. તારી પારવતી માત તેડાવ. હો લાડી. તારો ગણપત, માત તેડાવ. હો લાડી દોરડો નવ છુટે. તારી સુધબુધ ભોજઈ તેડાવ, હો લાડી દોરડો નવ છુટે, તારી ચીત્રલેહા ચોર તેડાવ, લાડી દોરડો નવ છુટે. ઓખા છોડે દોરડો, તે જદવ જુવંતી જાય. છેખીલી દોરડો કેમ છુટે. બેડી ગાંઠ તે થડ કરીને તે કેમ છુટી જાય, છેખીલી દોરડો કેમ છુટે.

રામ ધનાશ્રી કડવાં. ૯૩ રીતભાત પરિપુરણ કરીને, ઉડયા કૃષ્ણના તનજી. નવું-રે મંદીર વસવાને ત્યાં, આપ્યુંરે ભોવનજી. એકવાર શ્રી કૃષ્ણે ઓખાને, ખોળામાંહે બેસારીજી. માગવું હોય તે માગી લેજે, તુંછે વહુ વર અમારોજી. મારા બાપને એક દીકરો, તમે આપોરે ભગવાનજી. ભગવાને આપ્યા દીકરો, તેનું ગયાસુર નામજી, બાણાસુરનો ગયાસુર વંશવધારણ હારજી. કહી કથાને સંદેહ ભાગ્યો, પરીક્ષિત લાગ્યો પાયજી. શુકજી અમને પાવન કીધા, સંભળાવ્યો મહિમાયજી. આરાધુ ઇષ્ટ ગુરુ દેવને, ગણપતીને લાગુ પાયજી. શ્રોતા વક્તા સમજતા કેહેકવિ કરજોડજી, ભાવધરો સહુ બોલજ્યો જેજે શ્રી રણછોડ.

કડવાં. ૯૪ ઇતિશ્રી ભાગવતે માહા પુરાણે દસમસ્કંધે શ્રી શુકદેવ પરિક્ષિતસંવાદે પ્રેમાનંદ કૃત ઓખાહરણ સંપૂર્ણ સમાપ્ત.

શ્લોક.

અચ્યુતં કેશવં રામાનારાયણં ॥ કૃષ્ણ દામોદરં વાસુદેવ હરે ॥ શ્રીધરં માધવં ગોપિકા વલ્લભં ॥ જનકિ વિનાયક રામચંદ્ર ભજેત. ॥ ૧ ॥

સમાપ્ત.

હરગોવિનદાસ હરજીવનદાસ પારેખ.

પુસ્તકવાળા.

મુ. અમદાવાદ ગ્રંથોદય પ્રેસ.

જતના પુસ્તકો મારા ગ્રંથે

હીંદુસ્તાની, ગુજરાતી, મરાઠી, , ડાક્ષિનેરીય.

૧ તરબુમાઓ, કાચ્છાઓ, વઈદકનાં તથા નાટકો, કી

તરકારી ગુજરાતી તથા ઇંગ્રેજ વિગેરે નિશાળોમાં ચાલતી ચાલ

ચોપડીથી તે સાતમી ચોપડી સુધીના અર્થ, ઇતિહાસના પ્રશ્નોત્તર,

વિગેરે બીજી ઘણી જાતનાં પુસ્તકો સરસ છાપ ને સસ્તી કીમતે મળે. માટે સા-

મટી લેવી હોય તેમણે પોસ્ટપેડ કાગળ લખી ખુલાશો કરવો. નાટપેડ કાગળ

વામાં આવશે નહીં.

જાવનારાઓ વહેપારીઓને ખાસ ભલામણ

કરવામાં આવેછે કે જો તમારે સંસ્કૃત ગુજરાતી તેમજ હીંદી તથા મરાઠી પુસ્તકો

તથા જાહેર ખખરો તથા જોખકામ તેમજ હેન્ડબીક્ષો અને ટીકીટો વીગેરે વાચકા-

સર તેમજ ઘણુ સુંદર અને સફાઈદાર છપાવવા ઇચ્છા રાખતા હો તો ખાસ ગ્રંથો-

દય પ્રેસના મેનેજરની અવશ્ય મુલાકાત લેવી. મુલાકાત લેવાથી ઘણા ફાયદો થશે.

મુલાકાત લેવાનું ઠેકાણું

બુકસેલર હરગોવિન્દલાલ હરજીવનલાલ પારેખ.

ઠે. ત્રણ દરવાજાના મેદાનમાં. પુસ્તકાલય.

તથા શાહપુર વનમાળી વાંકાની પોળમાં મળશે.

મુ. અમદાવાદ.

